

ЕЙМИ ПЛЪМ ОБРЕЧЕНИ НА БЕЗСМЪРТИЕ

Част 1 от „Ревенант“

Превод от английски: Цветана Генчева, 2011

chitanka.info

За теб, мамо. Липсваш ми всеки ден.

*„Обичан ли си, ще живееш вечно, защото
любовта е безсмъртие.“*

Емили Дикинсън

Когато видях статуята във фонтана за пръв път, нямах представа какъв е Венсан. Сега обаче, щом погледна неземната красота на двете преплетени фигури — прекрасният ангел със сурови, мрачни черти, надвесен над жената, която прегръща в протегнатите си ръце, озарена от нежност и светлина — веднага забелязвам символизма. По лицето на ангела е изписано отчаяние. Дори бих казала, че изглежда обсебен. Долавя се и нежност, сякаш гледа към нея с надеждата тя да го спаси, а не обратното. В мислите ми най-неочаквано изниква името на Венсан: *mon ange*. Моят ангел. Потръпнах, но не от студ.

Жан каза, че срещата с мен е преобразила Венсан. Била съм му вдъхнала „нов живот“. Нима е очаквал да спася душата му?

1.

Повечето шестнайсетгодишни, които познавам, мечтаят да живеят в чужбина. Само че преместването от Бруклин в Париж след смъртта на нашите не беше никаква мечта, по-скоро бих го нарекла кошмар.

Нямаше никакво значение къде отиваме, защото не забелязвах нищичко от онова, което ме заобикаляше. Живеех в миналото и отчаяно се опитвах да запазя всеки спомен от предишния си живот, който приемах за даденост и си бях въобразявала, че ще продължи вечно.

Родителите ми загинаха в автомобилна катастрофа точно десет дни след като взех шофьорска книжка. Седмица по-късно, на Коледа, сестра ми Джорджия реши двете да напуснем Америка и да се преместим във Франция при родителите на баща ни. Все още бях в шок и не се възпротивих.

Преместихме се през януари. Никой не очакваше да се върнем веднага на училище, затова се опитвахме да преживеем дните, всяка потънала в собственото си отчаяние. Сестра ми трескаво се стараеше да преодолее мъката, като излизаше всяка вечер с приятелите си, все хора, с които се беше запознала през лятото. Аз пък се превърнах в страдаща от агорафобия развалина.

Някои дни силите ми стигаха колкото да изляза от апартамента и да се покажа на улицата. Веднага след това хуквах към къщи, за да се махна от потискащия външен свят, където имах чувството, че дори небето ме притиска. В други дни се чувствах толкова изцедена, че едва се довличах до масата, за да закуся, а след това си лягах отново и прекарвах деня в леглото, вцепенена от мъка.

Накрая баба и дядо решиха, че трябва да прекараме няколко месеца на вилата им. „Трябва да смените обстановката“, настоя мами, а аз изтъкнах, че най-драстичната промяна е да се преместим от Ню Йорк в Париж.

Мами, както обикновено, се оказа права. Пролетта, която прекарахме на открито, ни се отрази благотворно и към края на юни, макар да бяхме бледи сенки от предишните момичета, бяхме събрали достатъчно сили, за да се върнем в Париж, където кипеше „истинският живот“. Стига да успеехме отново да наречем живота „истински“. Поне започвахме начисто на място, което обичах.

Няма друг град, който би ме зарадвал повече от Париж през юни. Въпреки че прекарвах тук летата си още от дете, и досега попивам „парижката тръпка“, докато вървя по летните улици. Светлината тук не прилича на другите градове. Магическите отблясъци, сякаш извадени от вълшебна приказка, ти внушават, че тук във всеки един момент е възможно да ти се случи нещо и ти дори няма да се изненадаш.

Този път обаче се оказа различно. Париж си беше същият, но аз се бях променила. Дори прекрасният парижки въздух не бе в състояние да се промъкне под черното було, което изглежда бе залепнало за кожата ми. Наричат Париж „Града на светлината“. Е, за мен се беше превърнал в „Града на мрака“.

Прекарах почти цялото лято сама, откъсната от всички: закусвах в сумрачния, пълен с антики апартамент на мамии и деди, до обяд се скривах в някое малко, тъмно парижко кино, където денонощно прожектираха класически филми, или пък обикалях някой от любимите си музеи. После се прибирах и четях, след вечеря се отпусках в леглото и се втренчвах в тавана, унасях се, а кошмарите ме будеха. На следващата сутрин всичко се повтаряше отново.

Единственото, което прекъсваше самоналожената самота, бяха имейлите от приятелите у дома. „Как е животът във Франция?“, започваше всеки без изключение.

Какво да им отговоря? Потискащ? Празен? Искam си родителите? Вместо това лъжех. Разказвах им колко съм щастлива в Париж. Радвах се, че двете с Джорджия знаехме добре френски, защото се бяхме запознали с много хора. Уверявах ги, че нямам търпение да започна в новото си училище.

Целта ми не беше да ги впечатля с тези лъжи. Знаех, че ме съжаляват, и желанието ми беше да ги уверя, че съм добре. Всеки път, когато изпращах поредния имейл, а след това го препрочитах, осъзнавах колко дълбока става бездната между истинския ми живот и

измисления, който бях създала специално за тях. Това ме потискаше още повече.

Най-сетне си дадох сметка, че нямам желание да разговарям с никого. Една вечер седях цели петнайсет минути пред клавиатурата и отчаяно се опитвах да измисля нещо хубаво, което да напиша на приятелката си Клодия. Накрая затворих съобщението, поех си дълбоко дъх и изтрих имейл адреса си от интернет. Джимейл ме попита дали съм сигурна.

— И още как — отвърнах и натиснах червеното копче. Огромен товар се смъкна от раменете ми. След това пъхнах лаптопа в едно чекмедже и не го отворих, докато не тръгнах на училище.

Мами и Джорджия настояваха да излизам, да се запозная с нови хора. Сестра ми ме канеше, когато ходеше с приятелите си на изкуствения плаж близо до реката, на бар, за да слушат музика на живо или в различни клубове, където танцуваха по цели нощи през уикендите. След известно време просто престана да пита.

— Как е възможно да ходиш да танцуваш след случилото се? — попитах Джорджия една вечер, когато се беше настанила на пода в стаята и се гримираше пред позлатено огледало в стил Рококо, което беше свалила от стената, за да го облекне на библиотеката.

Сестра ми бе забележително красива. Светлорусата ѝ коса беше късо подстригана — прическа, която отиваше единствено на лице с изваяни, високи скули като нейните. Кожата ѝ, сякаш създадена от праскови и сметана, бе осеяна със ситни лунички. И двете бяхме високи. За разлика от мен обаче имаше поразително тяло. Бях готова да извърша убийство за апетитни извивки като нейните. Изглеждаше на двацет и една, а не на момиче, което след няколко седмици ще навърши осемнайсет.

Тя се обърна към мен.

— Помага ми да забравя — отвърна и си сложи спирала на миглите. — Помага ми да се почувствам жива. И на мен ми е мъчно, също както на теб, Кейти Дребосъчеста. Просто не знам как иначе да се справя.

Знаех, че е напълно искрена. Вечерите, когато си оставаше вкъщи, чувах сърцераздирателните ѝ ридания и знаех, че се разкъсва от мъка.

— Какво си увесила нос — продължи тихо тя. — Прекарвай повече време сред хората. Така ще се разсееш. Я се погледни — рече, остави спиралата и ме привлече към себе си. Обърна главата ми към огледалото.

Когато човек ни види заедно, никога не би предположил, че сме сестри. Дългата ми права коса е увиснала, а пък кожата ми, която благодарение на мамините гени никога не почернява на слънцето, изглеждаше по-бледа от обикновено.

Синьо-зелените ми очи нямат нищо общо с пламенния, тежък поглед на сестра ми. „Очи като бадемчета“, казваше мама за моите, а аз не можех да си намеря място. Предпочитах форма на очите, която да нашепва за страст, вместо хората да ги свързват с ядки.

— Страхотна си — заяви Джорджия. Сестра ми беше... единственият ми фен.

— Да, върви го кажи на момчетата, които тръпнат в очакване пред вратата — намръщих се и се отдръпнах от нея.

— Няма да си намериш гадже, ако непрекъснато стоиш сама. Ако не престанеш да се мотаеш по кината и музеите, ще заприличаш на жените от деветнайсети век, които в романите умират от туберкулоза, воднянка или нещо подобно. — Обърна се към мен: — Няма да те карам насила да излизаш с мен, ако ми изпълниш едно желание.

— Сега остава да започнеш да ме наричаш Добрата фея — опитах се да се усмихна.

— Вземи си тъпите книги и върви да седнеш на слънце в някое кафене. Може и на луна, все ми е едно. Просто излез и поemi дълбоко от мръсния въздух в раздраните си от туберкулоза, достойни за деветнайсети век дробове. Заобиколи се с хора, за бога!

— Виждам предостатъчно хора...

— Леонардо да Винчи и Куентин Тарантино не се броят — прекъсна ме тя.

Млъкнах.

Джорджия стана и взе малката си шикозна чантичка.

— Не ти си мъртва — продължи. — Мама и татко починаха. А те биха искали да живееш.

2.

— Къде отиваш? — попита мами и надникна от кухнята тъкмо когато отключвах вратата.

— Джорджия каза, че дробовете ми имали нужда от мръсния парижки въздух — отвърнах и метнах чантата на рамо.

— И е права — заяви тя, пристъпи напред и застана пред мен. Челото ѝ стигаше едва до брадичката ми, но свършената поза и задължителните седемсантиметрови токчета я правеха по-висока. След две години щеше да навърши седемдесет, но благодарение на младежкото си излъчване изглеждаше поне десет години по-млада.

Била студентка по изкуство, когато се запознала с дядо, преуспяващ търговец на антики, който се грижеше за нея, сякаш бе една от безценните му старинни статуи. Сега запълваше дните си, като реставрираше стари картини в ателието със стъклен покрив на последния етаж на жилищната сграда.

— Allez, Me!^[1] — подкани ме тя и застана пред мен, изпънала гордо и предизвикателно гръб, като истинска грандама. — Заминавай. Този град има нужда от една малка Катя, която да го поосвежи.

Целунах баба по нежната, мека буза, ухаеща на рози, грабнах ключовете си от масичката в антрето, отворих тежката дървена врата и заслизах по витото мраморно стълбище към улицата.

Париж е разделен на два̀йсет района или арондисмани и всеки си има номер. Нашият, седми, е стар, пълен с богати хора. Който държи да живее в най-модерната част на Париж, не би и помислил да се премести в седми. Тъй като от апартамента на баба и дядо се стигаше пеша до булевард „Сен Жермен“, където е пълно с кафенета и магазини, и за петнайсет минути до брега на Сена, аз не се оплаквах.

Излязох на слънце и минах покрай парка пред блока на баба и дядо. Между клоните на старите дървета се виждаха зелени дървени

пейки, които създаваха впечатлението, че Париж е малък град, а не столицата на Франция.

Продължих по Рю дьо Бак, покрай бутици с неприлично скъпи дрехи, бюра за вътрешен дизайн и антикварни магазини. Дори не забавих крачка, докато минавах покрай кафенето на деди, в което ни водеше още от деца, за да пием вода с ментов аромат, докато деди бърбеше с всички, които минаваха. Нямах абсолютно никакво желание да седна близо до група негови приятели или дори в другия край на заведението, далече от него. Налагаше се да си намеря свое кафене.

Бях набелязала други две местни заведения. Първото се намираше на един ъгъл, вътре беше мрачно, а навън на тротоара бяха изкарани масички, подредени в редица. Изглежда беше по-тихо от другата възможност. Когато влязох вътре, видях старците, насядали един до друг на бара, надвесени над чаши червено вино. Извиха бавно глави към новодошлата и щом ме видяха, ме изгледаха шокирани, сякаш бях облякла костюм на гигантско пиле. „Все едно са сложили надпис «Само за старци» на вратата“, помислих си аз и забързах към второто заведение: оживено кафене през няколко пресечки на същата улица.

Кафене „Сан Луси“ беше с остъклена фасада, светло и изглеждаше просторно. Облените в слънце двацет и пет масички навън бяха почти винаги пълни. Когато се насочих към празната в най-отдалечения ъгъл, разбрах, че съм намерила своето кафене, че мястото ми е тук. Пъхнах чантата с книгите под масата и седнах с гръб към сградата, така че да виждам терасата, улицата и тротоара.

Щом се настаних, повиках сервитьор, поръчах си лимонада и извадих издание с меки корици на „Невинни години“^[2], включена в списъка със задължителни за лятото четива, който ми бяха дали от училището, където започвах през септември. Обгърната от аромата на кафе, който се носеше отвсякъде, аз се потопих в далечния свят на романа.

— Още една лимонада? — Гласът ме изтръгна от улиците на Ню Йорк от деветнайсети век, за да ме върне в парижкото кафене. Сервитьорът беше застанал до мен, вдигнал подноса над рамото си с изражение на скакалец със запек.

— Да, разбира се. Само че... всъщност предпочитам чай — отвърнах аз. Бях наясно, че ме е прекъснал, защото чета повече от час.

Има едно неписано правило във френските кафенета, че човек може и цял ден да седи на някоя маса, стига на всеки час да си поръчва по нещо. Все едно масата е взета под наем.

Вдигнах с нежелание очи, преди отново да се наведе над страницата, но се обърнах, когато забелязах, че някой ме наблюдава от другия край на терасата. Светът около мен застина, когато погледите ни се срещнаха.

Завладя ме напълно необяснимото чувство, че познавам човека. И преди ми се беше случвало, сякаш бях прекарала часове, седмици, дори години с някого. Само че досега не бе имало взаимност. Другите дори не ме бяха забелязвали.

Този път обаче не беше така. Готова съм да се закълна, че и той почувства същото.

От спокойния му поглед се досетих, че ме наблюдава от известно време. Беше забележителен, със сравнително дълга черна коса, която откриваше високо чело и падаше на вълни. Маслинената му кожа ми подсказа, че или прекарва доста време навън, или идва някъде от юг, където има повече слънце, отколкото в Париж. Очите, които се вглеждаха в моите, бяха морскосини, обградени с гъсти черни мигли. Сърцето ми трепна, сякаш някой беше изсмукал въздуха от дробовете ми. Така и не намерих сили да откъсна поглед.

Изминаха няколко секунди, след това той се обърна към двамата си приятели, които се смееха гръмко. И тримата бяха млади, красиви, притежаваха обаяние, което въздействаше на всички жени наоколо. Дори да бяха забелязали този факт, те с нищо не се издаваха.

До първото момче седеше невероятен красавец с тяло като канара, късо подстригана коса и шоколадова кожа. Докато го оглеждах, той се обърна и ми отправи многозначителна усмивка, сякаш бе наясно, че не мога да устоя на чара му. Изтръгнах се от воайорския си унес, сведох очи над книгата за няколко секунди, а когато най-сетне се осмелих отново да го погледна, вниманието му беше насочено другаде.

Момчето до него, жилаво, с леко загоряла кожа, бакенбарди и къдрава кестенява коса, не беше с лице към мен.

Разказваше някаква история и другите двама се превиваха от смях.

Заразглеждах първия, който привлече вниманието ми. Може и да беше две-три години по-голям от мен, но със сигурност не беше

навършил двајсет. Отпусна се назад на стола по типично френски начин. Лицето му обаче излъчваше студенина и непреклонност, които издаваха, че небрежната му поза е просто за заблуда. Не че имаше вид на жесток човек. Просто нещо издаваше, че е... опасен.

Бях заинтригувана, но умишлено прогоних мислите за тъмнокосия, убедена, че съвършеният външен вид и излъчването за опасност са равностойни на неприятности. Отново се приведох над книгата и насочих вниманието си към по-безопасния чар на Нюланд Арчър. Не успях да се въздържа и отново погледнах, когато сервитьорът донесе чая ми. Подразних се, защото така и не успях да се задълбоча отново в книгата.

Половин час по-късно момчетата станаха. Докато си тръгваха, женското внимание вече беше насочено към тях. Сякаш група манекени, които рекламират бельо на „Армани“, бяха влезли в кафенето и едновременно си бяха свалили дрехите.

Възрастната жена близо до мен се наведе към приятелката, с която пиеше кафе.

— Изведнъж стана неестествено горещо за сезона. — Приятелката се изкиска и си повя с ламинираното меню, докато оглеждаше момчетата. Поклатих възмутено глава — нямаше начин тези момчета да не са усетили десетките похотливи погледи, които ги изпроводиша.

Неочаквано, сякаш за да докаже теорията ми, чернокосият се обърна към мен, вероятно за да се увери, че го наблюдавам, и самодоволно ми се усмихна. Усетих как лицето ми пламна и се скрих зад книгата, за да не му доставя и удоволствието да види как се изчервявам.

Още няколко минути се опитвах да се съсредоточа над книгата, но накрая се отказах. Не успях да си събера мислите, затова платих, оставих бакшиш на масата и тръгнах по Рю дьо Бак.

[1] Allez, Me! (фр.) — Върви, момиче! — Б.пр. ↑

[2] Роман на Едит Уортън. — Б.пр. ↑

3.

Животът без родители не ставаше по-лесен.

Вече имах чувството, че съм обгърната от лед. От сърцето ми бликаше студ. Независимо от всичко съхранявах ревностно студа. Кой знае какво щеше да се случи, ако допуснех ледът да се разтопи и чувствата ме връхлетяха отново! Най-вероятно щях да рухна и да се превърна в цивреца глупачка, в развалина, също както през първите месеци след смъртта на нашите.

Татко ми липсваше. Струваше ми се непоносимо, че вече не е част от живота ми. Той бе красивият французин, който допадаше на всички от мига, в който срещнеха засмените му зелени очи. Когато ме видеше и лицето му греиваше от обожание, знаех, че каквато и глупост да направя в живота, винаги ще имам фен, който да ме аплодира.

Смъртта на мама изтръгна сърцето ми, сякаш тя бе физическа част от мен, изрязана със скалпел. Тя беше моята сродна душа, „половинката“ ми, както тя се изразяваше. Не че винаги се разбирахме. Сега обаче, след като нея вече я нямаше, ми се налагаше да се науча да живея със зейналата пареща дупка, която остана в мен след смъртта ѝ.

Ако имаше начин да избягам от действителността само за няколко часа през нощта, може би новият ден щеше да е по-поносим. Сънят се беше превърнал в кошмар. Лежах в леглото, докато усетех как кадифените пръсти на съня докосват лицето ми, и аз си казвах: „Най-сетне!“. Половин час по-късно отново бях будна.

Една нощ бях отпуснала глава на възглавницата и наистина не знаех какво да направя. Часовникът показваше един след полунощ и щом се замислих за безкрайно дългата нощ, станах, напипах дрехите, с които бях облечена през деня, и ги намъкнах. Излязох в коридора и видях светлината, която се процеждаше изпод вратата на Джорджия. Почуках и натиснах бравата.

— Здравсти — прошепна тя и ме погледна. Лежеше напълно облечена, отпуснала глава в долната част на леглото. — Току-що се прибрах — добави.

— И ти ли не можеш да спиш? — рекох аз. Не беше въпрос. Двете с нея се познавахме твърде добре. — Искаш ли да излезем да се поразходим? — попитах. — Няма да изтърпя цяла нощ да лежа будна. Юли е, а аз прочетох всички книги, които имам. При това два пъти.

— Ти луда ли си? — Джорджия се претърколи по корем. — Посред нощ е.

— По-точно, началото на нощта. Едва един е. Хората са още по улиците. Освен това Париж е най-безопасният...

— ... град на света — довърши изречението ми тя. — Любимият лаф на деди. Трябва да си намери работа в туризма. Добре. Защо пък не? И аз скоро няма да заспя.

Излязохме на пръсти в антрето, отворихме тихо вратата и я затворихме с тихо прищракване. По стълбите си събухме обувките и се измъкнахме навън.

Над Париж блестеше кръгла луна и заливаше парижките улици със сребриста светлина. Двете с Джорджия се отправихме към реката. Там бяха съсредоточени всичките ни лудории, откакто започнахме да идваме като деца, и пътят ни бе познат до болка.

На брега на реката се спуснахме по каменни стъпала към дългата много километри алея покрай водата, която води на изток. Внушителната сграда на Лувъра се очертаваше на отсрещния бряг.

Наоколо не се мяркаше жива душа — нито на кея, нито по улицата. Градът бе загърнат в тишина, долавяха се единствено плисъкът на вълните и бръмченето на някой автомобил. Вървахме мълчаливо вече няколко минути, когато Джорджия спря рязко и стисна ръката ми.

— Виж — прошепна тя и посочи към моста Карусел, високо над пътя ни, на около петнайсет метра пред нас. Момиче, приблизително на нашата възраст, се опитваше да запази равновесие на широкия каменен парапет, леко приведена над водата. — Боже господи, ще скочи! — промълви сестра ми.

Мислех трескаво, докато се опитвах да преценя разстоянието.

— Мостът не е достатъчно висок, за да се самоубие.

— Зависи какво има под водата и колко е дълбоко. Стъпила е на ръба — отвърна Джорджия.

Бяхме твърде далече и не виждахме изражението на момичето, но то беше обгърнало корема си с ръце, докато се вглеждаше към

студената, тъмна вода.

Насочихме вниманието си към тунела под моста. Там беше страшничко дори през деня. Когато беше студено, долу спяха бездомници. Никога не бях виждала хора, тъй като минавах бързо през вонящата влага, за да изляза час по-скоро на слънце от другата страна. Само че старите, мръсни дюшеци и оградите, вдигнати от разкъсани кашони доказваха, че имаше нещастници, превърнали парижкия тунел в чудесно място за живеене. Сега откъм непрогледния мрак отдолу се разнасяше шум като от борба.

Забелязахме движение на моста. Девојката продължаваше да стои напълно неподвижно на парапета, но към нея се беше отправил мъж. Пристъпваше бавно, предпазливо, сякаш се стараеше да не я стресне. Спря на крачка от нея и протегна ръка. Чух тихия му глас — очевидно се опитваше да я придума да слезе.

Момичето рязко се обърна към него и мъжът протегна и другата си ръка, без да спира да я моли да се отдръпне от ръба. То поклати глава. Той направи нова крачка. Момичето притисна ръце по-здраво и скочи.

Не беше точно скок. Като че ли падна. Сякаш принасяше тялото си в жертва на гравитацията и ѝ позволяваше да прави каквото пожелае с нея. Описа дъга напред и няколко секунди по-късно главата ѝ удари вълните.

Усетих подръпване и разбрах, че двете с Джорджия сме се притиснали една в друга докато наблюдавахме ужасната сцена.

— О, боже, о, боже, о, боже! — мълвеше ритмично сестра ми.

Движение на моста ме накара да откъсна очи от лунната пътека във водата, където очаквах да се появи момичето. Мъжът, който го уговаряше, бе застанал на самия ръб, разперил широко ръце, така че тялото му заприлича на кръст, преди да се хвърли напред. Времето сякаш спря, докато той прелиташе като огромна хищна птица от моста към черната вода.

За частица от секундата светлината от уличната лампа на брега заблестя по лицето му. Трепнах, когато го познах. Беше момчето от кафене „Сан Луси“.

Какво, за бога, правеше тук, защо се опитваше да спаси една тийнейджърка от опит за самоубийство? Познавах ли се? Дали беше случаен минувач, решил да се намеси.

Тялото му проряза водата и се скри от поглед.

Изпод моста се разнесе вик и от тъмния тунел изникна превита фигура.

— Какво, по... — възкликна Джорджия. Прекъсна я блясък на светкавица и дрънчене на метал, които съпроводиша двамата непознати от тунела. Мечове. Дуелираха се с мечове.

В този момент и двете си спомнихме, че имаме крака и хукнахме към стъпалата, от които бяхме дошли. Още преди да се доберем до тях, от мрака изникна мъж. Не ми остана време дори да извикам, когато той ме стисна за раменете, за да не се блъсна в него. Джорджия се закова на място.

— Добър вечер, дами — поздрави ни спокойно.

Насилих се да откъсна поглед от целта — стълбите — и да погледна човека, който ми пречеше да продължа напред.

— Пуснете ме — успях да изпискам, обзета от страх, и той веднага се подчини. Отстъпих крачка назад и се оказах на сантиметри от друго познато лице. Косата му беше скрита под ниско нахлупена черна шапка, въпреки това щях да го позная навсякъде. Пред мен беше мускулестият приятел на момчето, което току-що се хвърли в Сена.

— Нямате работа тук съвсем сами посред нощ — рече той.

— Там става нещо — избъбри задъхано Джорджия. — Бият се.

— Полицейски дела — отвърна той, обърна се и ни побутна в гръб към стълбите.

— Полицейски дела с мечове ли? — възразих аз, неспособна да повярвам на чутото, докато подтичвахме към нивото на улицата.

— Така е с бандите — отвърна бързо, обърна ни гръб и затича по стълбите. — На ваше място бих се махнал колкото е възможно по-далече оттук — провикна през рамо, докато прескачаше по две стъпала. Хукна към тунела тъкмо когато от водата близо до брега се показаха две глави. Испитах облекчение, че и двамата са живи.

Момчето, което ни беше накарало да си вървим, се хвърли към водата и изтегли самоубийцата от реката.

Вой на болка раздра нощта и Джорджия стисна ръката ми.

— Да се махаме оттук.

— Чакай — колебаех се аз. — Не трябва ли да направим нещо?

— Какво например?

— Да повикаме полиция!

— Нали те са от полицията — отвърна колебливо тя.

— Да бе, сигурно. По нищо не приличат на полицаи. Мога да се закълна, че тези двамата съм ги засичала в квартала. — Гледахме се напълно безпомощно цяла секунда, докато се опитвахме да осмислим видяното.

— Може кварталът ни да е под специалното наблюдение на някой специален отряд за борба с тероризма — отвърна Джорджия. — Нали знаеш, че Катрин Денъов живее на тази улица.

— Да бе, сигурно. Да не би да искаш да кажеш, че Катрин Денъов си има собствен отряд за борба с тероризма, съставен от разни готини момчета, които разгонват вманиачените фенове с мечове?

Не се въздържахме и избухнахме в смях.

— Няма нищо смешно. Работата е сериозна! — изкиска се сестра ми и избърса потеклата по бузата ѝ сълза.

— Знам — подсмръкнах аз и се опитах да се стегна.

Девојката и спасителят ѝ бяха изчезнали от брега, а шумът от схватката се чуваше от по-далече.

— Ето, виждаш ли, всичко приключи — заяви сестра ми. — Вече е късно да се намесваме, дори да искаме.

Тръгнахме към пешеходната пътека тъкмо когато две фигури се втурнаха по стълбите зад нас. С периферното си зрение забелязах как приближиха, сграбчиха ръката на Джорджия и я блъснаха настрани. Притичаха покрай нас, профучаха на сантиметри — двама едри мъже, облечени в тъмни дрехи, лицата им почти скрити от ниско нахлупените шапки. Под дългото палто на единия проблесна метал. Сkochиха в един автомобил и след секунда двигателят изрева. Преди да отпрашат, запълзяха покрай нас със сестра ми. Усетих погледите им през черните стъкла.

— К'во зяпате, бе? — изкрещя Джорджия и те дадоха газ. Бяхме напълно слисани. Светофарът светеше зелено, сестра ми ме хвана под ръка и стъпихме на пешеходната пътека.

— Откачена нощ — наруши тя мълчанието.

— Откачена и още как — потвърдих аз. — Ще кажем ли на мамии и деди?

— Какво — избухна в смях Джорджия. — И да разваля заблудата на деди, че Париж бил безопасен? Нали след това няма да ни пуснат да припарим навън!

4.

Когато на следващата сутрин излязох, окуражена от блесналия ден, събитията от нощта ми се сториха напълно нереални. В новините не споменаха нищо, но двете с Джорджия не можехме да отменим случката просто така.

Обсъдихме видяното няколко пъти, макар така и да не успяхме да си обясним какво точно се беше случило. Теориите ни варираха от банални предположения, като например, че става въпрос за фанатизирани почитатели на играта „Подземия и дракони“, решили да пренесат действието навън за повече драматизъм (и смях), до сценария, който включваше спасяването на безпомощни девизи-пътешественички във времето и рицари.

Въпреки че продължих да ходя в кафене „Сан Луси“, повече не се засякох със страхотните момчета. Две седмици по-късно познавах както сервитьорите, така и собствениците, знаех кои са повечето редовни посетители — двете възрастни дами с миниатюрните им йоркширски териери, които разнасяха в ръчните си чанти и ги хранеха от собствените си чинии. Имаше и бизнесмени с прескъпи костюми, които не спираха да говорят по мобилните си телефони, но не пропускаха да огледат красивите момичета, които минаваха покрай кафенето. Двойки на различна възраст бяха преплели пръсти под масите.

Един неделен следобед се бях настанила на обичайната си маса в най-отдалечения ляв ъгъл на терасата и четях „Да убиеш присмехулник“. Четях романа за трети път, въпреки това имаше места, на които се просълзявах. В момента бях на такъв пасаж.

Забих нокти в дланта си, убедена, че ако ме заболи достатъчно, няма да ревна пред хората. За съжаление днес номерът не проработи. Усетих как очите ми се пълнят със сълзи. „Само това ми липсва — да се разрева в кафенето, в което идвам всеки ден, и то тъкмо когато опознах хората“ — помислих си аз и вдигнах поглед, за да се уверя, че никой не ме наблюдава.

Тогава го видях. Беше седнал няколко маси встрани, приковал в мен напрегнатия си поглед, също както първия път. Беше момчето с

черната коса. Сцената на реката, когато скочи от моста, за да спаси живота на момичето, приличаше на сюрреалистичен сън. Ето го сега, посред бял ден, докато пиеше кафе с един от приятелите си.

„Защо?“ — едва се въздържах да не изрека на висок глас. Защо трябваше да цивря над някаква книга, докато този суперготин французин не откъсваше очи от мен.

Затворих книгата и оставих пари на масата. Тъкмо тръгнах към изхода, когато възрастната дама на съседната маса се изправи и започна да подрежда огромна купчина пликове с покупки. Пристъпвах от крак на крак, почувствах се неловко, докато едната най-сетне се усети.

— Извинявай, миличка, няма да се бавим. Просто ни заобиколи. — Тя буквално ме избута към масата на момчетата.

Тъкмо бях подминала масата им, когато чух глас.

— Не забрави ли нещо? — попита някой на френски.

Обърнах се и забелязах, че момчето е застанало съвсем близо до мен. Беше дори по-красив отколкото изглеждаше отдалече, въпреки че у него имаше някаква студенина, която забелязах още първия път. Потиснах нервната тръпка в гърдите си.

— Чантата — уточни той и ми подаде чантата, в която бях пхнала книгата.

— Ъъъ — измучах аз, напълно объркана от близостта му. Щом забелязах кривата му усмивка, се стегнах. Сигурно е решил, че съм пълна глупачка, след като си зарязвам така нещата. — Много благодаря — отвърнах нервно и посегнах към чантата в отчаян опит да спася остатъците от самообладанието си.

Той отдръпна ръка и аз улових въздуха.

— Какво? — попита развеселено. — Да не би да ми се сърдиш? Не съм я свил.

— Не, разбира се — отвърнах и зачаках.

— Значи... — подкани ме той.

— Значи... ако нямаш нищо против, ще си взема чантата — заявих аз, протегнах ръка и успях да хвана дръжките. Той обаче не ги пускаше.

— Какво ще кажеш да се спазарим? — предложи момчето и на устните му затрепка усмивка. — Връщам ти чантата, а ти ми казваш името си.

Зяпнах го, неспособна да повярвам, след това дръпнах силно чантата тъкмо когато той я пусна. Съдържанието ѝ се изсипа на тротоара. Поклатих глава, неспособна да повярвам.

— Браво! Много ти благодаря!

Грациозно, поне доколкото можех, се отпуснах на колене и започнах да тъпча червило, спирала, портфейл, телефон и поне един милион химикалки и хвърчащи листчета в чантата си. Обърнах се и забелязах, че разглежда книгата.

— „Да убиеш присмехулник“. En anglais!^[1] — отбеляза той, а в гласа му прозвуча нескрита изненада. След това заговори на английски с лек акцент: — Страхотна книга. Гледала ли си филма, Кейт?

Ахнах.

— Ама... Откъде знаеш името ми? — избъбрих.

Той вдиша другата си ръка и ми показва шофьорската книжка, на която снимката ми беше наистина кошмарна. Унижението ми беше пълно и аз не намерих сили да го погледна в очите, въпреки че неговите ме прогаряха.

— Извинявай — наведе се към мене той. — Много се извинявам. Не ти изпуснах нарочно чантата.

— Венсан, престани да упражняваш езиковите си умения и помогни на момичето да стане, а след това го остави намира — рече някой на френски. Обърнах се към приятеля на мъчителя си — момчето с къдравата коса, което ми подаваше четката за коса. Чертите на необръснатото му лице бяха смекчени от лека усмивка.

Не обърнах никакво внимание на ръката, която Венсан протегна, за да ми помогне, изправих се неуверено и си изтупах дрехите.

— Заповядай — подаде ми той книгата.

Взех я и кимнах смутено.

— Благодаря — отвърнах и едва се сдържах да не хукна по улицата. Докато чаках на светофара, допуснах грубата грешка да се обърна. И двете момчета гледаха след мен. Приятелят на Венсан му каза нещо и поклати глава. „Нямам никаква представа какво говорят за мен“ — помислих си аз и изпъшках. Почервенях също като червения светофар и пресякох улицата, без да погледна назад.

През следващите няколко дни виждах Венсан навсякъде. В бакалията на ъгъла, излизаше от метрото, седеше във всяко кафене, покрай което минавах. Отблизо обаче разбихах, че това не е той. Дразнех се, защото не спирах да мисля за него, а още повече се дразнех, защото се разкъсвах между несигурност, която беше като защита, и неовладяно увлечение.

Честно казано, нямаш нищо против, че се е появило нещо, което да ме поразее. Поне сега мислите ми не се въртяха около ужасната катастрофа и въпросът какво ще правя през остатъка от живота си. Преди нещастията си въобразявах, че съм измислила всичко, но сега вече бъдещето ми беше като въпросителен знак, дълъг цял километър и половина. Хрумна ми, че увлечението ми по „тайнственото момче“ е просто начин умът ми да избяга от объркването и мъката. Най-сетне реших, че нямам нищо против.

* * *

Измина почти цяла седмица от срещата ми с Венсан в кафене „Сан Луси“ и макар всеки ден да ходех там, за да чета, от него и приятелите му нямаше и следа. Бях се настанила на моята маса и дочитах поредния роман на Уортън от списъка (очевидно бъдещата ми учителка по английски беше голяма почитателка на Едит Уортън), когато забелязах двама тийнейджъри, седнали на терасата срещу мен. Момичето беше с късо подстригана руса коса и срамежлив смях, а от начина, по който се навеждаше към момчето, реших, че са двойка. Когато насочих вниманието си към него, забелязах, че си приличат, въпреки че неговата коса беше златисточервена. Вероятно бяха брат и сестра. В мига, в който ми хрумна тази мисъл, разбрах, че съм права.

Момичето неочаквано вдигна ръка, за да накара брат си да замълчи, и заоглежда терасата, сякаш търсеше някого. Спря очи на мен. За момент се поколеба, след това ми помахна настойчиво. Погледнах я въпросително. Тя кимна и ме повика.

Питах се какво ли иска, станах и бавно се отправих към тяхната маса. Тя стана уплашено и ми даде знак да побързам.

Тъкмо се бях отдръпнала от закътаното си убежище до стената и заобиколих масата, когато зад мен се разнесе трясък, който ме събори

на земята. Усетих болка в коляното, вдигнах глава и видях кръвта по земята под лицето ми.

— Mon Dieu!^[2] — извика един от сервитьорите и се втурна покрай преобърнатите маси и столове, за да ми помогне да се изправя. Очите ми се напълниха със сълзи от шок и болка.

Дръпна кърпата, подпъхната под престилката на кръста, и попи лицето ми.

— Имате малка рана на веждата. Не се тревожете. — Насочих поглед към пламналото от болка коляно и забелязах, че дънките ми са скъсани, а коляното — обелено.

Докато се оглеждах за други наранявания, усетих, че на терасата цари тишина. Вместо да обърнат внимание на мен, потресените клиенти бяха насочили очи зад мен.

Сервитьорът престана да попива веждата ми, също погледна през рамо и се ококори от уплаха. Проследих погледа му и видях, че масата ми е смазана от огромно парче мазилка с орнаменти, откъртила се от фасадата на сградата. Чантата ми беше отхвъркнала на една страна, а „Къщата на радостта“ се подаваше изпод огромния камък, паднал точно там, където седях допреди малко.

„Ако не бях станала, щях да съм мъртва“ — помислих си аз и сърцето ми заблъска с такава сила, че усетих болка в гърдите. Обърнах се към масата, където седяха братът и сестрата. Освен бутилка „Перие“ и две пълни чаши, между които бяха изсипани монети, масата беше празна. Спасителите ми си бяха отишли.

[1] En anglais! (фр.) — На английски! — Б.пр. ↑

[2] Mon Dieu! (фр.) — Мили боже! — Б.пр. ↑

5.

Бях толкова потресена, че известно време не можах да помръдна. Най-сетне, след като оставих персонала на кафенето да използва аптеката си за първа помощ, настоях да се прибера сама и закуцуках към къщи. Имах чувството, че краката ми са гумени. Мами тъкмо излизаше, когато пристигнах.

— Миличката ми Катя! — изписка тя, след като ѝ обясних какво се беше случило, пусна любимата си чанта от „Ермес“ на земята и ме притисна до себе си. След това взе нещата ни и ме поведе към къщи, настани ме в леглото, зави ме и настоя да се отнася към мен като към напълно парализиран инвалид вместо към посмачканата си внучка.

— Наистина ли ти е удобно, Катя? Ако кажеш, ще ти донеса още възглавници.

— Мами, добре съм, честна дума.

— Коляното още ли те боли? С какво друго да го намажа? Дали не трябва да е нависоко?

— Мами, в кафенето ме намазаха с всичко, което имаха в аптеката. Коляното ми е само ожулено, наистина.

— Милото ми детенце. Като си помисля какво можеше да се случи. — Тя притисна главата ми към гърдите си и започна да ме гали по косата, докато нещо в мен не се пречупи и аз се разплаках.

Мами ме утешаваше и прегръщаше, докато аз хлипах.

— Плача, защото съм уплашена — опитах се да обясня през сълзи, но истината бе, че тя се отнасяше към мен по същия начин като мама.

Джорджия се върна и мамии ѝ разказа как съм избегнала смъртта „на косъм“. Минута по-късно сестра ми отвори вратата и се втурна в стаята бледа като призрак. Приседна мълчаливо на крайчеца на леглото и ме погледна разтревожено.

— Всичко е наред, Джорджия, просто съм малко понатъртена и ожулена.

— Господи, Кейти Дребосъчеста, ако нещо ти се беше случило... Нямам си друг освен теб. Не го забравяй.

— Добре съм. Нищо няма да ми се случи. От сега нататък ще стоя настрани от разпадащи се сгради. Обещавам.

Тя се усмихна, протегна ръка и докосна моята, но измъченият ѝ поглед не се промени.

На следващия ден мами не ме пусна да изляза от къщи и настоя, че трябвало да си почивам и да се „възстановя от нараняванията“. Послушах я, за да е спокойна, и прекарах почти цялата вечер във ваната, зачетена в книга. Едва след като се отпуснах в топлата вода и се потопих в разказа, усетих как нервите ме предават и се разтреперих като лист.

Не си давах сметка колко съм се уплашила от избегнатото на косъм нещастие и доливах гореща вода на няколко пъти, за да се успокоя. Накрая заспах, обгърната от парата, която се издигаше от водата.

На следващия ден кафенето се оказа затворено, а тротоарът беше ограден с жълта полицейска лента. Работници в сини гащеризони издигаха скеле за майстори, които щяха да укрепят фасадата. Налагаше се да намеря ново място, за да чета на открито. Изпитах разочарование, когато си дадох сметка, че това е единственото място, на което съм можела да виждам последното си увлечение. Кой знае колко време щеше да мине, преди да срещна Венсан отново.

Мама започна да ме води в музеи от съвсем малка. Когато идвахме в Париж, двете с мами излизахме сутрин, за да се „потопим в красотата и да попием малко изтънченост“, както се изразяваше мама. Джорджия се отегчаваше още на втората картина и оставаше с татко и дядо, които предпочитаха да седнат в някое кафене и да си бърбят с приятели, колеги или някой случаен човек. Затова пък ние с мами и мама обикаляхме парижките музеи и галерии.

Никак не се изненадах, когато няколко дни по-късно поканих Джорджия да дойде с мен в някой музей, а тя ми пробута уклончивото извинение, че имала среща.

— Джорджия, непрекъснато се оплакваш, че не правя абсолютно нищо с теб. Отправлям ти официална покана!

— Все едно аз да те поканя на монстър трък шоу. Покани ме пак, когато решиш да правиш нещо наистина интересно. — За да ми

покаже, че говори сериозно, тя стисна ръката ми, а след това тръшна вратата в лицето ми. Touche^[1].

Тръгнах сама към квартал „Маре“. Вървах по тесните, криволичещи, средновековни улици чак до подобния на палат музей „Пикасо“.

Освен алтернативната вселена, която ми осигуряваше книгата, тишината на музея ми беше любима. Веднъж мама каза, че сърцето ме тласкало да бягам от действителността... че предпочитам въображаеми светове вместо истинския. Истина е, че открай време притежавах уменията да се измъкна от този свят и да се потопя в друг. А сега бях готова за сеанс по артхипноза, който щеше да ме дари със спокойствие.

Докато минавах през огромните врати на музей „Пикасо“, за да хлътна сред стерилната белота на залите, усетих как ритъмът на сърцето ми се успокоява. Оставих се на топлината и покоя да ме обгърнат като меко одеяло. Както обикновено, обикалях, докато стигнах до първата картина, която привлече вниманието ми, и седнах на пейка срещу нея.

Цветовете попиха в кожата ми. Спираловидно извитите форми на композицията ми напомниха как се чувствах и дишането ми стана по-бавно, когато се изключих за околния свят. Останалите картини в стаята, охраната до вратата, мирисът на прясна боя, дори преминаващите туристи се сляха в един общ сив фон около моето квадратче, изпъстрено със светлина и цвят.

Нямам представа колко време съм стояла, преди умът ми да се изтръгне от самоналожения транс, когато чух тихи гласове зад себе си:

— Ела. Погледни цветовете.

Последва дълго мълчание.

— Какви цветове?

— Именно. Точно както ти казах. За нищо и никакви четири години той преминава от ярката, дръзка палитра, както в „Les Demoiselles d'Avignon“^[2] към монотонните сиви и кафяви мазки, които приличат на пъзел. Какъв фукльо! Пабло винаги е държал да е най-добрият във всичко, с което се заеме, и както казвах онзи ден на Гаспар, това, което най-много ме дразни...

Обърнах се, обзета от любопитство, нетърпелива да разбера кой е изворът на знания, и замръзнах. На метър от мен бе застанал къркочият приятел на Венсан.

Виждах го съвсем отблизо и останах поразена колко е привлекателен. Имаше нещо грубовато в него — рошава коса, остра брада, едри, мазолести ръце, които жестикулираха ентусиазирано и сочеха картината. По състоянието на дрехите му, изцапани с бои, реших, че е художник.

Всичко това ми хрумна за частица от секундата, а след това впих поглед в човека до него. Беше момчето с гарвановочерната коса. Същото това момче се беше загнездило в тайните кътчета на ума ми от първия миг, в който го видях. Беше Венсан.

„Как може да си паднеш по най-невероятното и недостъпно момче в Париж?“ Беше толкова изключително красив — и надменен — че едва ли щеше да ме забележи. Отклоних поглед, приведох се напред и отпуснах лице в ръцете си. Нищо не помагаше. Образът на Венсан ме прогаряше.

Разбрах, че тъкмо онова, което му придаваше вид на студен, почти опасен, разпалва интереса ми, вместо да ме прогони. Какво ми ставаше? Никога досега не се бях увличала по лоши момчета — това беше характерно за Джорджия! Стомахът ми се сви, когато се запитах дали ще събера кураж, за да го заговоря.

Нямах възможност да проверя. Когато вдигнах глава, двамата бяха излезли от залата. Станах, и бързо приближих до входа на съседната зала и надникнах вътре. Беше празна. След това едва не получих удар, когато чух тих глас, непосредствено зад себе си:

— Здравсти, Кейт.

Венсан се беше привел към мен, лицето му на нищо и никакви петнайсетина сантиметра от моето. Притиснах стреснато ръка към гърдите си.

— Благодаря ти, че ми докара сърдечен удар.

— Да не би това да е коронният ти номер? Оставяш си чантата, за да накараш някой да те заговори. — Той се ухили и кимна към пейката, на която седях допреди малко. Под нея лежеше чантата, в която обикновено разнасях книги. — Не е ли по-лесно просто да се приближиш до момчето и да го поздравиш?

Шеговитият му тон прогони нервното ми напрежение. У мен пламна толкова силно възмущение, че ни изненада и двамата.

— Добре! Здравсти — изръмжах аз, гърлото ми беше стегнато от ярост. Отидох до пейката, взех си чантата и се измъкнах от залата.

— Чакай! — провикна се той и затича след мен, за да ме догони.
— Не исках да прозвучи така. Исках само да кажа...

Спрях и го зяпнах в очакване.

— Извинявай — рече той и въздъхна дълбоко. — Блестящите разговори не са силната ми страна.

— Защо се пробваш тогава? — заядох се аз.

— Защото така. Ти си... не знам... забавна си.

— Забавна ли? — произнесох всяка сричка бавно и го погледнах като истинска откачалка. Свитите ми юмруци сами се вдигнаха и се подпряха на кръста. — Я кажи, Венсан, да не би да си дошъл да ме обиждаш или искаш нещо друго?

Венсан притисна длан към челото си.

— Моля те, прости ми. Голям съм глупак. Може ли... нека започнем отначало.

— Кое трябва да започнем отначало? — попитах аз, без да крия съмнението си.

Отначало той се поколеба, след това подаде ръка.

— Здравей. Казвам се Венсан.

Присвих очи, докато преценявах доколко е искрен. Стиснах ръката му в своята и я разтърсих малко по-грубо, отколкото възнамерявах.

— Аз съм Кейт.

— Приятно ми е, Кейт — отвърна съсредоточено той. Последва четири секунди мълчание и през това време не спрях да го гледам лошо. — Често ли идваш тук? — зашепна неуверено той.

Не се стърпях и избухнах в смях. Той се усмихна, очевидно облекчен.

— Всъщност да. Имам слабост към музеите, не към Пикасо.

— Слабост ли?

Английският на Венсан беше толкова добър, че лесно забравих, че не му е роден език.

— Означава, че харесвам музеите. При това много — обясних.

— Добре. Разбрах. Обичаш музеите, но не си почитателка на Пикасо. Значи... идваш тук, когато искаш да медитираш.

Усмихнах му се и си помислих, че получава червена точка, задето толкова се стараеше.

— Къде изчезна приятелят ти? — попитах аз.

— Тръгна си. Жул не обича да се среща с нови хора.

— Върхът.

— Ти англичанка ли си? Американка? — попита той, за да смени темата.

— Американка.

— А момичето, с което съм те виждал в квартала?

— Сестра ми — отвърнах бавно аз. — Ти да не би да ме шпионираш?

— Какво да направя, след като две готини момичета идват в квартала?

При тези думи изпитах задоволство. Значи мислеше, че съм готина. Същото обаче се отнасяше и за Джорджия, напомних си аз. Задоволството ми се стопи.

— Слушай, в кафенето на музея имат машина за еспreso. Искаш ли да си вземем по чаша, докато ми разказваш по какво друго имаш „слабост“. — Той ме докосна по ръката. Тръпката на задоволство се върна.

Седнахме на малка масичка пред две чаши горещо капучино.

— След като разкрих името и националността си пред напълно непознат, какво друго искаш да научиш? — попитах и разбърках кафето.

— Не знам... Защо не ми кажеш кой номер обувки носиш, кой е любимият ти филм, обичаш ли спорта, моментът, когато си изпитвала най-голям срам.

Разсмях се.

— Нося четирийсет и втори номер, „Закуска в Тифани“, спортовете изобщо не са за мен, а ако започна да ти разказвам колко пъти съм се срамувала, няма да успея да приключа до затварянето на музея.

— Това ли е всичко? Нищо друго ли няма да ми кажеш? — пошегува се той.

Усетих как се отпускам, когато той разкри тази очарователна и съвсем неопасна своя страна. Венсан започна да ме разпитва за стария ми живот в Бруклин с Джорджия и родителите ни, за летата, които прекарвахме в Париж, за приятелите ми у дома, с които поне за момента бях прекъснала връзка. Разкрих му безграничната си любов

към изкуството и пълното ми отчаяние, когато разбрах, че не притежавам абсолютно никакъв талант на творец.

Той продължи да ме разпитва и аз попълних празнотите за любими музикални банди, филми, книги и всичко под слънцето. За разлика от повечето момчета на моята възраст, които познавах у дома, той се интересуваеше живо от всички подробности.

Не му казах обаче, че родителите ми са починали. Говорех за тях в сегашно време и обясних, че двете със сестра ми сме се преместили при баба и дядо, за да учим във Франция. Не беше точно лъжа. Само че в момента нямах желание да му разкривам цялата истина. Не исках съжалението му. Предпочитах да ме приеме като напълно нормално момиче, което не е прекарало последните седем месеца в пълна изолация от света, потънало в скръб.

Задаваше въпросите си бързо и аз така и не успях да го попитам нищо. Затова, когато най-сетне си тръгнахме, му се скарах:

— Добре, сега вече съм напълно разголена — научи всичко за мен, а аз не знам нищичко за теб.

— Това беше подлият ми замисъл — усмихна се той, докато охраната на музея заключваше след нас. — Как иначе ще те убедя да се срещнем отново, ако научиш всичко още първия път, когато поговорим?

— Това не е първият път — поправих го аз, като се опитах да пренебрегна факта, че той ме канеше на среща.

— Добре, де, първия път говорихме, без да те обидя неволно — поправи се той.

Минахме през парка на музея към езерата, където пицциращи деца празнуваха факта, че в шест вечерта е все още горещо и слънчево, и се плискаха възторжено във водата.

Венсан вървеше леко прегърбен, напъхал ръце в джобовете си. За пръв път долових у него някаква уязвимост. Веднага се възползвах:

— На колко години си?

— На деветнайсет — отвърна той.

— С какво се занимаваш?

— Студент съм.

— Наистина ли? Защото приятелят ти каза, че работиш за полицията — не се въздържах аз.

— Какво? — възкликна той и спря.

— Двете със сестра ми те видяхме, когато спаси момичето.

Венсан ме наблюдаваше в пълно недоумение.

— Момичето, което скочи от моста „Карузел“, докато бандите се биеха. Приятелят ти ни изпрати да си ходим и ни каза, че ставало въпрос за полицейски дела.

— Така ли е казал? — измърмори Венсан и лицето му потъмня както първия път, когато го видях. Отново напъха ръце в джобовете и продължи напред. Приближавахме спирката на метрото. Забавих крачка, за да спечеля малко време.

— С какво се занимавате, момчета, да не би да сте полицаи под прикритие? — Не вярвах, че е възможно, въпреки това се постарях гласът ми да прозвучи искрено. Неочакваната промяна в настроението му разбуди любопитството ми.

— Нещо такова.

— Какво, да не би да сте в някой отряд за борба с тероризма?

Той не отговори.

— Много смело постъпи — настоях аз, — когато се хвърли в реката след нея. А това момиче какво общо имаше с бандите, които се биеха под моста?

— Не мога да говоря по този въпрос — отвърна Венсан, забол поглед в цимента на няколко сантиметра пред краката си.

— Да, разбира се. Трябва да имаш наистина младежки вид, за да станеш ченге. — Не успях да удържа закачливата си усмивка.

— Вече ти казах, че съм студент — отвърна той с неуверена усмивка. Беше наясно, че не му вярвам.

— Да, ясно. Не съм видяла нищо. Не съм чула нищо — заявих театрално.

Венсан се разсмя и доброто му настроение се върна.

— Кажи, Кейт, какво ще правиш този уикенд?

— Нямам планове — отвърнах и мислено се проклех, задето се изчервих.

— Искаш ли да излезем? — попита той с такава очарователна усмивка, че сърцето ми забрави да бие.

Кимнах, защото не можех да говоря.

Той прие мълчанието ми за колебание и побърза да добави:

— Не ти говоря за официална среща, просто да се помотаем. Можем да се разходим и да пообиколим „Маре“.

Кимнах отново, след това успях да проговоря:

— Супер.

— Добре, какво ще кажеш за събота следобед? По това време още е светло. Ще бъдем сред хората, а ти в пълна безопасност с един почти напълно непознат. — Той вдигна ръце, сякаш искаше да ми покаже, че не крие нищо.

Разсмях се.

— Не се притеснявай. Дори да си в някой отряд за борба с тероризма, не се страхувам от теб. — В мига, в който изрекох думите, разбрах, че всъщност се страхувам. Съвсем малко. Запитах се отново дали не бях привлечена към него тъкмо затова. След смъртта на родителите ми инстинктът ми за самосъхранение никакъв го нямаше и опасностите ме привличаха. Или може би бях привлечена от надменността и недостъпността му. А може би го приемах като предизвикателство. Независимо от причината той наистина ми харесваше. Искях да го видя отново. Нямаше значение дали е през нощта или през деня. Щях да отида на срещата.

Той изви вежда и се разсмя.

— Не се страхувала от мен. Това вече е забавно.

Не се сдържах и се разсмях с него.

Той кимна към булеварда.

— Жул сигурно ме чака. Ще се видим в събота. Ще те чакам в три на спирката на метрото на Рю дьо Бак.

— Събота в три — повторих аз, обърнах се и си тръгнах. Дали ще преувелича, ако кажа, че летях през целия път към нас.

[1] Touche (фр.) — срази ме. — Б.пр. ↑

[2] „Госпожиците от Авилон“, картина на Пикасо. — Б.пр. ↑

6.

Венсан ме чакаше на входа на метрото. Сърцето ми се качи в гърлото, докато се питах (не за пръв път) защо това невероятно готино момче проявява интерес към простото, обикновено... добре де, може и да беше нелошо, но в никакъв случай красиво момиче. Неувереността ми се стопи, когато видях как лицето му грейна, щом приближих.

— Ти дойде — рече той, когато се наведе за bises^[1] и по двете бузи, с които са известни европейците. Въпреки че потръпнах, когато кожата му докосна моята, бузите ми пламтяха цели пет минути след това.

— Разбира се — отвърнах аз и се опитах да се възползвам от всяка частица самоувереност, защото се чувствах ужасно нервна.

— Къде отиваме?

Спуснахме се по стълбите към метрото.

— Ходила ли си в Сен Пол?

Поклатих глава.

— Нищо не ми говори.

— Супер — зарадва се той, но не каза нищо повече.

Във влака почти не говорихме, но не защото нямаше какво да си кажем. Не знам дали е нещо свързано с културата, или защото във влаковете винаги цари тишина, но щом хората се качат във влака, млъкват.

Двамата с Венсан стояхме един срещу друг, бяхме се хванали за повече равновесие и оглеждахме останалите пътници, които на свой ред оглеждаха нас. Споменах ли, че оглеждането на околните е едно от любимите национални занимания на французите?

Когато завихме зад ъгъла и влакът се наклони на една страна, той ме прегърна през раменете.

— Още не сме стигнали, а ти вече ми се пускаш — разсмях се аз.

— Нищо подобно. Аз съм съвършен джентълмен — отвърна тихо той. — Готов съм да си сваля палтото и да го хвърля в локва, стига ти да стъпваш на сухо.

— Не съм някоя дама, изпаднала в беда — сопнах се аз.

Влакът спря.

— Е, това е добре. — Той се престори, че въздиша от облекчение.
— Какво ще кажеш тогава да ми отворяш вратите?

Ухилих се, натиснах копчето за отваряне на вратата и скочих на перона.

Когато излязохме на улицата, се озовахме точно пред огромната класическа църква „Сен Пол“.

— Идвах тук като дете — споделих с Венсан, докато разглеждах изчистените линии на фасадата.

— Наистина ли?

— Да. Когато идвах при баба и дядо през лятото, си играех с едно момиче, което живееше тук. — Посочих съседната сграда. — Баща ѝ ни разказваше, че през средновековието на тази улица се провеждали рицарски боеве. Двете със Сандрин седахме на стълбите пред църквата и си представяхме, че наблюдаваме средновековен двубой. — Затворих очи и се върнах десет години назад, преживях отново звуците и цветовете на въображаемия турнир. — Ще ти призная, че открай време съм си мислила, че ако парижките призраци се материализират най-неочаквано, ще се окажеш заобиколен от забележителни хора. — Замълчах, неочаквано смутена, че се разкривам пред човек, когато почти не познавах, и му разказвах с подробности за един от измислените ми светове.

Венсан се усмихна.

— Ако приема предизвикателството, ще ми окажете ли честта да се облегнете на ръката ми, прелестна госпожице?

Престорих се, че ровя в чантата си.

— Не успявам да си намеря дантелената кърпичка. Какво ще кажеш за един най-обикновен „Клинекс“?

Венсан се разсмя, прегърна ме през раменете и ме притисна до себе си.

— Ти си невероятна — рече.

— Това е малко по-добре от „забавна“ — напомних му, а лицето ми пламна от удоволствие.

Тръгнахме по странична улица, която отвеждаше към реката. По средата на пътя Венсан мина през огромната дървена порта на четириетажна сграда.

Както много парижки блокове, и този беше издигнат около вътрешен двор, който не се виждаше от улицата. Най-скромните вътрешни дворове бяха колкото голямо двойно легло и обитателите можеха да поставят там кофите си за боклук. Други бяха просторни, в някои дори имаше дървета и пейки, тихо райско кътче за жителите далече от натоварената улица.

Този двор беше огромен, имаше малки магазинчета, дори кафене на открито, пръснати между партерните апартаменти, нещо, което не бях виждала никога досега.

— Какво е това място? — попитах.

Венсан се усмихна и докосна ръката ми, посочи отворена врата в далечния край на двора.

— Това е само началото — рече. — Дворовете са общо пет, свързани така, че човек се прехвърля от единия в другия, когато не желае да вижда и чува външния свят. Пълно е с галерийки и антикварни магазини. Реших, че ще ти хареса.

— Да ми хареса? Направо съм влюбена! Невероятно е! — възкликнах. — Не мога да повярвам, че никога преди не съм идвала тук.

— Защото не е от популярните места. — Венсан беше горд, че познава подобно очарователно закътано място. Аз пък бях невероятно щастлива, че той искаше да го сподели с мен.

— Така е — съгласих се. — Почти напълно е скрито. Значи си идвал тук и преди. Откъде ще започнем?

Обиколихме магазинчетата и галериите, пълни както със стари постери, така и с глави на Буда. За град, който всяко лято е пълен с туристи, в магазинчетата тук нямаше почти никакви хора и ние разглеждахме на спокойствие, сякаш си бяхме намерили съкровище.

Докато бяхме в магазинчето за старинни дрехи, Венсан спря пред стъклена витрина, в която бяха изложени бижута.

— Кейт, би ли ми помогнала? Трябва да купя подарък.

— Разбира се — отвърнах и се наведох над витрината, когато продавачката вдигна стъклото. Докоснах красив сребърен пръстен с букет цветя, извит от едната страна.

— Какво би харесал някой на твоята възраст? — попита той и докосна винтидж кръст, обсипан със скъпоценни камъни.

— На моята възраст ли? — разсмях се аз. — Аз съм само три години по-млада от теб. Може би по-малко. Зависи кога е рожденият ти ден.

— През юни — отвърна той.

— Добре, значи две и половина.

Той се разсмя.

— Добре, сега вече ме спипа. Просто не съм сигурен какво ще хареса момичето. А рожденият му ден приближава.

Имах чувството, че някой ме удари в корема. Каква глупачка! Изобщо не бях разбрала намеренията му. Очевидно ме възприемаше като приятелка... просто приятелка, която имаше добър вкус и щеше да му помогне да избере подарък за гаджето си.

— Хм — изсумтях аз, затворих очи и се опитах да прикрия разочарованието си. След това се насилих да ги отворя и заразглеждах витрината. — Зависи от вкуса ѝ — по-женствени дрехи с флорални мотиви, или предпочита... ъъ... дънки и тениски като мен?

— Със сигурност не носи флорални мотиви — отвърна той и едва потисна смеха си.

— Това е много красиво. — Посочих кожена корда с висулка във формата на сребърна сълза. Гласът ми потрепери, докато я пробвах и се опитвах да преглътна буцата в гърлото си.

Венсан се наведе, за да огледа накита.

— Права си. Съвършено е. Ти си истински гений, Кейт. — Извади висулката от кутийката и я подаде на продавачката.

— Ще поизляза навън — рекох и излязох, докато той вадеше портфейла си.

„Стегни се!“ — казах си аз. Всичко, което се случи, беше прекалено хубаво, за да е истина. Той се оказа само едно приятелски настроено момче, което ме намираше за сладурана и му беше приятно да се размотава със симпатично момиче, докато купува бижута за гаджето си. „Интересно, как ли изглежда?“ Стисках ръце толкова силно, че ноктите ми се забиха в дланите. От болката се почувствах по-добре. Тя поотпусна стегнатите ми гърди.

Венсан излезе от магазина и напъха малкия плик в джоба на дънките, докато затваряше вратата. Щом видя изражението ми, спря рязко.

— Какво не е наред? — попита.

— Нищо — поклатих глава. — Просто ми се прииска да глътна малко свеж въздух.

— Не — настоя. — Нещо те притеснява.

Поклатих решително глава.

— Добре, Кейт — примири се той и ме хвана под ръка. — Няма да те насилвам да говориш. — Натискът на ръката му ме изпълни с топлина, но аз я отблъснах. Дотолкова бях свикнала да се затварям в себе си и да се защитавам от всичко и от всички, че вече се беше превърнало в рефлекс.

Излязохме от двора и хлътнахме в друг, няколко минути повървахме мълчаливо, докато разглеждахме витрините.

— И така — заговорих най-сетне аз. Знаех, че не трябва да го казвам, но не се сдържах. — Кое е гаджето?

— Какво? — попита той.

— Гаджето ти. Нали й купи висулка?

Той спря и ме погледна.

— Кейт, накитът е за приятелка... просто едно момиче. Много добра приятелка. — Стори ми се, че се чувства неловко. Запитах се дали ми казва истината, след това реших, че не мога да приема думите му за чиста монета.

Венсан ме погледна внимателно.

— Да не би да си помисли, че те карам да ми помагаш, докато избирам подарък за гаджето си? Затова ли се почувства... — От широката му усмивка разбрах, че ще каже нещо, което ще ме смути, затова се отдръпнах.

— Чакай, Кейт! — Той ме стигна и отново ме хвана под ръка. — Извинявай.

Реших да се направя на разсеяна.

— Когато ме покани, каза, че не излизаме на официална среща. Няма значение, че си имаш гадже.

— Точно така — отвърна той и се престори, че ме поглежда сериозно. — Точно така, двамата с теб сме просто приятели... излезли да се поразходят. Нищо повече.

— Точно така — потвърдих и сърцето ми се сви от болка.

Той се ухили широко, приведе се напред и ме целуна по бузата.

— Кейт — прошепна той, — прекалено си доверчива.

[1] Bises (фр.) — целувки. — Б.пр. ↑

7.

Насладих се на значението на думите му в продължение на точно три секунди, а след това той ме прегърна през раменете и ме поведе към изхода.

— Какво... — започнах аз, но леденото му изражение ме накара да замълча и аз го последвах — вървах много бързо към вратата.

Щом излязохме на улицата, той се насочи към метрото.

— Къде отиваме? — попитах, останала без дъх.

— Мярнах някого, с когото нямам никакво желание да се срещам. — Той извади мобилния си телефон от джоба и набра някакъв номер. Тъй като никой не отговори, затвори и набра друг номер.

— Няма ли да ми кажеш какво става? — попитах, напълно объркана от тази неочаквана промяна в настроението му. За частица от секундата Красивият принц се беше превърнал в Таен агент.

— Трябва да открием Жул — отвърна Венсан. Стори ми се, че го казва по-скоро на себе си, отколкото на мен. — Ателието, където рисува, е съвсем наблизо.

Спрях и тъй като той все още ме държеше за ръка, аз го дръпнах назад.

— От кого бягаме и се крием?

На Венсан му беше необходимо огромно усилие, за да се овладее.

— Кейт, нека да ти обясня по-късно, моля те. Много е важно да намерим един от... приятелите ми.

Приятното чувство отпреди пет минути бе изчезнало. Сега ми се искаше да му кажа да продължи без мен. Като си спомних как прекарвах дните си в последно време, реших да забравя предпазливостта (и отегчението) и да го последвам.

Той ме поведе към сграда, която притежаваше неповторимия парижки чар, разположена непосредствено до църквата „Сен Пол“. Качихме се по извито дървено стълбище до втория етаж. Венсан почука веднъж и отвори вратата.

Стените на студиото бяха покрити с картини чак до високия таван. Полегнали голи фигури бяха закачени до геометрични градски пейзажи. Цветовете и формите бяха поразителни, както и силната миризма на разрежител.

В далечния ъгъл на стаята, върху смарагдовозелено канапе, се беше разположила изключително красива жена, облечена в символичен халат, който не скриваше почти нищо и тя изглеждаше гола.

— Здравсти, Венсан — провикна се тя с нисък, зноен глас, който едва ли щеше да отива повече на прелъстителния ѝ вид, дори да вървяха в комплект.

Приятелят на Венсан, Жул, излезе от малка баня точно зад канапето. Подсушаваше четките си в един парцал и дори не вдигна поглед.

— Венс, приятел. Тъкмо започвахме с Валери. Обади ли ти се Жан-Батист?

— Жул, трябва да поговорим — настоя Венсан толкова остро, че Жул вдигна глава. Погледна ме изненадано, след това, щом забележа изражението на приятеля си, лицето му помръкна.

— Какво е станало?

Венсан прочисти гърлото си и го погледна безизразно. Изговаряше думите много внимателно.

— Двамата с Кейт се разхождахме в Сен Пол и видях един човек. Очевидно кодовата дума означаваше нещо за Жул. Той присви очи.

— Ела — подкани го той, хвърли ми кос поглед и излезе.

— Веднага се връщаме, Кейт — успокои ме Венсан. — А, да, това е Валери, един от моделите на Жул. — След тези думи той последва Жул навън и хлопна вратата след себе си.

„Държи се като джентълмен дори по време на криза“ — помислих си аз, удивена от самообладанието, с което Венсан ме представи на голото момиче, преди да ни остави.

— Здравсти — обърнах се към нея аз.

— Bonjour — отвърна с досада тя. Посегна към книга, джобен формат, и зачете. Останах близо до вратата и започнах да разглеждам картините, докато се опитвах да разбера какво става.

Гласовете им бяха приглушени, но долових няколко думи.

— ... не можех да направя нищо без подкрепление — обясняваше Венсан и в гласа му долових горчиво съжаление.

— Сега вече съм с теб. Ще повикаме Амброуз за трети човек — отвърна Жул.

Последва мълчание, след това Венсан започна да се обяснява с някого по телефона. Затвори и заговори на приятеля си:

— Идва.

— Защо, по дяволите, я доведе? — попита невярващо Жул.

— Не съм дежурен двайсет и четири часа, седем дни в седмицата. С мен е, защото имахме среща. — Долавях ясно тихия глас на Венс през тънката дървена врата.

„Среща значи“ — помислих си аз. Зарадвах се, независимо от обстоятелствата.

— Тъкмо затова не трябва да е тук.

— Джей Би каза, че можем да водим хора вкъщи... Не виждам защо да не я доведе? — Гласовете им затихваха. Пристъпих по-близо до вратата, като непрекъснато поглеждах към Валери, която вдигна очи към мен и отново се приведе над книгата. Очевидно изобщо не се интересуваше, че подслушвам.

— Мой човек, постоянните ни адреси не са за „приятелки“. За когото и да било. Знаеш правилата. Както и да е, срещата ти приключи!

Последва напрегнато мълчание, в което двете момчета сигурно се измерваха с погледи, и когато вратата се отвори, Венс ме погледна гузно.

— Извинявай, Кейт, трябва да се погрижа за нещо. Ще те изпратя до метрото.

Зачаках да ми обясни какво стана, но той не каза нищо.

— Добре — отвърнах, сякаш ми беше все едно. — Няма нужда да ме изпращаш до метрото. Ще се поразходя. Ще обиколя Рю де Розие и ще напазарувам.

Стори ми се, че изпита облекчение, сякаш се бе надявал да чуе точно такъв отговор.

— Ще те изпратя до долу.

— Наистина няма нужда — отвърнах и усетих как гневът се надига в мен. Очевидно ставаше нещо, за което не знаех. Независимо от всичко беше крайно невъзпитано от страна на Жул да настоява да си тръгна. Да не говорим, че Венсан се държа като страхливец.

— Настоявам — рече той и ми отвори вратата, а след това ме последва в коридора. Жул остана да ни наблюдава вбесен, скръстил ръце на гърдите си.

Венсан ме изпрати до двора.

— Извинявай — рече той. — Става нещо, с което трябва да се заема.

— Като полицейски дела ли? — попитах аз, неспособна да скрия сарказма си.

— Да, нещо такова — отвърна настръхнал.

— И не можеш да обсъждаш въпроса.

— Не мога.

— Добре. Ще се видим в квартала — отвърнах и се постарях да прикрия разочарованието си с усмивка.

— До скоро — рече той и протегна ръка. Макар че му бях ядосана, докосването му разпрати топлина чак до пръстите на краката ми. — Обещай ми — настоя той. Стори ми се, че иска да каже още нещо. След това стисна ръката ми и се обърна към сградата. Лошото ми настроение се поразсея и аз излязох с чувството, че не съм напълно зарязана, въпреки че не бях във възторг от начина, по който се разделихме. Тръгнах на север и се опитах да реша дали да обиколя магазините на Рю де Розие или да се разходя под сенчестата аркада около площада от седемнайсети век. Не бях изминала и половин пресечка, когато си казах, че не ми се обикаля. Искях да разбера какво става с Венсан. Любопитството ме измъчваше и ако се приберях вкъщи, нямаше да науча никакви отговори.

Спрях пред лавка за палачинки точно пред кафене „Дом“ и зачаках, докато продавачът пресипе тестото в кръглия тиган. Прииска ми се Венсан да е с мен и да чакаме заедно за палачинки. Наблюдавах как хората влизат и излизат от спирката на метрото от другата страна на улицата. Сякаш призован от силното ми желание, Венсан се приближи към входа заедно с Жул. Заслизаха надолу.

„Това е шансът ми да разбера каква е тази полицейска измишльотина“ — помислих си аз. Венсан каза, че трябвало да се заеме с нещо. Когато си припомних поведението му в Сен Пол, реших, че трябва да се погрижи за някого. Държах да разбера за кого става въпрос. Замислих се, че ако продължа да се виждам с Венсан, трябваше да разбера с каква тайнствена дейност се занимава.

— Et voila, mademoiselle^[1] — рече продавачът и ми подаде увитата в салфетка палачинка. Посочих парите на щанда.

— Merci — отвърнах и хукнах към спирката на метрото.

Щом минах през бариерата, забелязах, че момчетата са се насочили към влака. Бях на последното стъпало, когато ги видях по средата на перона. За да не ме забележат, се настаних на една от пластмасовите пейки до стената.

След това видях мъжа.

Беше на няколко крачки от Венсан и Жул, гладко избръснат, трийсетинагодишен, в тъмен костюм, застанал на самия ръб на перона, в едната си ръка стискаше куфарче, а другата притискаше към ниско наведеното чело. Стори ми се, че плаче.

В парижкото метро се бях натъквала на много странни неща — клошари пикаеха по ъглите, разни луди проповядваха, че правителството ги преследвало. Детски банди предлагаха на пътниците да им помогнат с багажа, после отпрашваха незнайно накъде с багажа. Никога обаче не бях виждала мъж да плаче пред хората.

Свистенето на въздуха, преди влакът да излезе от тунела, накара мъжа да вдигне поглед. Остави бавно куфарчето си на земята, коленичи на самия ръб на перона и използва едната си ръка, за да се подпре и да скочи на релсите.

— Господи! — изпищях аз и се огледах отчаяно, за да видя дали някой друг е забелязал.

Жул и Венсан се обърнаха към мен, без дори да погледнат към мъжа на релсите, въпреки че аз го сочех настойчиво и с двете ръце. Без да проговорят, двамата се втурнаха в различни посоки. Венсан пристъпи към мен, стисна ме за раменете и се опита да ме обърне настрани.

Отблъснах го и се извих. Видях как Жул скочи от перона на релсите и изблъска настрани ридаещия мъж. Приближаващият влак беше съвсем близо, когато погледна към Венсан, кимна му едва забележимо и докосна челото си с показалец, сякаш го поздравяваше.

Звукът беше ужасяващ. Чу се оглушително свирене на спирачки, прекалено късно, за да бъде избегнато нещастieto, а след това

последва ударът на металния корпус в тялото от плът и кости. Венсан ми попречи да видя самата катастрофа, но в ума ми се запечата предпоследната секунда — спокойното лице на Жул, което кимаше на Венсан, докато влакът профучаваше зад него.

Усетих как краката ми се подгъват и се олюлях напред. Ръцете на Венсан не ми позволиха да падна. Около нас се разнесоха писъци, откъм релсите се разнесе воят на мъж. Усетих как някой ме вдигна и затиचा. След това всичко утихна и ме обгърна тъмнина като в гробница.

[1] Et voila, mademoiselle (фр.) — Заповядайте, госпожо. — Б.пр.

↑

8.

Когато се събудих, усетих аромата на силно кафе и вдигнах глава, отпусната между свитите ми колене. Бях навън, седях на тротоара, гърбът ми беше опрян на стената на сградата. Венсан беше коленичил пред мен с чашка горещо кафе и го поднасяше пред лицето ми, после го отдръпваше, сякаш бе бурканче с ароматни соли.

— Венсан — започнах аз, без да мисля. Името му прозвуча съвсем естествено, като на стар приятел.

— Значи си ме проследила? — отбеляза мрачно.

Главата ми се замая, когато усетих пулсираща болка над врата.

— Ох! — изпъшках, вдигнах ръка и разтърках врата си.

— Изпий го, след това наведи глава между коленете си — настоя Венсан. Поднесе чашата към устните ми и аз изпих кафето наведнъж.

— Така вече е по-добре. Отивам да върна чашата в кафенето. Стой тук, веднага се връщам — нареди той и аз затворих очи.

Не можех да помръдна дори да исках. Не си чувствах краката. „Какво стана? Как се озовах тук?“ В следващия миг си спомних и ми се стори, че ме връхлита кошмар.

— Имаш ли сили, за да повикаме такси? — Венсан се беше върнал. Коленичи отново и лицето му се озова пред моето. — Преживя огромен шок.

— Но... приятелят ти! Жул! — напомних му ужасено.

— Да, знам. — Той свъси вежди. — Сега обаче не можем да направим абсолютно нищо. Трябва да те отведе далече оттук. — Той се изправи и повика такси. Помогна ми да стана, прегърна ме със силните си ръце през раменете, взе чантата ми и ме поведе към автомобила.

Помогна ми да седна, настани се до мен и даде на шофьора адрес надалече от нас.

— Къде отиваме? — попитах аз. Бях много уплашена. Разумът ми напомни, че съм в една кола с човек, който не само че стана свидетел как приятелят му умира, смазан от влак, но се държеше толкова спокойно, сякаш това се случваше всеки ден.

— Мога да те заведа и у вас, но е по-добре да останем у нас, докато се успокоиш. Само на няколко пресечки е.

„Със сигурност ще се «успокоя» по-добре вкъщи, отколкото у вас.“ Мислите ми бяха прекъснати от значението на казаното.

— Значи знаеш къде живея? — ахнах аз.

— Вече си признах, че съм забелязал новопристигналите в квартала американки. Не помниш ли? — Той ми отправи обезоръжаваща усмивка. — А я кажи, кой кого преследваше днес в метрото?

Изчервих се, докато се питах колко ли пъти ме е наблюдавал, без да подозирам.

В следващия миг си припомних какво стана с Жул в метрото и потреперих.

— Недей да мислиш. Просто недей — прошепна Венсан. В този момент чувствата ми бяха разкъсани в две противоположни посоки. Бях уплашена и объркана от безразличието, с което той се отнасяше към смъртта на Жул, същевременно отчаяно ми се искаше да ме утеши.

Ръката му беше отпусната небрежно на коляното ми и на мен ми се прииска да я притисна към студеното си лице. Искаше ми се да остана с него, за да не се задуша, когато ме залееше поредната вълна от страх. Съдбата на Жул напомняше за катастрофата на родителите ми. Имах чувството, че смъртта ме е последвала и отвъд Атлантика. Следваше ме неотлъчно и заплашваше да прибере всички, които познавах.

Венсан сякаш прочете мислите ми, защото се протегна и измъкна ръцете ми, притиснати между коленете. Когато пръстите ми се отпуснаха в неговите, веднага ме заля спокойствие. Отпуснах глава назад и до края на пътуването останах със затворени очи.

Таксито спря пред триметрова каменна стена с тежка порта от ковано желязо с плътни, черни, метални пана, така че вътре не се виждаше нищо. Гъсто избуяла вистерия се виеше по края на стената, а навътре се виждаха две стари дървета.

Венсан плати на шофьора, след това заобиколи от моята страна и ми отвори вратата. Тръгнахме към колона, на която беше монтирана

аудио-визуална охранителна система, последен писък на техниката.

Ключалката щракна, след като той въведе кода за достъп. Той отвори вратата с една ръка и ме привлече внимателно с другата. Ахнах, когато забелязах какво ме заобикаля.

Бях попаднала във вътрешния двор на *hotel particulier*^[1], един от онези градски замъци, които богатите французи са строили през седемнайсети и осемнайсети век. Този бе издигнат от масивни, медни на цвят каменни блокове, покривът беше с черни плочки от аспид, капандури бяха разположени по цялата му дължина. Само веднъж бях виждала отблизо подобна сграда и това бе, когато мама и мами ме заведоха на туристическа обиколка.

В средата на вътрешния двор се виждаше кръгъл фонтан от гранит, тъмносивият басейн беше достатъчно голям, за да направиш няколко замаха с ръце, ако решиш да поплуваш. Над бълбукащата вода се бе изправила каменна фигура на ангел в естествен ръст, който носеше заспала жена на ръце. Тялото ѝ се очертаваше през тъканта на дрехата, изработена толкова фино, та създаваше впечатление, че е прозрачна. Крехката прелест на жената се подчертаваше от силното лице на ангела, който я носеше. Масивните му криле бяха свити, за да защитят двете фигури. Символът съчетаваше красота и опасност и създаваше усещане за нещо зловещо в двора.

— Тук ли живееш?

— Къщата не е моя, но да, тук живея — отвърна Венсан и ме преведе през двора към входната врата. — Да влезем вътре.

Щом си припомних защо сме тук, отново чух хрущенето, когато тялото на Жул беше смазано от тон метал. Сълзите, които едва сдържах досега, закапаха.

Венсан отвори богато гравираната врата и ме въведе в просторно фойе с двойно стълбище, което се виеше покрай стените към балкон, от който се виждаше входът. Над главите ни беше закачен кристален полилей с размерите на фолксваген костенурка, персийски килими покриваха мраморния под с инкрустации от каменни цветя и лози. „Каква е тази къща?“ — питах се аз.

Последвах го през друга врата в малка стая с висок таван, която изглеждаше така, сякаш не бе докосвана от седемнайсети век, и седнах на старинно канапе с твърда облегалка. Притиснах главата си в ръце, приведох се напред и затворих очи.

— Връщам се веднага — рече Венсан и аз чух как вратата се хлопна, когато той излезе от стаята.

Няколко минути по-късно усетих, че силите ми се връщат. Отпуснах глава на канапето и заразглеждах впечатляващата стая. Тежките завеси на прозореца не позволяваха на слънцето да влиза в стаята. Красив полилей, изглежда, навремето предвиден за свещи вместо за сегашните електрически крушки във формата на пламъчета, разпръскваше достатъчно светлина по стените, отрупани с картини. Десетки лица на кисели френски аристократи ме гледаха неодобрително.

Отвори се скрита врата за прислугата и на прага се показва Венсан. Постави на масичката пред мен до чинийка с фини сладки огромен порцеланов чайник във формата на дракон и чашка, очевидно от същия комплект. Ароматът на силен чай и бадеми се понесе от сребърния поднос.

— Захар и кофеин. Най-доброто лекарство на света — рече той, когато се отпусна в креслото отстрани.

Опитах се да вдигна тежкия чайник, но ръцете ми трепереха толкова силно, че той издрънча в чашката.

— Дай на мен — рече Венсан, наведе се напред и ми наля. — Жан, икономката, прави най-хубавия чай. Поне така съм чувал. Аз лично предпочитам кафе.

Пребледнях, докато го слушах как говори за незначителни неща.

— Стига, престани. Престани веднага. — Зъбите ми тракаха. Не можах да преценя дали причината бяха изопнатите ми до скъсване нерви или пораждащият се страх, че има нещо, което никак не е наред. — Венсан... или който и да си ти. — „Дойдох в тази къща, а дори не знам фамилията му“, сетих се аз, след това продължих: — Приятелят ти току-що загина, а ти ми говориш за... — гласът ми пресекна — за... за кафе!

На лицето му се изписа отбранително изражение, но той не каза и дума.

— Господи! — промълвих и отново заплаках. — Какво ти става?

В стаята се възцари гробно мълчание. Чувах как огромният старинен часовник в ъгъла отмерва секундите. Аз се поуспокоих, избърсах очи и се опитах да се стегна.

— Така е. Не умея да показвам чувствата си — призна най-сетне Венсан.

— Да не показваш чувствата си е едно, но да избягаш, след като приятелят ти е смазан на релсите в метрото, е съвсем друго.

Той заговори спокойно и разумно:

— Ако бяхме останали, щеше да се наложи да разговаряме с полицията. Щяха да ни разпитат и двамата, както става винаги със свидетелите, които са останали на мястото. Искях да избегна всичко това... — той замълча за няколко секунди — на всяка цена.

Студенината му се беше върнала или просто аз започнах да я забелязвам отново. И ръцете ми, и цялото ми тяло изтръпнаха, когато разбрах какво казва.

— Значи ти си... — Вече бях разбрала какво ми казва. — Какво? Престъпник?

Тъмните му замислени очи ме привличаха към него, докато разумът ми нашепваше да бягам. Да избягам надалече.

— Какво става? Търсят ли те? Защо те търсят? Да не би да си откраднал всичките картини в тази стая? — Усетих, че крещя, и се постарах да се овладеея и да сниша глас. — Да не би да е нещо лошо?

Венсан прочисти гърлото си:

— Нека просто кажем, че майка ти никак не би се зарадвала, ако научи, че излизаш с някого като мен.

— Мама е мъртва. Също и татко. — Думите ми се изплъзнаха.

Той затвори очи и притисна ръце към челото си, сякаш бе прорязан от остра болка.

— Скоро ли се е случило?

— Да.

Кимна сериозно, сякаш всичко си идваше на мястото.

— Моите съболезнования, Кейт.

„Независимо колко лош човек е, той държи на мен.“ Мисълта ме порази толкова бързо, че не успях да възпра реакцията си. Очите ми се напълниха със сълзи. Посегнах към чашата чай и я вдигнах към устните си.

Горещата течност се плъзна по гърлото ми към стомаха и аз веднага усетих как се успокоявам. Мислите ми се проясниха. Колкото

и да беше странно, почувствах, че владее положението. „Сега вече знае коя съм, пък аз нямам представа кой е.“

Разкритието ми изглежда го потресе. „Венсан или се старае да се владее — помислих си аз, — или крие нещо.“ Реших да се възползвам от моментната му слабост, за да измисля нещо.

— Венсан, ако си в чак толкова... опасно положение, защо, за бога, се сприятели с мен?

— Вече ти казах, Кейт, че съм те виждал в квартала. — Той преценяваше внимателно думите си. — Искаше ми се да те опозная. Вероятно съм сбъркал. Очевидно съм постъпил неправилно.

Докато говореше, гласът му се превърна от топъл в леденостуден. Не можах да преценя дали е ядосан на себе си, задето ме е въвлякъл в кашата, в която се намираше, или задето повдигнах въпроса. Нямаше значение. Ефектът от неочакваното му ледено отношение беше същият. По тялото ми плъзна неприятна тръпка.

— Готова съм да си тръгвам — заявих аз и се изправих.

Той също се изправи и кимна.

— Добре, ще те изпратя до вас.

— Няма нужда. Знам пътя. Предпочитам... ще се прибера сама. — Сега вече говорех разумно и разумът ми нашепваше да се махна от тази къща по най-бързия възможен начин. Същевременно съжалих в мига, в който изрекох думите.

— Както искаш — отвърна той, поведе ме през внушителното фойе и отвори вратата към вътрешния двор. — Наистина ли си добре? — попита, застана на прага, препречи ми пътя и зачака отговора ми, преди да ме пусне. Наведох се и се шмугнах под ръката му, минах на сантиметри от него.

Грешката ми беше, че си поех въздух, докато се опитвах да избягам от него. Той ухаеше на дъб, трева и дим от огън. Ухаеше на спомени и години, на много години спомени.

— Май няма да се справиш сама. — Студенината му отново отстъпи на загрижеността.

— Добре съм. — Опитах се да говоря убедително и щом забелязах колко е спокоен и невъзмутим, продължих: — Наистина съм добре, но не и ти. Току-що изгуби приятеля си в ужасна катастрофа, а се държиш така, сякаш нищо не се е случило. Пет пари не давам кой си, нито пък какво си направил, след като предпочете да избягаш по

този начин, но щом случилото се не ти подейства, мога единствено да кажа, че наистина не си наред.

По мургавото му лице премина сянка. Той ми се стори развълнуван. Е, и това беше нещо.

— Не те разбирам. И изобщо не искам да разбера. — Присвих възмутено очи. — Надявам се да не те видя никога повече — троснах се аз и забързах към портата.

Силната му ръка стисна моята, обърнах се и се озовах пред Венсан. Наведе се и устните му се озоваха до ухото ми.

— Нещата невинаги са такива каквито изглеждат, Кейт — промълви той и внимателно пусна ръката ми.

Затичах към отворената порта. Щом се озовах на улицата, тя започна да се затваря. Чух трясък, сякаш нещо от порцелан се разби в мрамора вътре в къщата.

Застинах на място, след това се озърнах към металната порта. Интуицията ми подсказа, че съм допуснала грешка, че не съм преценила правилно Венсан. Всичко сочеше към факта, че той е престъпник. А трясъкът издаде, че е склонен към насилие. Поклатих глава и се запитах как съм могла да изгубя способността си да мисля разумно заради красивото му лице.

[1] Hotel particulier (фр.) — голям, луксозен, частен дом. — Б.пр.

9.

През следващите няколко седмици не спирах да преживявам отново и отново събитията, случката се въртеше в ума ми също като развалена плоча. На пръв поглед сигурно съм изглеждала съвсем същата. Сутрин ставах, четях в ново кафене, от време на време ходех на кино и се стараех да участвам в разговорите между Джорджия, баба и дядо, когато седнехме да се храним. Струва ми се обаче, че те разбираха, че нещо ме измъчва. Нямаха обаче никаква причина да мислят, че настроението ми не се дължи на загубата ни.

Всеки път, когато Венсан се натрапеше в мислите ми, аз се опитвах да го прогоня. Как бе възможно да допусна подобна грешка? Всеки път, когато се замислех над случилото се край реката, все повече се убеждавах, че той участва в банда криминално проявени типове. Вероятно беше пламнала гангстерска война. „Дори да е от лошите, поне спаси живота на онова момиче“ — повтарях си всеки път.

Каквото и да се криеше в миналото му, така и не успях да си обясня студенината, с която прие смъртта на Жул. Как бе възможно някой да зареже мястото, на което приятелят му бе загинал, за да се измъкне от закона? От тази работа ме побиваха студени тръпки. А най-лошото беше, че имах чувства към него.

Как само флиртуваше с мен в музея „Пикасо“. Ами вълнението му, когато стисна пръстите ми в двора на Жул? Спокойствието, което ме обзе, докато държеше ръката ми в таксито. Непрекъснато си припомнях тези моменти и си повтарях, че тъкмо затова го харесвам. Пропъждах мислите за него, възмутена от себе си, задето бях толкова наивна.

Една вечер Джорджия ме откри в стаята ми.

— Какво ти става? — попита тя тактично, както обикновено. Отпусна се на килима и се облегна на безценната тоалетка в стил Ампиър, която никога не използвах от страх да не счупя дръжките на чекмеджетата.

— Какво да ми става? — отвърнах и избегнах погледа ѝ.

— Кажи какво не е наред. Аз съм ти сестра и усещам, когато нещо не е наред.

Как само ми се искаше да разкажа на Джорджия, но нямах никаква представа откъде да започна. Как можех да ѝ кажа, че момчето, което видяхме да скача от моста, е престъпник, че съм излизала с него, поне докато не видях как влакът в метрото размаза приятеля му!

— Добре, след като не искаш да говориш, ще се опитам да позная, но да знаеш, че накрая ще измъкна всичко. Да не би да се притесняваш от новото училище?

— Не.

— Заради приятелите ти ли е цялата работа?

— Какви приятели?

— Именно!

— Не.

— Момче?

Изглежда, изражението ми ме издаде, защото тя веднага се наведе към мен и кръстоса крака, готова да чуе и останалото.

— Кейт, защо не си ми разказала за... който и да е той... преди да се стигне дотук?

— Ти никога не говориш за гаджетата си.

— Защото са прекалено много. — Тя се разсмя, след това изглежда си спомни, че не съм в настроение, и добави: — Освен това не ходя сериозно с никого. Все още. — Зачака.

Нямаше измъкване.

— Добре, има един от квартала, виждали сме се няколко пъти, но после разбрах, че с него ме чакат само неприятности.

— Какви неприятности? Женен ли е?

Не се сдържах и се изсмях:

— Не!

— Наркоман ли е?

— Не. Мисля, че не е. По-скоро... — Наблюдавах реакциите на Джорджия. — Май има проблеми с полицията. Изглежда е престъпник или нещо подобно.

— Да, това намирисва на неприятности — съгласи се умислено тя. — Прилича повече на момче, по което аз бих си паднала.

— Джорджия! — извиках и я замерих с възглавница.

— Извинявай, извинявай. Не трябваше да се шегувам. Права си. От него няма да излезе свястно гадже, Кейти Дребосъчеста. Защо тогава не се поздравиш, че си разбрала, преди да хлътнеш до уши, и не набележиш следващия.

— Просто не мога да повярвам, че така се подведох. Струваше ми се съвършен и безкрайно интересен и...

— Красив ли? — прекъсна ме сестра ми.

Тръшнах се на леглото и се загледах в тавана.

— О, Джорджия, не е просто красив. Божествен е. Толкова е готин, че направо дъхът ти спира. Не че има значение.

Джорджия се изправи и ме погледна.

— Жалко, че не се е получило. Щях да се зарадвам, ако излизаше и се забавляваше с някой страхотен французин. Няма повече да те тормозя с въпроси, но щом си готова да започнеш да живееш отново, да ми кажеш. Почти всяка вечер има партита.

— Благодаря, Джорджия — отвърнах и ѝ протегнах ръка.

— Какво ли не бих направила за малката си сестричка.

Най-неочаквано, без дори да забележа, лятото се изниза и дойде време за училище.

Двете с Джорджия говорехме свободно френски. Татко открай време говореше с нас на родния си език, освен това през ваканциите прекарвахме много време в Париж и френският ни беше като английския. Спокойно можехме да се запишем във френско училище. Само че тукашната образователна система се оказа различна от американската и се налагаше да запишем допълнителни предмети, ако искахме да завършим.

Американското училище в Париж беше от странните места в чужбина, където преселници и емигранти образуваха нещо като защитен кръг и се преструваха, че са си все още у дома. За мен това беше място за изгубени души. За сестра ми се оказа място, на което да създаде нови приятели от различни страни, на които да ходи на гости през ваканциите. За Джорджия приятелите са като тоалетите — без всякакви угризения сваляше един и го подменяше с друг, когато ѝ скимнеше — не беше груба или злобна, просто не се привързваше кой знае колко.

Докато аз знаех, че с тези хора ще прекарам две години, а някои ще се върнат в родината си преди края на учебната година.

Затова, след като влязох през масивната врата в първия учебен ден, тръгнах право към канцеларията, за да си взема програмата, докато Джорджия се насочи към група момичета, които гледаха страшно и надменно, и веднага ги заговори, все едно се познаваха открай време. Заровете, които щяха да определят социалния ни живот, бяха хвърлени още в първите пет минути.

Не бях стъпвала в музей, откакто видях Венсан в „Пикасо“, и следобеда, когато приближих към център „Помпиду“, усетих как ме обзема тревога. Учителят по история ни възложи да се подготвим за събития от двайсети век и аз избрах бунтовете от 1968.

Щом кажете „май ’68“, французите веднага разбират, че става въпрос за общонационалната стачка, парализирала икономиката на цялата страна. Щях да обърна внимание на седмиците, в които се бяха разразили ожесточените сблъсъци между полицията и студентите от Сорбоната. Докладите ни трябваше да бъдат написани в първо лице, все едно сме били свидетели на събитията. Затова, вместо да се заровя в исторически книги, реших да прочета вестниците от този период, където сигурно имаше разкази на очевидци и участници в събитията.

Материалите, които ми трябваха, бяха в голямата библиотека на втори и трети етаж в център „Помпиду“. Тъй като на другите етажи се намираще Парижкият музей на модерното изкуство, реших, след като си свърша работата, да направя напълно заслужена обиколка сред произведенията на изкуството.

След като се настаних пред един от прожекторните апарати в библиотеката, заразглеждах микрофилмите за някои от най-наситените със събития дни. След като прочетох, че на десети май са се провели най-ожесточените сблъсъци между полицията и студентите, прегледах първите страници, записах си някои неща, след това се върнах на заглавията, за да прочета уводните статии. Не можех да си представя, че цялото това насилие се е разиграло от другата страна на реката, в Латинския квартал, на петнайсет минути пеша от мястото, където седях.

Извадих ролката и сложих нова. Бунтовете бяха пламнали отново на 14 юли, Денят на независимостта на Франция. Много студенти, също и туристи, посетили Париж за празника, били откарани в най-близките болници. Водех си бележки от написаното на първите страници, след това се прехвърлях на некролозите и черно-белите снимки. На една от тези страници го видях.

Беше по средата на първата страница. От снимката ме гледаше Венсан. Косата му беше по-дълга, но бе съвсем същият както преди месец. Цялата се вледених, докато четях.

„Деветнайсетгодишният пожарникар Жак Дюпон, роден в Пей дьо ла Лоар, бе убит по време на дежурство снощи в пожара, вероятно предизвикан от коктейл «Молотов», хвърлен от студент, участник в протестите. Жилищната сграда на улица «Шамполион» 18 горяла, когато Дюпон и колегата му Тиери Симон (некролог в сектор С) се втурнали в сградата и започнали да извеждат обитателите, които се криели от размириците. Дюпон бил заклещен под горящи греди и издъхнал, преди да бъде откаран в болница, а тялото му било изпратено в моргата. Дванайсет граждани, включително четири деца, дължат живота си на тези местни герои.“

„Не е възможно да е той — помислих си аз. — Освен ако не е съвършено копие на баща си, който е създал син, преди да загине на... (погледнах отново некролога) деветнайсет. Не е невъзможно.“

След като не успях да докарам сметката с годините, се прехвърлих на следващата страница, където бяха имената със „С“, за да потърся „Симон“. Там беше. Тиери Симон. Оказа се мускулистото момче, което накара двете ни с Джорджия да се отдалечим от битката край реката. На снимката Тиери беше с огромна афроприческа, но беше ухилен по познатия ми самоуверен начин, който помнех от деня, когато го видях в кафенето. Със сигурност беше същото момче. Само че снимката му беше публикувана преди повече от четирийсет години.

Затворих очи, неспособна да повярвам, след това ги отворих отново, за да прочета текста под фотографията. Беше същият, както

под некролога на Жак, с единствената разлика, че той беше на двайсет и две и бе роден в Париж.

— Нищо не разбирам — прошепнах и натиснах копчето, за да принтирам и двете страници. След като върнах микрофилмите на регистратурата, излязох от библиотеката като в мъгла и се поколебах, преди да се кача на ескалатора за следващия етаж. Реших да поседя в музея, докато измисля какво да правя.

Мислите ми се лутаха в различни посоки, докато минавах през въртящата се преграда на входа, за да вляза в просторната галерия с висок таван и пейки в средата на залите. Седнах и се опитах да избистря мислите си.

Най-сетне се изправих. Бях в залата, посветена на изкуството на Фернан Леже, един от любимите ми френски художници от началото до средата на двайсети век. Докато разглеждах двуизмерните повърхности с ярки първични цветове и геометрични форми, имах чувството, че нормалното в живота ми се връща. Погледнах към ъгъла, където бе изложена любимата ми картина на Леже от Първата световна война с прилични на работи войници, седнали на маса, докато пушат лули и играят карти.

Пред нея с гръб към мен беше застанал млад мъж, наведен напред, за да разгледа нещо на платното. Беше среден на ръст, с късо подстригана кестенява коса и мръсни дрехи. „Къде съм го виждала?“ — запитах се аз и се поколебах дали не е някой съученик.

В този момент той се обърна и аз останах с отворена уста. Мъжът в другия край на залата беше Жул.

10.

Имах чувството, че тялото ми вече не е свързано с мозъка. Станах и тръгнах към фантома. „Или съм пред нервен срыв, който е започнал, докато бях в библиотеката — мислех аз, — или човекът пред мен е призрак.“ И двете обяснения бяха по-приемливи от възможността Жул да е оцелял след челния сблъсък с мотрисата в метрото и сега не само че беше жив и здрав, ами напълно невредим.

Видя ме, когато бях на няколко крачки от него и за частица от секундата се поколеба. След това се обърна към мен с напълно безизразна физиономия.

— Жул! — повиках го настойчиво.

— Здравей — отвърна спокойно той. — Познаваме ли се?

— Жул, аз съм, Кейт. Идвах в ателието ти с Венсан, не помниш ли? Видях те в метрото в деня, когато стана... катастрофата.

Той ме гледаше с изумление.

— Май ме бъркаш с някого. Казвам се Тома и не познавам Венсан.

„Тома, друг път“ — помислих си аз и ми се прииска да го разтърся.

— Жул, знам, че си ти. Ти попадна в онази ужасна катастрофа, когато... случи се преди малко повече от месец.

Той поклати глава и сви рамене, сякаш се извиняваше.

— Жул, моля те, кажи ми какво става?

— Слушай... Кейт, нали? Нямам представа какви ги приказваш, но нека да ти помогна да седнеш на пейката. Струваш ми се прекалено развълнувана или може би превъзбудена. — Той ме стисна за лакътя и ме поведе към пейките.

Дръпнах ръка и застанах пред него, стиснала юмруци.

— Знам, че си ти. Не съм луда. И не разбирам какво става. Обаче обвиних Венсан, че е безсърдечен, задето избяга така, след като ти умря. А сега се оказва, че си жив.

Разбрах, че съм се развикала, и видях как охранителят тръгна към нас. Погледнах Жул, без да крия колко съм вбесена, когато униформеният приближи и попита:

— Проблем ли има?

Жул погледна човека спокойно.

— Не, господине. Тя изглежда ме бърка с друг.

— Нищо подобно! — изсъсках аз, след това скочих и се отправих бързо към изхода. Обърнах се и забелязах, че и Жул, и охранителят ме наблюдават, затова щом излязох от музея, хукнах надолу по ескалатора.

Имаше само едно място, на което можех да отида.

Пътуването с метро към квартала ми се стори безкрайно дълго, но най-сетне затичах по стълбите нагоре към притъмняващата улица и се отправих към къщата на „Дьо Гренел“. Застанах пред дебелата стена, скрита от пълзяща декоративна лоза, и натиснах звънеца. Над главата ми светна лампа и аз вдигнах лице към камерата за наблюдение.

— Oui? — чух глас след няколко секунди.

— Кейт е. Аз съм... — Замълчах, за момент изгубила кураж. След това си спомних жестоките последни думи, с които нападнах Венсан, и заговорих с нова решителност: — Приятелка съм на Венсан.

— Няма го. — Мъжкият глас имаше метално звучене през микрофона в долния край на панела.

— Трябва да поговоря с него. Може ли да му оставя съобщение?

— Нямате ли телефона му?

— Не.

— Нали казахте, че сте му приятелка? — прозвуча скептично гласът.

— Да, всъщност не. Просто трябва да поговоря с него. Моля ви.

Последва мълчание и тогава чух прищракване, което означаваше, че вратата е отключена. Отвори се бавно навътре. В другия край на двора на отворената врата беше застанал мъж. Сърцето ми се сви, когато видях, че не е Венсан.

Тръгнах бързо към мъжа, като се опитвах да измисля какво да кажа, за да не ме помисли за някоя луда. Когато наближих, не можах да кажа нито дума. Той ми се стори към шейсетте, а избелелите му зелени очи изглеждаха като на човек, преживял столетия.

Дългата му сива коса беше зализана с помада, едрият орлов нос му придаваше вид на благородник. Личеше, че е аристократ.

Ако не се бях засичала с хора като него, клиенти на деди в антикварния магазин, щях да се досетя за благородническия му произход от портретите, закачени във всеки френски замък и музей. Очевидно беше от старо семейство, което разполагаше със стари пари. Вероятно къщата беше негова.

Гласът му ме стресна:

— Значи идвате, за да се видите с Венсан?

— Аха... Да, *monsieur*.

Той кимна одобрително, когато се поправих, както подобаваше пред човек на неговата възраст и с неговото положение.

— Ще ви разочаровам, но както вече ви казах, той не е тук.

— Знаете ли кога ще се върне?

— След няколко дни.

Не знаех какво да кажа. Той понечи да си тръгне, а аз се почувствах неловко и побързах да избъбря:

— Може ли поне да му оставя съобщение?

— Слушам ви — отвърна сухо той и нагласи копиреното шалче на врата си под безупречно бялата памучна риза.

— Може ли... имате ли нещо против да го напиша? — заекнах аз и едва потиснах желанието си да избягам. — Извинете, че ви отнемам от времето, господине, но имате ли нещо против да му напиша няколко реда?

Той изви вежди и ме погледна в очите. След това отвори вратата и се отдръпна, за да мина.

— Разбира се.

Влязох във великолепното фойе и изчаках да затвори вратата след мен.

— Заповядайте — рече той и ме поведе през странична врата към същата стая, в която Венсан ми беше донесъл чай. Посочи бюро и стол. — В чекмеджето има хартия за писане.

— Аз имам, благодаря — отвърнах и потупах раницата си.

— Да поръчам ли да ви донесат чай?

Кимнах, защото реших, че ще ми трябват няколко минути, докато измисля какво да напиша.

— Да, благодаря.

— Жан ще ви донесе чай и ще ви изпрати, когато сте готова. Дайте й писмото за Венсан, когато приключите. *Au revoir, mademoiselle.*

Той кимна отсечено, след това затвори вратата, а аз въздъхнах от облекчение.

Извадих химикалка и тетрадка от чантата, откъснах лист и го гледах цяла минута, преди да започна да пиша.

„Венсан — започнах, — вече разбирам какво имаше предвид, когато каза, че нещата невинаги са такива, каквито изглеждат. Попаднах на едни снимки — твоя и на приятеля ти, публикувани на страниците с некролозите от 1968. След това се натъкнах на Жул. Живият Жул.

Не мога да си обясня какво означава всичко това, но искам да ти се извиня за гадните неща, които ти наговорих, и то след като ти се държа толкова мило с мен. Казах, че не искам да те виждам никога повече. Вземам си думите обратно.

Поне ми помогни да разбере какво става, за да не ме затворят в някой кукувичарник, ако започна да дрънкам за мъртъвци до края на живота си.

Ти си на ход.

Кейт“

Сгънах листа и зачаках. Жан така и не се появи. Гледах как старинният часовник отмерва изнизващите се минути и с всяка секунда ставах все по-неспокойна. Най-сетне, обзета от притеснение, реших, че трябва да намеря Жан. Да не би да чакаше в кухнята с чая ми? Излязох във фойето. Къщата тънеше в тишина.

Забелязах обаче, че вратата срещу мен е оставена открехната. Пристъпих бавно към нея и надникнах вътре.

— Жан? — подвикнах тихо. Отговор не последва. Отворих широко вратата и влязох в стая, почти същата като тази, от която бях излязла. Имаше същата малка врата в единия ъгъл като онази, през която Венсан беше внесъл чая. Помислих си, че е входът за прислугата.

Отворих я и видях дълъг, тъмен коридор. Сърцето ми се беше качило в гърлото, докато вървах към стъклената врата в дъното, от която струеше светлина. Отваряше се към просторна кухня, подобна на пещера. Вътре нямаше никого. Въздъхнах облекчено и усетих, че съм се притеснявала да не би да се натъкна отново на господаря на дома.

Реших на излизане да пусна бележката в пощенската кутия и забързах по подобния на тунел коридор. След като кухнята беше зад гърба ми, забелязах няколко врати, една от които беше оставена откритата. Отвътре се процеждаше приглушена светлина. Дали това не беше стаята на икономката?

— Жан? — повиках я тихо. Отговор не последва.

Останах на мястото си в продължение на няколко секунди, а след това почувствах непреодолим импулс. „Какви ги върша?“ — помислих си, докато влизах в стаята. Тежки завеси спираха дневната светлина, също както и в останалите стаи. Единствената светлина идваше от малките лампи по ниските масички.

Пристъпих навътре и затворих тихо вратата. Казах си, че съм напълно луда, но разумната част от мозъка ми вече бе изгубил битката и сега се движех на автопилот, обикалях без позволение чужда къща единствено за да утоля любопитството си. Имах чувството, че милион адреналинови стрелички се забиваха в кожата ми, докато разглеждах.

От дясната ми страна, около камина от сив мрамор, бе вградена библиотека. Над полицата бяха закачени два тежки меча, кръстосани под ефесите. На другите стени имаше снимки в рамки, някои черно-бели, други цветни.

Нямаше никаква система. Някои от хората на тях бяха стари, други — млади. Направи ми впечатление, че някои са правени преди поне петдесет години, а други са съвсем нови. Единственото, което ги обединяваше, бе, че са от скрити камери. Обектите нямаха представа, че ги снимат.

Странна колекция, помислих си и погледнах към другия край на стаята.

Видях огромно легло с прозрачен бял балдахин. Пристъпих към него, за да погледна отблизо. През прозрачната тъкан видях, че в него лежи мъж. Сърцето ми се сви.

Не смеех да дишам, когато дръпнах балдахина.

Беше Венсан, отпуснат по гръб върху завивките, облечен. Не приличаше на заспал. Стори ми се мъртъв.

Протегнах ръка и докоснах неговата. Беше леденостуден и твърд като манекен на някоя витрина. Отскочих назад с вик.

— Венсан? — Той не помръдна. — Господи! — прошепнах аз. Бях потресена. След това погледът ми попадна на снимка в рамка, поставена на нощното му шкафче. Беше моя.

Сърцето ми замря, аз притиснах ръка към гърлото си и заотстъпвах, докато раменете ми не се опряха в мраморната камина и аз изпицях, обзета от ужас. В този момент вратата се отвори със замах и някой светна лампата. На вратата бе застанал Жул.

— Здравей, Кейт — поздрави зловещо той, след това угаси, кимна и продължи: — Май играта приключи, Венс.

11.

— Хайде, ела с мен — нареди мрачно Жул. Когато разбра, че не мога да помръдна от мястото си, той стисна ръката ми и ме потегли към вратата.

— Жул — опитах се да се дръпна. — Венсан е мъртъв!

Той се обърна към мен и ме зяпна. Сигурно ми личеше колко съм травмирана. Знам, че гласът ми трепереше и ме издаваше.

— Не е. Добре си е. — Стисна отново ръка ми и ме дръпна в коридора.

Аз се отскубнах.

— Слушай, Жул — заговорих истерично, — докоснах го. Кожата му е студена, нееластична. Мъртъв е!

— Кейт — заговори той, без да скрива раздразнението си, — в момента не мога да обсъждам този въпрос. Трябва обаче да дойдеш с мен. — Този път стисна китката ми по-внимателно и ме поведе по коридора.

— Къде ме водиш?

— Къде да я заведа? — попита той. Не зададе въпроса като объркан човек, който вече знае отговора. Прозвуча така, сякаш очакваше някой да му отговори.

Ококорих се. Жул беше напълно луд. Да не би мозъкът му да е бил увреден по време на катастрофата? Или пък беше напълно откачил престъпник, убил Венсан, след което го беше положил в леглото му и сега ме отвеждаше някъде, за да убие и мен. Фантазията ми излизаше от контрол и имах чувството, че съм се озовала във филм на ужасите, преследвана от психопат. Опитах се да изтръгна ръка си, но той ме стисна по-силно.

— Ще те заведа в стаята на Шарлот — рече той в отговор на собствения си въпрос.

— Коя е Шарлот? — попитах с разтреперан глас.

— Не се опитвам да я уплаша! — възкликна Жул и спря. Обърна се към мен и ме погледна отчаяно. — Слушай, Кейт. Знам, че преживя

шок, но ти сама си си виновна, че влезе в онази стая. Аз нямам нищо общо. Сега ще те заведа някъде да се успокоиш и няма да те нараня.

— Не може ли просто да си тръгна?

— Не.

По страните ми се стичаха сълзи. Не успях да ги спра. Бях прекалено объркана и уплашена, за да се държа спокойно, и твърде ужасена, че плача, затова и не го погледнах. Нямах никакво желание да ме вижда слаба и уязвима. Забодох поглед в пода.

— Сега пък какво? — попита той и пусна ръката ми. — Кейт? Кейт? — Грубият му досега глас поомекна: — Кейт.

Срещнах погледа му и избърсах очи с разтреперани пръсти.

— О, господи, уплаших те до смърт — рече той и за пръв път ме погледна внимателно. Отстъпи крачка назад. — Обърках всичко. Голям съм идиот.

„Внимавай — казах си аз, — може да се преструва. Определено се справя доста убедително с разкаянието.“

— Добре, ще ти обясня... — поколеба се той — поне доколкото мога. Няма да те нараня. Кълна се, Кейт, няма. Уверявам те, че Венсан ще бъде добре. Не е каквото изглежда. Въпреки това трябва да поговоря с останалите — другите, които живеят тук — преди да те пусна да си тръгнеш.

Кимнах. Жул се държеше много по-разумно, отколкото преди няколко минути. Освен това ми се стори толкова гузен, че почти (но не съвсем) го съжалих. Дори да исках да избягам, не можех да мина през заключената врата.

Той протегна ръка към мен, този път много по-внимателно, сякаш искаше да я отпусне на рамото ми и да ме успокои, но аз се отдръпнах.

— Спокойно. Всичко е наред — опита се да ме успокои той и вдигна примирено ръце: — Няма да те докосвам.

Сега вече ми се стори притеснен.

— Знам — продължи той, сякаш на въздуха. — Пълен кретен съм. — Тръгна по коридора към фойето. — Кейт, последвай ме, ако обичаш — помоли тихо.

Тръгнах след него. Нима имах избор?

Той ме отведе до двойното стълбище към втория етаж и оттам по друг коридор. Отвори вратата към поредната сумрачна стая, запали

лампата и остана в коридора, докато аз вляза.

— Настани се. Може да се позабавим — предупреди той, но не посмя да срещне погледа ми. Затвори вратата след мен. Щракна ключалка.

— Ей! — изкрещях аз, стиснах дръжката и я натиснах. Беше заключено.

— Налагаше се да я заключа. Не можем да я оставим да обикаля из къщата. — Жул отново говореше на себе си, докато стъпките му заглъхваха.

Не можех да направя нищо, освен да скоча от прозореца на втория етаж и да съборя портата. „А тази просто няма да я бъде“ — помислих си аз и се примирих, че не мога да направя нищо, докато някой не отвореше вратата.

„В затвора щеше да е по-зле“ — казах си, докато се оглеждах. Стените бяха с розови копринени тапети. Тежките ментовозелени завеси бяха вързани от двете страни на прозорците като сърца. Мебели за спалня в нежни цветове бяха поставени в краищата на стаята. Седнах на тапицирана с коприна кушетка.

Скоро престанах да треперя и след като чаках още дълго, легнах, отпуснах глава на една възглавница и вдигнах крака, за да ми е удобно. Затворих очи само за секунда, но влиянието на стреса и страха си казаха думата. Заспах на секундата.

Събудих се часове по-късно. Видях, че небето просветлява, и в първия чудесен миг реших, че се намирам в стаята си в Бруклин.

След това погледът ми попадна на огромен полилей с извивки във формата на великолепно нежни цветя. Таванът беше боядисан така, че да имитира облачно небе, а по краищата се рееха дебелички ангелчета и разнасяха панделки и цветя.

В първия момент не знаех къде съм. След това си спомних и се надигнах.

— Събуди ли се? — долетя глас от другия край на стаята. Погледнах натам и видях момичето от кафенето с късо подстриганата руса коса, което ме спаси, когато можех да бъда премазана от откъртилия се от фасадата камък. „Тя пък какво търси тук?“ — запитах се.

Беше се свила на едно кресло до богато украсената каменна камина. Изправи се бавно, неуверено и пристъпи предпазливо към

мен.

Светлината от полилея блестеше по косата ѝ и хвърляше бронзови отблясъци. Бузите и устните ѝ бяха с цвета на кадифените розови рози в градината на мами на вилата. Високи скули подчертаваха красивите ѝ очи, а ирисите им бяха вълшебно зелени.

Момичето застана до мен и срамежливо ми протегна ръка.

— Кейт — рече плахо, стисна ръката ми и я пусна. — Аз съм Шарлот.

Седнах на крайчеца на кушетката и я погледнах със страхопочитание.

— Ти ми спаси живота — промълвих.

Момичето се разсмя и придърпа стол, за да седне пред мен.

— Не бях точно аз — усмихна се тя. — Всъщност аз бях, но не е моя заслугата, че се спаси. Сложно е — рече тя, усмихна се дяволито и кръстоса крака. На врата ѝ видях висулката във форма на сребърна капка.

„Значи това е момичето, с което Венсан е бил близък“ — помислих си нещастно и отново преместих поглед към изящното лице. Стори ми се, че е приблизително на моята възраст, може би малко по-млада. Венсан ми беше казал, че е просто приятелка, затова се зачудих колко ли са били близки.

— Добре дошла в стаята ми — рече тя.

Сърцето ми се сви: „Значи живее в тази къща“.

— Невероятна е — успях да изрека.

— Обичам да съм заобиколена от красиви неща — обясни тя и се усмихна смутено.

Момчешката ѝ прическа, слабото тяло, тесните черни дънки и избелялата тениска на райе не скриваха забележителната ѝ красота, макар да изглеждаше така, сякаш точно това бе целта ѝ. „Дори не ѝ се налага да полага усилия, зашеметяваща е“ — помислих си и се предадох, защото си дадох сметка, че никога няма да успея да се преборя с Шарлот или да я изместя.

Не можех да говоря, гърлото ми се беше свило от ревност при мисълта, че това момиче се вижда с Венсан всеки ден, че се буди в тази красива стая и знае, че той е наблизо, в същата къща.

След това си спомних как изглеждаше той в леглото на долния етаж и се опитах да прогоня дребнавите си мисли. Жул каза, че не бил

мъртъв, но на мен ми се стори съвсем мъртъв. Вече не знаех какво да мисля. Като ревнувах от това момиче, нямаше да постигна нищо.

— Какво се е случило с Венсан? — попитах аз.

— Аха. Въпрос за един милион евро — отвърна тихо тя. — Тъкмо въпросът, на който изрично ми е наредено да не отговарям. Очевидно момчетата ми нямат доверие. Дискретността и тактичността не са силните ми страни. Въпреки това ме помолиха да остана с теб, да не би да изперкаш и да се опиташ да избягаш, след като се събудиш. — Тя се поколеба. — Кажи... Ще изперкаш ли? Ще се опиташ ли да избягаш?

— Няма — отвърнах и потрих чело. — Поне така мисля. — След това отново ме обзе паника. — Баба ми и дядо ми! Те сигурна са се паникьосали! Не съм се прибрала цяла нощ!

— Няма — усмихна се тя. — Пратихме им есемес от мобилния ти, че ще спиш у приятелка.

Облекчението ми бе изместено бързо от стряскаща мисъл.

— Значи не мога да си тръгна? Да не би да ме държите като затворничка?

— Не представяй нещата чак толкова мелодраматично — отвърна тя.

Погледът ѝ издаваше, че е видяла какво ли не, въпреки че не бе склонна да говори. Наблюдавах я очите на значително по-възрастна жена, в които бе скрит духът на младо момиче.

— Видя неща, които не трябваше да виждаш. Сега се налага да решим как да се справим с положението. Нещо като... ограничаване на щетите. Ти сама реши да отхапеш от ябълката, Кейт, макар да не те виня, след като знам колко е красива змията.

— Нали няма да ме нараниш? — попитах.

— Сама си отговори на този въпрос — отвърна тя и отпусна пръсти върху ръката ми. От допира ѝ струеше топлина и чувство на сигурност и аз усетих как ме обгръща спокойствие.

— Какво правиш? — Погледнах към мястото, където ме бе докоснала. Ако не се чувствах толкова отпусната, щях да скоча, обзета от ужас при този откачен жест. Тя не каза и дума, но ъгълчетата на устата ѝ се извиха едва забележимо и тя премести ръка.

Погледнах я в очите и попитах:

— И никой от другите ли няма да ме нарани?

— Ще се погрижа.

Някой почука на вратата. Шарлот се изправи.

— Време е.

Подаде ми ръка и преплете пръсти с моите. Не се сдържах, погледнах отново висулката и се поколебах.

— Какво? — попита тя и докосна сребърната капка.

Изглежда, сянката, преминала по лицето ми, ѝ подсказа какво мисля, защото изражението ѝ се промени и тя заговори:

— Венсан ми каза, че ти си я избрала. Радвам се, че сте били заедно, защото не се знае какво могат да измислят момчетата. — Тя се усмихна и стисна приятелски ръката ми. — Венсан ми е като брат, Кейт. Между нас няма абсолютно нищо... освен дълга история на скучни празници за рождени дни. Тя сложи край на недоволството ми. За пръв път от години ми подарява нещо различно от неговите любими сидита.

Тя се разсмя и ревността, която ме пробождаше като с игла, поутихна. Определено говореше за него като за брат.

На свой ред стиснах ръката ѝ.

Докато отивахме към вратата, забелязах, че и нейните стени са покрити със снимки, каквито имаше и в стаята на Венсан. Само че тази колекция беше красиво подредена в рамки от дърво, някои с инкрустации, закачени на стените с панделки.

— Кои са тези хора? — попитах.

Тя погледна към снимките.

— Тези ли? Е, Кейт, макар да не мога да се похваля, че спасих твоя живот, тези съм спасила.

12.

Шарлот ме поведе към долния етаж. Слязохме по стълбището за прислугата и се отправихме към стаята на Венсан. Тя почука на вратата и без да дочака отговор, ме поведе към леглото на Венсан. Спрях неуверено, когато го заварих седнал, подпрян на няколко възглавници. Стори ми се много слаб и блед като платно. Поне беше жив. Сърцето ми се разтуптя — колкото от радост, че е жив, толкова и от страх. Как бе възможно?

— Венсан? — повиках го аз, обзета от любопитство. — Ти ли си? — Прозвуча много глупаво. Определено приличаше на него, но дали не беше обладан от... Не знам, от някое извънземно или нещо подобно? Вече всичко ми се струваше толкова шантаво, че бях готова да повярвам на какво ли не.

Усмихна се и разбрах, че е наистина той.

— Значи не си... Не си мъртъв! — Костваше ми огромно усилие да изрека думата.

— Просто спя много дълбоко — отвърна той дрезгаво, бавно, с огромно усилие.

— Венсан, ти беше мъртъв, нали те видях. Докоснах те. Знам... — Очите ми се напълниха със сълзи, когато си припомних моргата в Бруклин и телата на нашите, положени върху носилки. — Виждала съм мъртъвци и преди. Знам как изглеждат.

— Ела — помоли той. Пристъпих към него, без да знам какво да очаквам. Той вдигна ръка и докосна моята. Вече не беше студен, но нямаше и вид на човек.

— Видя ли? — попита той и изви устни в подобие на усмивка. — Жив съм.

Отстъпих назад и изтеглих ръка от неговата.

— Нищо не разбирам — отвърнах недоверчиво. — Какво ти е?

Той сякаш се отдръпна.

— Извинявай, че те намесих в тази работа. Постъпих като егоист. Не съм и предполагал обаче, че може да се получи така. Всъщност

изобщо не мислех. Очевидно.

Объркването ми бе изместено от натрапчив страх от онова, което предстоеше. Дори не можех да си представя какво ще ми каже той. Тихо гласче не спираше да нашепва: „Знаеше много добре“. Осъзнах, че наистина съм знаела.

Знаех, че Венсан е различен. Бях го почувствала дори преди да видя снимката му на страницата с некролозите. Тази работа изобщо не можеше да се нарече нормална, но бе твърде откачена, за да разбере. Затова си бях затваряла очите досега. Време бе да разбере. Потръпнах в нервно очакване. Венсан забеляза и се намръщи със съжаление.

Прекъсна ни почукване на вратата. Шарлот стана, за да отвори, и се отдръпна, когато в стаята започнаха да влизат останалите.

Жул пристъпи напред пръв и ме докосна нежно по рамото.

— По-добре ли си? — попита.

Кимнах.

— Много се извинявам за държанието си — рече той с искрено съжаление. — Реагирах скапаняшки, опитвах се да те отделя от Венс възможно по-бързо. Държах се грубо с теб. Изобщо не помислих.

— Няма нищо.

Зад него се показва позната фигура и игриво го побутна настрани. Мускулестият от реката се обърна към Жул:

— Да не би да си се опитал да я награбиш?

След тези думи се приведе, за да изравни височината си с моята, и подаде ръка.

— Кейт, за мен е удоволствие да се запознаем. Казвам се Амброуз — представи се той. Гласът му, баритон, беше наситен като меласа. След това превключи на съвършен английски с типичен американски акцент. — Амброуз Бейтс от Оксфорд, Мисисипи. Много ми е приятно да се запозная със сънародничка в тази страна, пълна с откачени французи!

Очевидно доволен, че е успял да ме изненада, Амброуз се разсмя искрено и ме перна по ръката, а след това седна до Жул на канапето и ми намигна приятелски.

Мъж, когото не бях виждала досега, пристъпи към мен и се поклони притеснено.

— Гаспар — представи се той. Беше по-възрастен от останалите, около четирийсетгодишен, с хлътнали очи и зле подстригана черна

коса, щръкнала във всички посоки. Обърна се и се отдръпна от останалите.

— Това е моят брат-близнак Шарл — обади се Шарлот, която не се отдели от мен, докато мъжете се представяха. Дръпна напред момче, което беше нейно копие. Той се поклони и шеговито ми целуна ръка, след което заговори саркастично:

— Приятно ми е, че се виждаме отново, и то когато не вали мазилка.

Усмихнах му се страхливо.

Не знам дали си въобразявах, или всички отстъпиха назад, но най-неочаквано ми се стори, че в стаята останахме единствено аз и мъжът, пред когото бях застанала. Оказа се господинът с аристократични черти, с когото разговарях вчера — собственикът на дома. Макар че всички ме поздравиха приятелски, домакиният не се усмихваше.

Застана пред мен и се поклони вдървено.

— Жан-Батист Гримо дьо ла Рение — представи се той, без да откъсва поглед от моя. — Въпреки че повечето от братството живеят тук, къщата е моя и държа да подчертая, че според мен присъствието ви тук е изключително неразумно.

— Жан-Батист — прозвуча зад мен гласът на Венсан.

— Не беше нарочно. — Той се отпусна на възглавницата и затвори очи, сякаш изречените думи изцедиха цялата му енергия.

— Ти, младежо... ти наруши правилата, като я доведе тук. Никога не съм позволявал да водите човешките си любовници тук, а ти най-нагло потъпка изричната ми заповед.

Цялата пламнах, когато чух думите му, макар да не бях сигурна кое ме шокира повече — „човешки“ или „любовници“. Всичко бе толкова объркано.

— А какво трябваше да направя? — опита се да обясни Венсан. — Тя видя как Жул умира! Беше в шок.

— Проблемът си е бил твой. Изобщо не е трябвало да се забъркваш с нея. Сега се налага сам да си оправяш кашата.

— Слушай, Джей Би — обади се Амброуз, облегна се назад и небрежно плъзна ръце по облегалката на канапето. — Не е дошъл краят на света. Вече я проверихме и тя определено не е шпионин. Освен това не е първият човек, който разбира какви сме.

Старият го стрелна с унищожителен поглед.

Мъжът, който се представи като Гаспар, заговори плахо:

— Позволете ми да поясня... че има разлика. Всички други хора, с които сме имали нещо общо... са били специално избрани от семейство, служили на Жан-Батист от поколения.

„Поколения ли?“ — повторих напълно слисано аз. Ледени пръсти пропълзяха по гърба ми.

— А вас — продължи Жан-Батист, без да крие неодобрението си — ви познавам по-малко от ден и вече успяхте да нарушите усамотението на братството. Не сте добре дошли.

— Леле! — възкликна Жул. — Не сдържай истинските си чувства, Гримо. Вие, старците, трябва да се научите да говорите пооткрито и да казвате каквото ви е на душата.

Жан-Батист се престори, че не е чул.

— Какво ще правим? — обърна се Шарлот към домакина.

— Добре, престанете. Престанете всички — нареди задъхано Венсан. — Вие сте най-близките ми хора. Кой е съгласен да се разкрием пред Кейт?

Амброуз, Шарлот, Шарл и Жул вдигнаха ръце.

— Как искате да постъпим? — Венсан се обърна към Жан-Батист и Гаспар.

— Проблемът си е ваш — отсече Жан-Батист. Остана загледан в мен още няколко секунди, след това се въртна, излезе бързо от стаята и тръшна вратата.

13.

— И така — изкиска се Амброуз и потри ръце, — мнозинството печели. Време е да се позабавляваме.

— Ето — обади се Шарлот, дръпна две големи възглавници от канапето и ги подхвърли на пода. Седна с кръстосани крака върху едната, усмихна ми се и потупа приканващо другата.

— Всичко е наред — увери ме Венсан, когато се поколебах, и пусна ръката ми.

— Кейт — обърна се към мен Жул, — нали си наясно, че онова, за което ще говорим тук, трябва да си остане между тези четири стени?

Венсан го подкрепи, като изговаряше натъртено всяка дума.

— Жул е прав. След като научиш тайната ни, Кейт, животът на всички ще бъде в твоите ръце. Никак не ми се иска да товаря когото и да било с подобна отговорност, но нещата стигнаха прекалено далече. Обещавах ли да опазиш тайната ни? Дори ако... — изглежда не му достигаше дъх — дори ако един ден си заминеш и повече никога не се върнеш.

Кимнах. Всички чакаха.

— Обещавам — прошепнах аз, което беше най-доброто, което можех да направя, тъй като в гърлото ми беше заседнала буца поне колкото грейпфрут. Тук се разиграваше нещо адски откачено, а аз имах съвсем бегла представа какво е. Само че, след като Жан-Батист употреби думата „човешки“, а Венсан и Жул очевидно бяха възкръснали, знаех, че съм нагазила в дълбокото. Тъй като няхах представа в какво точно, бях уплашена до смърт.

— Жул... ти започни — настоя Венсан, затвори очи и ми се стори по-скоро мъртъв, отколкото жив.

Жул прецени положението и реши да се смили:

— Дали няма да е по-лесно, ако Кейт пита за онова, което иска да знае.

„Откъде да започна?“ — зачудих се аз, след това си припомних откъде бях започнала да се лутам по низходящата спирала.

— Видях ваша снимка с Венсан в един вестник от 1968. Пишеше, че сте загинали в пожар — обърнах се към Амброуз.

Той леко се усмихна и закима.

— Тогава как е възможно да сте тук сега?

— Радвам се, че започваш с лесен въпрос — отвърна той, протегна силните си ръце и се наведе към мен. — Отговорът е... защото сме зомбита! — След тези думи издаде ужасяващ стон, разкриви лице и отвори уста, оголи зъби и сви пръстите си като нокти.

Щом видя ужасеното ми изражение, Амброуз се изкиска и удари коляното си с ръка.

— Просто се шегувах — продължи да се смее той, а когато се успокои, ме погледна спокойно. — Сериозно. Наистина сме зомбита.

— Никакви зомбита не сме — сопна се Шарлот, без да крие раздражението си.

— Правилната дума, струва ми се, е немъртви — отвърна с неуверен глас Гаспар.

— Призраци — ухили се дяволито Шарл.

— Престанете да я плашите, момчета — намеси се Венсан. — Жул?

— Кейт, много по-сложно е. Наричаме се ревенанти.

Погледнах ги един след друг.

— Ре-ве-нан-ти — произнесе бавно Жул. Изглежда, реши, че не разбирам.

— Знам какво означава думата. Френското значение е „призрак“. — Гласът ми потрепери. „Седя в стая, пълна с чудовища — помислих си аз. — Напълно беззащитна съм.“ В момента обаче не можех да си позволя да се паникьосвам. Какво ли щяха да направят с мен, ако изперках? Какво ли щяха да направят с мен, ако не изперках? Ако не бяха от чудовищата, които знаят как да заличават чуждите спомени, се налагаше да пазя спомените им завинаги.

— Ако се върнем към произхода на думата, тя означава „човек, който се връща“ или „призован да се върне“ — уточни Гаспар.

В стаята беше топло, но аз усетих как треперя. Те ме наблюдаваха с очакване, сякаш бяхме в една група в час по химия или биология. Дали щях да избухна, или да се разсъскам? Шарл пръв заговори:

— Сега ще се шашне и ще хукне. Нали ви казах!

— Няма нито да се шашне, нито да хукне — сръза го Шарлот.

— Добре, всички вън — разпореди се Венсан. — Не се сърдете, но предпочитам сам да поговоря с Кейт. Вие оплескахте всичко. Благодаря ви за доверието, но, моля ви... оставете ни.

— Няма начин. — В стаята се възцари мълчание и всички зяпнаха Гаспар. Гласът му изгуби авторитетното си звучене и той започна да чопли кожичките около ноктите си. — Искам да кажа — заекна срамежливо, — Венсан, че не можеш сам да се нагърбиш да обясняваш на човешко създание. Сам няма да се справиш. Разкриването на тайната засяга всички ни. Всички трябва да сме наясно с каква информация ще разполага тя... и какво не знае. След това трябва да разкажа подробностите на Жан-Батист, преди тя да си тръгне.

Част от напрежението ми се стопи. Значи щяха да ме пуснат да си отида. Това бе светлината в ужасяващо тъмния тунел, в който бях попаднала.

— Освен това искам да изтъкна, че си твърде слаб и едва седиш — продължи Гаспар. — Как ще обясняваш важни за всички неща в твоето състояние?

Мълчанието продължи почти цяла минута, докато всички наблюдаваха Венсан. Най-сетне той въздъхна:

— Добре. Прав си, но поне се постарайте да се държите прилично. — Погледна ме: — Кейт, моля те, седни до мен. Така поне ще мога да си въобразявам, че донякъде контролирам нещата.

Станах, пристъпих към леглото, а Венсан с усилие вдигна ръка и стисна моята. В мига, в който се докоснахме, усетих да ме залива същото спокойствие както когато Шарлот ме докосна в нейната стая. Обзеха ме доволство и сигурност, сякаш нищо не можеше да ми се случи, докато Венсан ме държеше за ръката. Този път разбрах, че е някакъв свръхестествен номер.

Приседнах на леглото, загледана в лицето на Венсан.

— Нищо не ме боли — увери ме той, без да пуска ръката ми, докато сядах.

— Добре, Кейт, първо, ти ме докосваш — започна той достатъчно високо, за да го чуват всички в стаята. — Следователно не съм призрак.

— А ние не сме истински зомбита — обясни с усмивка Шарл, — в противен случай той досега да те е изгризвал.

Венсан не му обърна внимание.

— Нито сме вампири, нито върколаци, нито пък други създания, от които да се страхуваш. Ние сме ревенанти. Не сме хора... — замълча, за да събере нови сили — но няма да те нараним.

Постарах се да се овладеея, преди да заговоря с най-спокойния и убедителен глас, който успях да докарам:

— Значи всички сте... мъртви. Изглеждате ми съвсем живи. Освен теб — добавих аз след кратко колебание и погледнах Венсан. — Поне сега изглеждаш по-добре от снощи — заявих в заключение.

Той ме погледна сериозно.

— Жул, би ли разказал на Кейт историята си? Това е най-добрият начин да ти обясним положението. Гаспар е прав. Няма да се справя сам.

Жул задържа погледа ми.

— Добре, Кейт. Знам, че цялата тази работа ще ти се стори напълно неправдоподобна, но аз съм роден през 1897 в малко селце недалеч от Париж. Баща ми беше лекар, а мама — акушерка. Имах талант, затова когато навърших шестнайсет, ме изпратиха да уча рисуване в Париж. Прекъснах обучението си, когато ме мобилизираха заради войната през 1914. Участвах в боевете срещу германците. През 1916 ме убиха. Случи се по време на битката при Вердюн. Това щеше да е краят на историята ми... ако не се бях събудил три дни по-късно.

В стаята се възцари мълчание, докато аз се опитвах да осмисля чутото.

— Какво искаш да кажеш с това, че си се събудил? — успях да изрека най-сетне. Момчето пред мен едва ли бе на повече от двацет, но твърдеше, че живяло над сто години.

— Съживил се е — поясни Гаспар и вдигна финия си пръст, за да подчертае значението на думите си, — не се е „събудил“.

— Върнах се към живота — уточни Жул.

— Как е станало? — попитах недоумяващо. Ръката на Венсан ми даваше кураж. — Как е възможно да се върнеш към живота, освен ако не си бил мъртъв?

— А, мъртъв бях. В това нямаше никакъв спор. Не е възможно да те разкъсат на парчета и да оживееш. — Усмивката му се превърна в

гримаса, когато забеляза как пребледнях.

— Не тормози момичето — обади се Амброуз. — Направо ще я удавим с толкова информация. — Погледна ме. — Има нещо специално... как да го нарека? Не мисли, че става въпрос за „Зоната на здрача“, по-скоро е „закон на вселената“. Според него, ако при определени обстоятелства умреш вместо друг човек, след време се връщаш към живота. Мъртъв си в продължение на три дни. След това се събуждаш.

— Оживяваш — поправи го Гаспар.

— Събуждаш се — заинати се Амброуз — и освен че си гладен като змей, изглеждаш съвсем същият като преди.

— Само че след това повече не заспиваш — добави Шарл.

— Случайно да си чувал, че не трябва да се прекалява с информацията, Чъки? — попита Амброуз и стисна отчаяно ръце.

— Кейт — намеси се тихо Шарлот, — умирането и съживяването се отразяват много тежко на човешкото тяло. Влизаме в различен жизнен цикъл. Всъщност „съживени“ е много подходяща дума. До такава степен сме жизнени, когато се събудим, че изкарваме по три седмици без сън. След това телата ни изключват отново и „спим като мъртви“ в продължение на три дни. Както Венсан вчера.

— Искаш да кажеш, че наистина сме мъртви през тези три... — започна да я поправя Шарл.

Тя обаче го прекъсна:

— Не сме мъртви. Наричаме това състояние „латентно“. Телата ни са в хибернация, но умът ни работи. Щом тялото се събуди, ни очакват още няколко седмици на нормално безсъние.

— Да, бе, сигурно — измърмори Шарл.

— Може да се каже, че това е скелетът на историята — подхвърли Гаспар.

— Значи вчера си... спял? — попитах Венсан.

Той кимна.

— Краят на трите дни — отвърна той. — Сега ще съм в чудесна форма почти цял месец.

— Не ми изглеждаш в чудесна форма — отбелязах аз и погледнах восъчния оттенък на кожата му.

— Трябват няколко часа, за да се възстановиш от съня — обясни Венсан с немошна усмивка. — Все едно някой човек е прекарал

сърдечна операция. Не скачаш от леглото в болницата, след като отmine въздействието на упойката.

Вече ми беше по-ясно. Ако продължаваше с човешките аналогии, може би щях да преглътна по-лесно цялата тази откачена история. От начина, по който спореха, разбирах, че не са свикнали да обясняват положението си. Значи аз трябваше да си обясня всичко останало и сама да попълня празните места.

Обърнах се към Жул:

— Значи си на над сто години.

— На деветнайсет съм — отвърна той.

— Значи не стареете? — полюбопитствах.

— Напротив, стареем. Погледни Жан-Батист — умрял е на трийсет и шест, а сега вече е на шейсет! — уточни Шарл.

— А Жан-Батист на колко години щеше да бъде, ако не... нали разбирате? — измънках аз.

— На двеста трийсет и пет — отвърна Гаспар без колебание, погледна останалите и продължи: — Може ли?

Шарл кимна, останалите мълчаха.

— След като се съживим, стареем със същата скорост, с която и останалите. Всеки път, след като умрем, възкръсваме на същата възраст, на която сме умрели първия път. Жул е загинал на деветнайсет, следователно всеки път, когато умре, започва отново на деветнайсет. Венсан е бил на осемнайсет, когато е умрял, но не е умирал от... Колко стана? Малко повече от година, нали? — Той питаше Венсан, но аз го прекъснах:

— Какво искаш да кажеш с това „всеки път, когато умре“? — Ледените пръсти отново запълзяха по гърба ми.

Венсан стисна по-силно ръката ми.

— Просто има много хора, които трябва да бъдат спасени — намигна Жул.

Зяпнах го, докато се опитвах да си обясня намека му.

— Мъжът в метрото! — ахнах аз. — Ти си му спасил живота!

Той кимна.

— Как... всъщност аз не... — избухнах, тъй като не можех да изкажа нито едно смислено изречение, защото в ума ми кръжаха едновременно десетки мисли. Спомням си как Венсан се хвърли след момичето, а Шарлот ме спаси от премазване.

— Значи си умрял, докато си спасявал някого, а след смъртта си продължаваш да правиш същото — заключих най-сетне. Може би изтъквах очевидното, но най-сетне прословутата крушка беше светнала над главата ми.

— Това е смисълът на съществуването ни — отвърна Венсан. — Това е единствената ни мисия до края на съществуването ни.

Зяпнах го. Дори не знаех как да реагирам. Главата ми беше празна.

— Крайно време е да сложим край на въпросите и отговорите — обърна се Венсан към останалите. — Кейт не може да поеме повече информация. Да не говорим, че аз съм твърде уморен, за да продължаваме.

— Не можеш да й кажеш... — започна Гаспар.

— Гаспар! — изрева Венсан, след това затвори изтощено очи. — Кълна се... няма да кажа на Кейт нито дума повече... нищо важно... без преди това да се консултирам с вас. Честен кръст. — Венсан направи кръстен знак и погледна гневно по-възрастния мъж.

— Тогава — Амброуз се изправи, — след като уплашихме човешкото същество — искам да кажа, нашата Кейти-Лу — той се приближи и ме удари приятелски по рамото, — крайно време е да се понатъпчем. — Отправи се към вратата.

Шарлот докосна внимателно ръката ми, докато останалите излизаха.

— Ела да закусиш с нас. Едва ли ще те пуснат... — тя погледна Венсан — да си тръгнеш веднага.

— Колко е часът? — попитах и разбрах, че нямам никаква представа колко съм спала.

Шарлот погледна часовника си.

— Почти седем.

— Седем сутринта ли? — попитах аз, неспособна да повярвам, че бях заспала в чужда къща при тези обстоятелства. — Благодаря, но предпочитам да остана и да поговоря с Венсан.

— Трябва да хапнеш — настоя тихо Венсан. — Жан-Батист ще нахлуе тук няколко минути след като Гаспар му докладва.

— Нека остана с теб дотогава — помолих аз. — Ще те намеря, след като Жан-Батист ме изрита — обещах на Шарлот.

— Добре — съгласи се тя, усмихна се мило и затвори вратата след себе си.

Обърнах се към Венсан. Преди да успея да отворя уста, той изрече онова, което аз възнамерявах да кажа:

— Знам. Трябва да поговорим.

14.

Най-сетне останахме сами и онова, което трябваше да възприема като нещо ужасно страшно — сама, в стар замък, седнала до създание, което преди малко научих, че е чудовище — се оказа, че никак не ме плаши. Колкото и да беше невероятно, почувствах се неловко.

Седнах на леглото срещу него. Имах чувството, че това момче е на прага на смъртта. Дори изнемощял, както сега, пак беше красив. Имах пълно основание да се страхувам, вместо това ме обзе странно чувство. Прииска ми се да го защитя.

— И така... — започна Венсан.

— Значи... безсмъртен си, така ли?

— Май да.

Стори ми се уморен, притеснен и за пръв път много уязвим. Неочаквано ми се стори, че цялата власт е в ръцете ми. Така си беше, поне по отношение на нас.

— Как се чувстваш? — попита той.

— Ами, твърде много ми се насъбра. Но поне имам някакво обяснение. — Усетих как пръстите му стиснаха моите. — Затова не ме е страх, докато държиш ръката ми.

— Какво имаш предвид? — попита той с крива усмивка.

— Това е една от суперсилите ти, нали? Какво представлява? Докосване за даряване на спокойствие ли?

— Суперсили ли? — изсмя се той. — Ами, да, госпожице Чувствителност. Как разбра?

— Шарлот направи същото одеве. Едва ли щях да издържа това неофициално събрание без вашата подкрепа.

— Ясно. Не е това. Въпреки че те докосвам, не прилагам „докосване за даряване на спокойствие“, както го наричаш. Не се случва всеки път, когато те докосна. Трябва да го пожелаея. В момента обаче ти се справяш блестящо и сама.

Погледнах към нощното шкафче и видях, че снимката ми е захлупена на плота. Върху нея беше поставено писмото, което му

написах вчера. Имах чувството, че оттогава са минали години.

— Получил си бележката ми — отбелязах аз.

— Да.

— Помогна ми да разбера защо си решила да ме потърсиш отново. — Той се разсмя. — Още не мога да повярвам, че Жан-Батист те е пуснал. Той е също толкова виновен, че си ме заварила в онова състояние, колкото и моя, че те доведох тук. Няма да му позволя да ми натяква. Просто не разбирам как си успяла да го убедиш да ти отвори портата.

В смеха на Венсан прозвуча задоволство.

— Невероятна си — призна той. От очите му струеше топлота.

Радвах се на изражението му дори когато затвори очи и отпусна глава на възглавницата.

— Добре ли си? — попитах аз.

— Да, супер. Просто се чувствам слаб. Ще ми подадеш ли нещо от масата? — Той посочи с брадичка подноса, оставен до горната табла на леглото, в който имаше различни плодове и ядки.

Взех чиния с фурми и отново седнах до него.

— Благодаря — въздъхна той и докосна ръката ми, преди да си вземе една.

— Значи висулката е била за Шарлот — напомних му аз, докато го наблюдавах внимателно.

Той се ухили.

— Видя ли. Момичето ми е просто приятелка. Не ми е гадже. Познавам я от половин век.

— Не че има значение — отвърнах бързо аз, за да скрия неудобството си.

— Не, разбира се — отвърна Венсан, престори се на сериозен и кимна.

Сведох поглед към ръцете си.

— Каза, че трябвало известно време, за да се възстановиш след... каквото е там. Кога ще можеш да ставаш?

— Зависи в какво състояние съм бил, когато съм заспивал. Не бях нито ранен, нито нищо, така че до довечера ще мога. Ще бъда като нов. Дори по-добре.

Не можах да определя дали се опитваше да разведри настроението, но ми се стори толкова изтощен, че го съжалих.

— О, Венсан.

— Не е толкова зле, Кейт. Хубаво е, че понякога се налага да полежиш... така се презареждаш, защото оттук нататък няма да спя седмици наред.

Той забеляза, че се мръщя, и замълча за секунда.

— Не е нужно да говорим точно сега. Не се притеснявай за мен. Аз съм този, който трябва да се притеснява за теб. Кажи ми как... как се чувстваш?

Засмях се.

— След като не ми прилагаш докосването за даряване на спокойствие и след като още не съм изперкала и не съм хукнала да бягам с писъци от дома ти, смея да твърдя, че се справям доста добре.

— Направо невероятно — призна той.

— Добре, престани с ласкателствата — пошегувах се аз. — Запази ги за следващата нищо неподозираща жертва, която затвориш в бърлогата си.

Смехът му бе прекъснат от трясъка, с който се отвори вратата. Обърнах се към Жан-Батист, който нахлу в стаята, следван неотлъчно от Гаспар.

— Кейт, върви да намериш Шарлот и останалите — нареди тихо Венсан, — а след като ти кажат, че можеш да си вървиш, първо ела да се видим. Моля те.

Гаспар ме изпроводи до отворената врата.

— В кухнята са — посочи той към края на коридора. Остави ме сама и затвори вратата след себе си.

Ориентирах се къде е кухнята по апетитния аромат на прясно опечен хляб. Пред летящата врата се поколебах. Поех си нервно дъх, отворих и влязох вътре. Цялото братство се беше настанило около масивна дъбова маса. Вдигнаха погледи като един в очакване да кажа или да направя нещо.

Амброуз разчупи леда.

— Влизай, човешко създание! — заговори той като герой от „Стар Трек“, малко глухо, защото устата му беше пълна.

Шарлот и Шарл се разсмяха, а Жул ми даде знак да седна на празния стол до него.

— Значи преживя гнева на Жан-Батист — отбеляза той. — Много смело.

— И много глупаво да дойдеш тук — добави Шарл, без да вдига поглед от чинията си.

— Шарл! — скара му се Шарлот.

— Какво? Така си е! — опита се да се защити той.

— Какво искаш, миличка? — прекъсна ги грижовен глас над рамото ми.

Обърнах се към закръглена жена на средна възраст, препасала престилка. Имаше меки, румени бузи, а прошарената ѝ руса коса бе прибрана на кок.

— Вие ли сте Жан? — попитах аз.

— Да, мила Кейт — потвърди тя. — Аз съм. Научих за изпълнената ти с приключения вечер. Съжалявам, че не сме се виждали досега, но за разлика от другите в този дом, аз имам нужда нощем да поспивам.

— Значи не сте... — поколебах се аз.

— Не, тя не е една от нас — отвърна Жул. — Само че Жан е част от семейството и работи за Жан-Батист от...

— Над двеста години — довърши вместо него Жан, докато сипваше камара бъркани яйца в чинията на Амброуз.

Той ѝ се усмихна лъчезарно.

— Омъжи се за мен, Жан. — Наведе се и целуна ръката, стиснала лъжицата за сервиране.

— Мечтай си — разсмя се тя и го перна игриво с лъжицата.

Сложи ръка на кръста и вдигна поглед към тавана, сякаш се опитваше да си припомни наизустено стихотворение.

— Прапрапрадядо (и още няколко пъти пра) бил личен прислужник на господин Гримо дьо ла Рение и го е придружавал по време на войните на Наполеон. Въпросният ми роднина, петнайсетгодишен по онова време, бил спасен от господин Гримо, който го изблъскал от пътя на оръдието, което отнело живота му. Добре че момчето било твърдо решено да върне тялото на господаря си от Русия, за да бъде погребан, защото три дни по-късно бил до него и се погрижил, когато господинът се събудил. Оттогава семейството ми служи на господина.

Разказваше тази невероятна история, сякаш описваше как сутринта е отскочила до пазара. Вероятно това бе нещо напълно естествено за нея, след като бе отгледана от майка и баба, които са й разказвали същата история, докато аз се чувствах смазана, тъй като се опитвах да си представя възможните последици.

— Благодаря ги, Жан. Кейт изглежда почти нормално, откакто ти заговори — обади се Жул.

— Добре съм — уверих го и се усмихнах на жената: — Ще хапна хляб и ще пия кафе, благодаря.

Жан пхна кафеена капсула в супермодерна кафеварка и я включи, преди да заситни към фурната и да извади поднос с кроасани.

— Аз съм дотук — заяви Шарл, блъсна стола под масата и след като удари юмруците на Жул и Амброуз, се измъкна от кухнята без дори да ме погледне.

Обърнах се към останалите:

— Нещо лошо ли казах?

— Кейт — разсмя се Амброуз, — запомни, че макар тялото на Шарл да е на осемдесет и две, манталитетът му е на петнайсетгодишен.

— Отивам с него — изчурулика Шарлот. Изглеждаше смутена от невъзпитаното поведение на близка си. — Чао, Кейт. — Наведе се и ме целуна и по двете бузи. — Сигурна съм, че ще се видим в най-скоро време.

— И сега какво? — попитах аз, когато вратата се затвори след нея. Най-странното беше, че се почувствах разкъсана между желанието да се върна в дома на баба и дядо, да се потопя в истинския живот, да се отпусна сред истинското си семейство и желанието да остана тук, сред тези хора, които само за няколко часа изглежда ме бяха приели. Поне повечето от тях. Нямаше никакво значение, че не са хора.

Преди да получа отговор, рошавата глава на Гаспар се показва на вратата.

— Можеш да тръгваш, Кейт. Венсан помоли до се отбиеш при него на излизане. — Той отново се скри в коридора.

Станах, а след мен стана и Жул.

— Искаш ли да те изпратя до вас?

Амброуз кимна и заговори с пълна уста.

— Изпрати я до тях.

— Няма нужда. И сама мога да се прибера.

— Тогава ще те изпратя до вратата — реши Жул и прибра стола си под масата.

— Довиждане, Жан. Благодаря за закуската. Чао, Амброуз — провикнах се аз, докато Жул любезно ми отваряше вратата, за да мина първа по дългия празен коридор до стаята на Венсан. Влязох, той затвори вратата след мен и зачака в коридора.

— Какво казаха? — попитах, докато пристъпвах към леглото. Венсан беше по-блед и по-слаб от одеве, но се усмихна спокойно.

— Всичко е наред. Обещах да поема пълна отговорност за теб.

Тъй като нямах представа какво означават тези думи, се разкъсвах между мисълта, че не ми трябва бавачка, и завладяващото желание да остана и да се грижа за Венсан.

— Можеш да се прибереш — продължи той, — но както подчерта одеве Жан-Батист, не бива да споменаваш за нас пред никого. Не че някой ще ти повярва, но се опитваме да не се набиваме на очи.

Погледнах го любопитно.

— Чувала ли си за вампири? — попита той и се усмихна тайнствено.

Кимнах.

— А за върколаци?

— Разбира се.

— А за нас?

Поклатих глава.

— На това му се казва „да не се набиваш на очи“, скъпа Кейт. Много ни бива в тази работа.

— Ясно. — Поех протегнатата му ръка.

— Може ли да се видим отново след няколко дни? — попита той.

Кимнах и се почувствах несигурна, когато се запитах какво ми готви бъдещето. Спрях пред вратата.

— Да се пазиш. — Едва изрекла тези думи и се почувствах глупаво. Та той беше безсмъртен. Не му се налагаше да се пази. — Исках да кажа да си починеш добре — поправих се аз.

Той се усмихна, развеселен от объркването ми, и ми помаха с ръка.

— Милейди. — Жул пристъпи напред, поклони се като портиер от филм на „Мърчант-Айвъри“^[1] и положи ръката ми върху своята. — Тръгваме ли? — Не се сдържах и се разсмях. Очевидно искаше да ми се реваншира, задето ме изплаши толкова много.

Чантата ми беше в огромното фоайе. Щом излязохме навън, той докосна ръката ми.

— Слушай, извинявай, че се държах толкова грубо оде, а и в ателието, и в музея. Не беше нищо лично. Само се опитвах да защитя и Венсан, и теб... и всички останали. Вече е твърде късно за това, така че, моля те, приеми извинението ми.

— Напълно те разбирам — отвърнах аз. — Нямаше как иначе да постъпиш.

— Леле, тя ми прости — отвърна той с ръка на сърцето и закачливото му държание отново се върна. — Значи всичко е наред? — попита и пристъпи по-близо с изражение, в което ми се стори, че мярнах нещо повече от приятелска загриженост. Той разбра, че съм забелязала, усмихна се и изви вежда, сякаш задаваше въпрос.

— Наред е. Благодаря ти — отвърнах, изчервих се и излязох на улицата.

— Венс ще намине да те види веднага щом може — обясни той, напъха ръце в джобовете на дънките и кимна за довиждане.

Помахах му с ръка и излязох бавно от двора на улицата, обзета от чувството, че сънувам.

^[1] Продуцентската кампания „Мърчант-Айвъри“ има седемнайсет филма, повечето екранизации по известни класически и съвременни автори като „Европейците“ на Хенри Джеймс и „Стая с изглед“, „Имението Хауърдс Енд“ по Е. М. Фостър. — Б.пр. ↑

15.

Уикендът премина като в мъгла. Тялото ми правеше едно, а умът ми непрекъснато се връщаше към къщата на улица „Дьо Гренел“.

Не знаех кога да очаквам известие от Венсан. В понеделник сутринта, когато двете с Джорджия тръгнахме към училище, забелязах плик, залепен със скоч на входа на сградата. На него беше написано името ми с красиви старомодни букви. Отворих го и извадих дебела бяла картичка, на която бе написано с едри букви: „Скоро. В.“.

— Кой е В.? — изви вежди Джорджия.

— Едно момче.

— Кое е това момче? — продължи да ме разпитва тя, спря и ме стисна за ръката. — Престъпникът ли?

— Да — разсмях се аз, изтеглих ръка от нейната и я подръпнах към метрото. — Само че той не е престъпник. Той е... — Той е ревенант, нещо средно между немъртъв ангел-пазител и чудовище, което спасява хората. — Просто се мотае с разни шантави хора.

— Хм... Трябва да ме запознаеш с него.

— Няма начин, Джорджия. Не знам дали ще продължа да се виждам с него. Не трябва да се намесваш и да усложняваш нещата, преди да съм решила дали наистина го харесвам.

— А, харесваш го, при това много.

— Добре де, харесвам го. Просто не съм решила дали да продължа да се виждам с него.

Тя ме погледна скептично.

— Не мога да го обясня, Джорджия. Нека не говорим повече по този въпрос. Обещавам да ти кажа, ако стане нещо интересно.

Повървахме мълчаливо цели две секунди, преди тя да заговори:

— Не се страхувай, няма да ти го открадна.

Ударих я с чантата и затичах по стълбите на метрото.

Венсан беше казал, че иска да ме види „след няколко дни“, но вече бе четвъртият ден и аз започвах да се питам кога ще го видя и дали изобщо ще го видя отново. Дали пък не беше размислил, след като се беше позакрепил? Оставаше и възможността Жан-Батист да му е повлиял. Замислих се за бележката, която ми беше оставил, и отново ме изпълни надежда, че ще се появи.

След последния звънец във вторник излязох от двора на училището и тръгнах към автобусната спирка. Забавих крачка, когато забелязах позната фигура на отсрещния тротоар. Беше Венсан.

Черната му коса блестеше на следобедното септемврийско слънце, а той излъчваше енергия и живот. Заприлича ми на съвършено създание от митологията. „Та той е съвършеното създание от митологията“ — напомних си аз. Усетих, че не ми достига дъх. Очите му бяха скрити зад огледални очила, но забелязах как се усмихва, когато забележа, че излизам.

Червен винтидж скутер „Веспа“ бе паркиран пред него и докато пресичах улицата, той вдигна каска в същия цвят. След като бях чакала цели четири дни, ми се прииска да го прегърна от облекчение, но когато бях на крачка, се разколебах и си напомних как го бях заварила последния път.

Беше съвсем близо до смъртта. Лежеше почти безжизнен на леглото, а на мен ми се струваше, че гледам сцена от стар черно-бял филм. Ето че четири дни по-късно от всяка пора на тялото му лъхаше на здраве. Какво ми ставаше? Трябваше да избягам далече от него, а не да отивам при него. „Той е чудовище, не човек“ — напомних си аз.

Венсан забележа, че се колебая, и макар че бе готов да ме поздрави, отстъпи крачка назад и зачака аз да поема инициативата.

— Здравсти. Изглеждаш... по-жив — отбелязах аз и му отправих напрегната усмивка, докато в гърдите ми продължаваше да се води битка между желания и предпазливост.

Той се ухили и се почеса по врата, а изражението му издаваше и неудобство, и желание да се извини.

— Да. Ходя, говоря... — Гласът му заглъхна, докато наблюдаваше внимателно изражението ми.

„Хайде, решавай“ — помислих си аз, защото бе крайно време да направя нещо. Протегнах ръка и взех втората каска от ръката му.

— Да знаеш, че тази работа с връщането от света на мъртвите е... страхотен номер — отбелязах аз, докато си слагах каската.

Венсан изглеждаше облекчен.

— Някой път трябва да ти покажа как става — разсмя се той, прехвърли единия си крак над скутера и ми подаде ръка.

Поех я колебливо. Беше топла. Мека. Ръка на смъртен. Настаних се зад него и прогоних всички съмнения.

— Къде отиваме? — попитах, когато най-сетне си позволих да изпитам напълно вълнението, което напираше да избликне.

— Просто ще пообиколим града — отвърна той, запали веспата и избърмча по улицата.

Беше истински рай да се притискам до Венсан и да обикаляме Париж на скутера. Имах чувството, че това е първото ми приключение от години. Пресякохме моста над Сена и продължихме покрай реката. Водата блестеше под есенното слънце.

След двайсет и пет минути стигнахме до Сен Луи, един от двата естествени острова в средата на Сена, свързани с мостове със сушата и помежду си.

Венсан заключи скутера за една врата, след това ме хвана за ръката и ме поведе по дълго каменно стълбище към брега.

— Извинявай, че не дойдох по-рано, но нямаше как — обясни той, докато вървахме покрай кея, хванати за ръце.

— Трябваше да свърша нещо, което Жан-Батист беше поръчал. Дойдох веднага щом успях.

— Няма нищо — отвърнах и се постарях да не го разпитвам. Предпочитах да забравя всичко за ужасите от предишния уикенд, достойни за някое фентъзи. Предпочитах да си представя, че сме просто момче и момиче, които прекарват следобеда край реката. Само че ме измъчваше чувството, че тази идилия няма да продължи дълго.

Когато приближихме към острова, тясната алея се разшири в просторна, калдъръмена тераса.

— През лятото тук е винаги пълно с народ, но никой не припарва насам през останалото време от годината. Тъкмо ще бъдем сами — рече Венсан и ме поведе към северната част.

Приведе се в самия край, постла палтото си върху камъните и протегна ръка към мен. Имах чувството, че сме последните хора на света. Този рицар в бляскави доспехи ме бе пренесъл на малкия си

остров наред големия град, беше ме обградил със спокойствие и искаше да седна до него за няколко кратки мига като от вълшебна приказка. Не бе възможно всичко това да е истина.

Наблюдавах как вълните блещукаха и трепкаха като огледала на слънцето, надвиснало над бързата зеленикава река. Огромни бухнали облаци се носеха по ширналото се небе, което човек рядко забелязваше, докато вървеше между градските сгради. Вълните се плискаха тихо в основата на стената и звукът им се превръщаше в замайващо кресчендо, когато наблизко минаваха моторници. Затворих очи и оставих спокойствието да нахлуе в мен.

Венсан докосна ръката ми и прекъсна магията. Челото му беше смръщено и угрижено, докато очевидно търсеше думи. Най-сетне заговори:

— Знаеш какво представлявам, Кейт. Поне знаеш най-основното. Кимнах и се запитах какво следва.

— Работата е там, че искам да те опозная. В теб има нещо, което не ме е карало да се чувствам по този начин от много отдавна. Тъй като съм... по-особен — отново замълча, — всичко се усложнява.

Докато наблюдавах измъченото му лице, ми се прииска да го докосна, да го уверя, че всичко ще бъде наред, но впрегнах цялата си воля и стиснах зъби. Очевидно бе мислил какво да ми каже, а аз не исках да го разсейвам.

— Наскоро си преживяла огромна загуба. Последното, което искам, е да ти причиня още болка. Ако бях нормално момче, което живееше съвсем обикновен живот, дори нямаше да повдигна този въпрос. Щяхме да продължим да излизаме, да видим как ще потръгнат нещата и ако се получеше, щеше да е страхотно. В противен случай всеки щеше да си тръгне по пътя. Само че този път не може да стане така. Не и с теб. Не мога да допусна човек, на когото държа, да поеме напред, без да знае какви са последствията. Вече знаеш, че съм различен, но държа да ти призная, че нямам никаква представа докъде ще стигнем и как ще се развият нещата... — Стори ми се колкото ужасен от собствените си думи, толкова и решен да каже всичко. — Много ми е неприятно, че разговаряме по този начин. Отношенията ни се развиха прекалено бързо и всичко това ми идва малко в повече.

Той спря за момент и сведе поглед към ръцете ни.

— Кейт, не успявам да си наложа да стоя далече от теб. Казвам ти всичко това, за да размислиш. Трябва да решиш какво искаш. Аз искам да опитам. Нека видим какво ще излезе. Но те уверявам, че ще си тръгна още сега, ако ти така искаш. Ти най-добре знаеш с какво можеш да се справиш. От тук нататък всичко зависи от теб. Не е нужно да решаваш веднага, но би било хубаво, ако ми кажеш какво мислиш за всичко, което ти разкрих досега.

Вдигнах краката си, които досега висяха над водата, и обгърнах коленете си с ръце. Няколко минути се люлях напред и назад, после сторих нещо, което рядко си позволявах. Замислих се за родителите си. За мама.

Тя се шегуваше, че съм била импулсивна, въпреки това ми повтаряше да следвам сърцето си. „Ти притежаваш стара душа“ — заяви веднъж тя. — „Не мога да кажа същото за Джорджия и много те моля, в никакъв случай не споменавай пред нея какво съм казала. Само че тя не притежава твоята интуиция. Не умее да вижда нещата каквито са. Не се страхувай да преследваш онова, което наистина ти е на сърцето, защото знам, че когато пожелаеш нещо, то ще бъде правилното.“

Ако можеше сега да види какво искам, щеше да си върне думите назад.

Откъснах очи от преминаващите плавателни съдове и погледнах Венсан, който седеше до мен, без да помръдва, и заразглеждах профила му, докато той рееше поглед към водата, унесен в собствените си мисли. В случая дори не ставаше въпрос за избор. Кого заблуждавах? Бях взела решение още първия път, когато го видях, въпреки че разумът ми се опитваше да ме убеди, че греша.

Наведох се към него. Докоснах топлата му кожа. Той обърна глава и ме погледна с копнеж, който накара сърцето ми да подскочи. Докоснах с устни бузата му и се стегнах, за да изрека думите, които той трябваше да чуе:

— Не мога, Венсан. Не мога да кажа „да“.

В очите му се появи болка, отчаяние дори, но изненада нямаше. Бе очаквал подобен отговор.

— Не казвам и „не“ — продължих и той не скри облекчението си. — Имам нужда от някои неща, ако ще продължаваме да се виждаме.

Той се засмях тихо:

— Значи имаш изисквания, така ли? Казвай.

— Искам неограничен достъп.

— Това ми се струва интересно. Достъп до какво?

— До информация. Няма да мога да се справя, ако не знам в какво се забърквам.

— Веднага ли искаш да разбереш всичко?

— Не, но не искам да се чувствам така, сякаш ти непрекъснато криеш нещо.

— Добре. Стига същото да важи и за двамата.

Лека усмивка повдигна ъгълчетата на съвършено изваяните му устни. Извърнах поглед, преди да изгубя кураж.

— Трябва да знам кога няма да се виждаме за известно време, за да се наспиваш. Така няма да се тръшкам, че съм те прогонила с разюздания си морал или че не съм спряла да те бомбардирам с въпроси.

— Съгласен съм. Това е съвсем лесно, когато нещата са нормални. Само че ако се случи нещо, което... което обърка събитията...

— Какво например?

— Помниш ли, че ти разказахме как се запазваме млади?

— А, да. — Ужасният спомен как Жул скочи пред приближаващия влак отново се върна. — Говориш за случаите, когато „спасявате“ някого.

— Тогава някой от братството ще ти съобщи.

Бях чувала тази дума и преди.

— Защо казваш „братство“?

— Така се наричаме.

— Звучи доста средновековно, но нищо.

— Друго има ли? — попита той и ми заприлича на непослушен ученик, който очаква наказанието си.

— Да. Не е нужно да става още сега, но... трябва да се запознаеш със семейството ми.

Венсан избухна в смях, дълбок смях, който ме стресна, защото в него имаше радост, облекчение. Наведе се към мен и ме прегърна.

— Знаех си, че си старомодно момиче, Кейт. Точно както ми харесва.

Отпуснах се в прегръдката му за няколко секунди, след това се отдръпнах и го погледнах строго и сериозно, поне доколкото можах.

— Това не е обвързване, Венсан. Да изчакаме следващата среща, за да видим как ще върви.

Неочаквано почувствах, че старата „аз“ — момичето отпреди катастрофата, което живееше в Бруклин — бе напуснало тялото ми и наблюдаваше новата „аз“, онази „аз“, която преди по-малко от година бе принудена да порасне много бързо. Ставаше въпрос за онази „аз“, която беше белязана от трагедията. Останах удивена, че имам сили да седя до този поразителен красавец и да реда изисквания. Как бе възможно толкова бързо да се превърна в разсъдлив човек? Как бе възможно да седя и да поставям условия за нещо, което изгарях от желание да имам?

Самосъхранение. Думата се вряза в ума ми и аз разбрах, че онова, което правя, е правилно. Бях сломена, когато изгубих нашите. Не исках да си позволя да хлътна по Венсан, а след това да изгубя и него. Дълбоко в себе си знаех, че едва бях оцеляла след „изчезването“ на родителите си. Съмнявах се, че ще имам сили да преживея втора подобна трагедия.

16.

— Да се поразходим — предложи Венсан и ми помогна да стана, а след това ми подаде ръка. Докато вървахме, разглеждахме лодките, които пореха тъмните зелени води, оставяха пенливи следи и надигаха вълни към камъните под краката ни.

— Ами ти как... Как умря? Какво се случи първи път? — попитах го аз.

Той прочисти гърлото си.

— Може ли да ти разкажа историята си по-късно? — попита смутено. — Не ми се иска да те стресна и да те прогоня, като ти разкажа кой съм бил, преди да ми дадеш възможността да ти разкрия кой съм сега. — Усмихна се притеснено.

— Това означава ли, че не трябва да ти разказвам миналото си? — промълвих аз.

— Не — изпъшка той. — Още повече че едва съм започнал да разбирам какво представляваш. — Замълча. — Моля те, не ме питай още. Ще ти разкажа каквото искаш друго, само да не е това.

— Добре, тогава какво ще кажеш... Кажи ми защо държиш моя снимка на нощното си шкафче?

— Побиха ли те тръпки, когато я видя — разсмя се той.

— Може и така да се каже — признах. — Видях я обаче около секунда след като те заварих мъртъв на леглото ти, така че вече се бях вдървила от страх.

— Двамата с Шарлот се поскарахме заради снимката — обясни той. — Забеляза ли всички снимки на стената в стаята ми?

— Да. И в стаята на Шарлот. Каза, че били на хора, които тя е спасила.

Той кимна.

— Това са нашите „спасени“. След като те спасихме, и двамата поискахме снимката ти.

— Защо? — попитах аз, напълно объркана.

— Помниш ли онзи ден в кафенето, когато за малко да се превърнеш в епизод от историята на Париж?

Кимнах.

— Шарлот ти даде знак да отидеш при тях и затова ти се премести навреме, и камъкът от фасадата не те улучи. Само че аз бях този, който ѝ казах, че това предстои да се случи.

— Ти беше ли там? — попитах, спрях и го зяпнах.

— Да... духом. Не и телом — отвърна Венсан и ме привлече до себе си.

— Духом ли? Нали не бяхте духове?

Той отпусна ръката си върху моята и аз отново се почувствах така, сякаш са ми сложили мини доза транквиланти.

— Престани с това „докосване за даряване на спокойствие“. Просто ми обясни. Ще проявя разбиране. — Венсан не премести ръката си, но топлотата, която излъчваше, изчезна. Усмихна се виновно, сякаш го бях спипала да преписва на изпит.

Нямаше нужда да показвам колко съм доволна, че владеех положението. Освен че научих, че момчето, което харесвах, е безсмъртно, ми се налагаше да разучавам малко по малко какви свръхестествени качества притежава. Досега не се беше случвало да загубя самообладание. Поне не много. Добре де, изключвам случая, когато видях как загина Жул. Както и след това, когато открих снимките на страниците с некролози. И когато открих Венсан „мъртъв“ в леглото му. Всеки би изперкал, ако се озовеше в подобно положение.

Венсан заговори и аз се опитах да се съсредоточа.

— Ще се върна на духовното. Като казах, че съм бил с Шарлот и Шарл — може да се каже, че това е начинът ни на действие като ревенанти. Обикновено се движим по трима, когато „вървим пеша“. Така казваме, когато... ами... когато патрулираме. Тогава, ако нещо се случи...

— Както с Жул в метрото ли?

— Именно. Тогава другите ще предупредят Жан-Батист, който ще се погрижи да си върнем тялото.

— Как успява? Да не би да има връзки в градската морга?

Бях задала въпросите шеговито, но Венсан се усмихна и кимна.

— И в полицията, и на други места.

— Много удобно — отбелязах аз и се постарях да не издавам изненадата си.

— Много — потвърди той. — Сигурно мислят, че Жан-Батист е или гангстер, или некрофил, но парите, които плаща за подобни услуги, карат хората да забравят въпросите.

Аз мълчах и си мислех колко е сложно спасяването на човешки живот от немъртвите. А пък аз, без да искам, се бях натресла на добре организираното им парти. Нищо чудно, че не бях в списъка с гостите на Жан-Батист.

— Шарлот обясни, че когато спим, телата ни са мъртви, но умовете действат.

Кимнах.

— Тя доста опрости нещата. Всъщност през първия от трите „спящи“ дни ние сме мъртви и телом, и духом. Всичките ни функции са изключени като на всеки друг труп. На втория ден обаче превключваме на друг режим — тогава вече сме мъртви само „телом“. Ако сме били ранявани след последния сън, тялото ни започва да се лекува. Тогава умът се събужда. В продължение на два дни съзнанието ни може... един вид се отделя от тялото. Можем да пътуваме. Можем да разговаряме помежду си.

Не можех да повярвам. Значи имаше още „ревенантски правила“. По-голям откачизъм не можеше да съществува.

— Значи излизате от телата си. Сега вече разбирам защо Шарл каза, че сте били призраци.

Венс се усмихна.

— Когато умовете ни напуснат телата, ставаме воланти.

— Искаш да кажеш „леляци“^[1] ли?

— Именно. Докато сме в това състояние, имаме изключително изострено шесто чувство. Не е същото като гадателство, но усещаме кога нещо ще се случи и предупреждаваме другите да спасят човека. Все едно виждаме в бъдещето, но единствено онова, което е близо до нас, на минута или две от настоящия момент.

Леле, боже... ставаше все по-откачено! Изглежда, Венсан усети как забавям крачка и правилно предположи, че ме залива с информация. Поведо ме към каменна пейка отстрани на кея и двамата седнахме, за да ми даде достатъчно време да премисля цялата

невероятна история. Сградите покрай реката се отразяваха във водата и образите им се надигаха с вълните.

— Знам, че за теб е странно, Кейт. Просто това е една от дарбите ни на ревенанти. Една от много малкото ни „свръхсили“, както ти ги нарече. Помниш ли, когато ни видя двамата с Жул в метрото? Тогава бяхме трима. Амброуз присъстваше духом и ни предупреди тъкмо преди мъжът да скочи. Жул предложи да поеме случая, а аз се опитах да ти попреча да видиш какво става.

Той срамежливо ми се усмихна:

— Амброуз е причината да се срещнем в музея „Пикасо“. Видял те е отвън и е предложил на Жул да се отбием за „урок по кубизъм“.

— Амброуз откъде е знаел коя съм? — попитах недоверчиво.

— Запознанството ни беше представата на Амброуз за шега. Говорех за теб пред останалите още преди да те спасим в кафенето. — Той вдигна едно листо и започна да го мачка между пръстите си.

— Наистина ли? — ахнах удивено. — Какво си им казал?

— Ами... Не питай — усмихна се срамежливо той. — Да не би да искаш да ти издам всичките си тайни наведнъж? Може ли да запазя поне малка частица от достойнството си?

Извих очи и зачаках следващата шокова вълна. Въпреки това бях очарована от думите му.

— Както и да е, в деня, когато камъкът се откърти от фасадата и за малко не те смаза, аз придружавах Шарлот и Шарл и видях как парчето се откъртва от сградата минута преди да се случи. Казах на Шарлот, че трябва да те премести, и тя ти даде знак да отидеш при тях. Затова всеки от нас искаше да закачи снимката ти на своята „стена на славата“. — Той се усмихна и премести поглед от вече смачканото листо към мен, за да прецени реакцията ми.

— А снимките нещо като... — потръпнах — трофеи ли са?

— Не, това не е повод нито за злорадство, нито пък е състезание. Корените на тази работа са много по-дълбоки — рече Венсан и усмивката му бе изместена от очевидно чувство на неудобство. — Не можеш да не се вманиачиш по... спасителните мисии, особено онези, заради които умираме. Никак не е лесно да умираш отново и отново. А пък колко е трудно да не се опитваш да разбереш какво се случва в бъдеще с човека, заради когото си умрял. Питаш се дали това докосване до смъртта е променило живота им. Дали е оказало ефекта

на пеперудата върху тях, върху семействата им, познатите им и така нататък. — Той смутено се засмя. — Ако не внимаваме, може да започнем да се влачим след тях непрекъснато. Понякога се случва. Това е капан за онези, които предварително не са предупредени. Добре че Жан-Батист има двестагодишен опит. Държи да следваме „Тройния план“ — подсмихна се той. — Имаме право да се върнем, за да ги снимаме, след като ги спасим. След това, когато сме воланти, имаме право още два пъти да проверим как са и дотук. От там нататък, ако искаме, можем да ги проверяваме в Гугъл колкото искаме.

— Значи Амброуз е нарушил това правило, когато ни е срещнал в музея.

Той се усмихна.

— Правилата вече бяха нарушени. Нали ти казах, че бях започнал да хлътвам по теб още преди да видя опасността от отломъка на фасадата.

Венсан избягваше погледа ми. Хвърли остатъка от листото във водата и посегна към ръката ми. Чух предупредителното звънче в главата си, докато обмислях онова, което ми беше казал. И тогава разбрах.

— Венсан, излиза, че макар да не си умрял за мен, си „паднал в капана“, след като си ми спасил живота.

— Направо хлътнах — призна той и продължи да гледа настрани.

— Значи, ако това хлътване е неизбежно, тогава с какво съм различна от останалите ти спасени? Може би причината, поради която ме харесваш, е, защото живея на две крачки от теб и ме виждаш често, отколкото другите. Ти ме спаси и вместо да изчезна от живота ти, както всички останали, аз непрекъснато се появявам и наливам масло в огъня. Откъде си сигурен, че това не е всичко?

Той мълчеше.

— Това е, нали? — Поклатих отчаяно глава. Усетих как стомахът ми се сви. — Питам се как е възможно човек като теб да си падне по момиче като мен. Първите два пъти, когато се видяхме, ти се държеше така, сякаш бях досадна обожателка, а сега изведнъж се превърнах в мечтаното момиче. Това е отговорът. Тази работа няма нищо общо с мен. Това е някакво неестествено пристрастяване към спасяването на човешки живот, което е част от същността на ревенанта.

Знаех си, че няма начин да е истина.

Венсан отпусна глава в ръцете си и остана така цяла минута. Потри слепоочията си, преди да заговори:

— Кейт, спасил съм стотици жени и не съм изпитал нищо към нито една от тях. Интересувах се от теб още преди да ти спася живота. Признавам, че спасяването те превърна в незабравима, и разбрах, че на всяка цена трябва да те опозная. Може би първия път, когато разговаряхме, се проявих като пълен боклук, но много отдавна не съм си позволявал да общувам с хора и съм отвикнал. Моля те, повярвай ми!

Потърсих издайнически следи по лицето му. Стори ми се искрен.

— Трябва да бъдеш напълно откровен с мен, Венсан — настоях аз. — Ако най-неочаквано разбереш, че за теб съм само една от спасените жени, с която си се сближил повече от допустимото, искам да ми кажеш веднага.

— Ще бъда напълно откровен с теб, Кейт. Никога няма да те излъжа.

— И няма да криеш от мен разни неща.

— Имаш думата ми.

Кимнах.

Слънцето вече залязваше и някои от прозорците на сградите светнаха, а отраженията им блещукаха във водата като пламъчета.

— Кейт, какво чувстваш?

— Честно ли?

— Честно.

— Страх ме е.

— Ще те заведа у вас — реши Венсан и в гласа му се прокрадна съжаление. Стана и ми помогна да се изправя.

„Не!“ — помислих си аз.

— Не! — рекох на глас. — Още не. Нека не завършваме деня по този начин. Нека направим нещо друго. Нещо нормално.

— Имаш предвид нещо различно от разговори за смърт, за летящи духове и неестествено пристрастени безсмъртни ли?

— Няма да е зле — отвърнах.

— Какво ще кажеш за вечеря? — предложи Венсан.

— Добре — кимнах. — Трябва само да кажа на Джорджия, че няма да вечерям у нас. — Извадих мобилния и написах есемес.

„Отивам на вечеря. Кажу, моля те, на «б» и «д», че няма да закъснявам.“

Венсан стисна ръката ми и преплете пръсти с моите, а аз усетих как ме разтърсва тръпка. Бяхме на последното стъпало, когато телефонът ми звънна. Обаждаше се Джорджия.

— Да?

— И с кого ще ходиш на вечеря?

— А ти защо питаш? — усмихнах се аз и стрелнах Венсан с поглед.

— Може да съм приела много сериозно ролята си на настойник — измърка тя.

— Не си ми настойник.

Джорджия се разсмя.

— С кого си?

— С един приятел.

— Да не би името му да започва с В.?

— Точно така.

— Мили боже, къде ще ходите? Ще дойда и ще се престоря, че случайно съм се озовала там, за да го огледам.

— Няма начин, освен това все още не знам къде отиваме.

Венсан ми се усмихна хитро.

— Джорджия ли е? — попита. Кимнах и той посегна към телефона.

— Здравсти, Джорджия. Аз съм Венсан. Трябваше ли да те предупредя, че искам да изляза със сестра ти? — Разсмя се и веднага разбрах, че Джорджия го е сразила с невероятния си чар.

— Не — отвърна най-сетне той, — но срещата с домашните не беше на дневен ред за тази вечер. Сигурен съм обаче, че ще се срещнем в най-скоро време. Защо не? — Той ми намигна и аз потръпнах. Беше наистина невероятно как ми въздействаше. При това по много опасен начин.

— Трябва да попиташ сестра си. Тя диктува положението.

[1] Volant (фр.) — летящ. — Б.пр. ↑

17.

Седяхме един срещу друг на малка масичка в ресторант, подобен на пещера. Около нас трепкаха пламъчетата на десетки свещи. Краката ни се бяха преплели под масата, моите между неговите. Усещах, че кръвта ми кипи още от мига, в който седнахме.

Опитвах се да отблъсна мисълта, че двамата с Венсан сме вече двойка. Това бе първата ни истинска среща и освен невероятните приказки, които Венсан ми наговори за себе си, аз не знаех нищо за него. Не беше дошъл моментът да свалям гарда. Затова реших да го давам по-леко.

— Цял следобед говорим на английски, а ти не направи нито една грешка — похвалих го аз, докато чакахме да ни сервират храната.

— Ако и ти спеше толкова малко, колкото нас, щеше да разполагаш с предостатъчно време за книги и филми. Предпочитам да чета в оригинал и да гледам филмите без субтитри. Затова научих любимите си езици — английски, италиански и някои от скандинавските.

— Започвам да се смачквам.

— Сигурен съм, че ако имаше на разположение достатъчно десетилетия, щеше да ме надминеш — отвърна той с блеснали на светлината на свещите очи.

Сервитьорът донесе поръчката.

— Bon appetit^[1] — каза Венсан и изчака да си взема вилцата и ножа, преди да посегне към своите.

— Значи ядеш нормална храна — отбелязах аз, докато го наблюдавах как отрязва хапка magret de canard^[2].

— Ти да не би да очакваше, че ще поръчам суров мозък? Мислех, че тази вечер няма да засягаме подобни зловещи теми — ухили се той.

— Не ми се случва всяка вечер да седя на една маса с безсмъртен — пошегувах се аз. — Хайде, разкажи ми.

— Храним се с нормални неща. Пием нормални напитки. Не спим, освен когато сме в латентно състояние, което не се брои за сън.

Всичко останало си е същото... — Той присви безочливо очи и се усмихна сексапилно. — Поне така съм чувал.

Изчервих се и наведох очи.

— Кейт?

— Ммм?

— Какво е цялото ти име?

Срещнах погледа му.

— Кейт Бомонт Мерсие. Бомонт е моминското име на мама.

— Името е френско.

— Да. Имам френски корени и по майчина, и по бащина линия.

А да дадеш моминското си име на децата е южняшка традиция. Мама е израснала в южните щати. В Джорджия.

— Всичко си дойде на мястото — усмихна се Венсан.

— Ами ти?

— Венсан-Пиер-Анри Дьолакроа. Във Франция имаме по две средни имена. Пиер е името на татко, а дядо е бил Анри.

— Звучи много аристократично.

— Може и да е било в миналото — разсмя се той. — Само че семейството ми не е било като на Жан-Батист. — Веднага личи от какъв род е.

— Жан-Батист — прошепнах аз — май едва ме понася.

Лицето на Венсан помрачня.

— Държа да знаеш, че макар Жан-Батист да ми е като семейство, мнението му за теб никак не ме интересува. Ако искаш да те харесва, уверявам те, че и това ще стане с течение на времето. Трябва да спечелиш доверието му... а той не се доверява лесно. Дотогава си с мен. Той пък ще уважава избора ми и от сега нататък ще се държи любезно.

Забеляза съмнението, изписало се на лицето ми, и побърза да уточни:

— Това е в случай, че продължим да се виждаме. Наистина се надявам да продължим.

Кимнах, за да покажа, че разбирам, а Венсан ми се стори облекчен, че не съм избягала след откровените му думи, и побърза да смени темата:

— Значи двете със сестра ти сте много близки.

— Да, разликата ни е по-малко от две години, затова винаги се шегуваме, че сме близначки. Но пък сме свършено различни.

— В какво отношение?

Лапнах поредната хапка и се замислих как да опиша сестра си, социалната пеперуда, без да я представя като глупачка.

— Джорджия е много общителна и отворена. Не че аз съм кой знае колко срамежлива, но нямам нищо против да прекарвам известно време сама, докато сестра ми трябва да бъде сред хора по дваайсет и четири часа, седем дни в седмицата. Не знам дали имаше човек в Ню Йорк, който да не я познава. Винаги откриваше най-интересните партита и винаги беше заобиколена от антураж — момчета от музикални банди, диджеи, актьори.

— Докато ти, ако правилно съм разбрал, си прекалено заета да четеш и да обикаляш музеите.

Разсмях се, когато видях усмивката на Венсан.

— Не, понякога ходех с нея. Само че аз не бях в светлината на прожекторите. Бях малката сестра на Джорджия, която вървеше в комплект с нея. Тя се грижеше за мен. Винаги поръчваше на някого от компанията да се грижи да прекарам забавно.

Не обясних как ми избираше „гадже“ — някой готин, който за мое най-голямо удивление с огромно удоволствие приемаше предизвикателството да забавлява сестрата на Джорджия. Няколко от тези „поръчки“ бяха прераснали в нещо повече. Не кой знае колко повече, но ако някое от тези момчета се окажеше на парти, на което бяхме и ние с Джорджия, знаех, че ще има с кого да танцувам, до кого да седна и може би да целуна в някое тъмно ъгълче на стаята късно вечерта. Джорджия ги наричаше „свалките ми за парти“.

Сега, докато Венсан седеше срещу мен, съвсем истински, имах чувството, че онези момчета са просто призраци. Бяха сенки в сравнение с него.

— Притеснявах се как ще се почувства, след като слезе от трона си на кралица, когато се преместим — продължих аз, — но очевидно съм я подценила. Тя е на път да постигне същото и тук.

— Уж градът е различен, а положението си е същото.

— Тя излиза всяка вечер, освен когато баба и деди я накарат да си остане вкъщи. За разлика от Ню Йорк аз не ходя с нея.

— Знам — призна той, набодне картофче, след това бързо вдигна поглед, за да провери дали съм забелязала, че се е изпуснал.

— Какво? — попитах изненадано аз и неочаквано си припомних думите на Амброуз: „Вече я проверихме и тя определено не е шпионин“. — Следите ли ни? — Почувствах се едновременно поласкана и ужасена, отдръпнах краката си от неговите и се свих в моята половина на масата.

— Никой не следи Джорджия, само теб. И не съм бил аз. Не и след срещата ни в музея „Пикасо“. След нея прецених, че трябва да ти осигуря усамотение. Виновни са Амброуз и Жул. След като разбраха, че... че се интересувам от теб, настояха да проверят, че не си заплахата за нас. Аз обаче никога не съм се съмнявал. Честна дума.

— Опасност ли? — попитах аз. Бях напълно слисана.

Венсан въздъхна.

— Имаме врагове.

— Какви врагове?

— Предлагам да сменим темата — настоя той. — Нямам никакво желание да те намесвам в нещо, което може да те застраши.

— Ти в опасност ли си? — попитах аз.

— Рядко се натъкваме на тях. Но когато се случи, всяка една от двете страни се опитва да унищожи другата. Тъй като ме помоли да бъда откровен с теб, отговорът е „да“. Само че имам зад гърба си десетилетия опит и знам как да се защитавам. Не се тревожи.

Неочаквано си припомних среднощната разходка с Джорджия на кея.

— Онази нощ, когато се хвърли в Сена след момичето. Под моста имаше хора, които се биеха с мечове.

— Значи вече си ги виждала. Това са нума.

Самата дума ми се стори зловеща. Потръпнах.

— Те какво представляват?

— Същите са като нас, но наобратно. И те са ревенанти, но съдбата им не е да спасяват хора, а да ги тласкат към смъртта.

— Нищо не разбирам.

— Ние ставаме безсмъртни, когато умрем, докато спасяваме чужд живот. Те извоюват безсмъртието си, като отнемат човешки живот. Изглежда, вселената обича баланса — усмихна се горчиво той.

— Искаш да кажеш, че са възродени убийци ли? — Усетих как леденостудените пръсти на паниката пълзят от стомаха към сърцето ми.

— Не са просто убийци. Предали са някого и това е станало причина за смъртта му.

Поех си дълбоко въздух.

— Какво? Чакай малко. Да не би да искаш да кажеш, че който умре, след като е предал някого и е причинил смъртта му, се преражда в безсмъртен гадняр?

— Нещо подобно. Само някои от тях. Както при нас е. Не всички, които загиват, докато спасяват някого, възкръсват. Ще ти обясня някой друг път, защото това вече е по-сложно. Важното сега е, че нума са лоши. Опасни са. Те не умират, защото продължават да убиват. За тях е лесно. Повечето са известни мафиоти, които се занимават с проституция, наркотици и за да превърнат бизнеса си в законен, притежават барове и клубове. Няма нищо чудно, че в техния свят смъртта и предателството са нещо често срещано.

— Те ли бяха... те ли се биеха под моста онази нощ?

Венсан кимна.

— Момичето, което скочи, се беше забъркало с тях. Бяха го докарали до самоубийство и го бяха последвали, за да се уверят, че е изпълнило намерението си.

— Но тя ми се стори съвсем млада. На колко беше?

— На четиринайсет.

Трепнах.

— А вие защо бяхте там?

— Шарл и Шарлот се разхождали, докато Жул спял. Жул видял какво ще се случи и се втурна при нас с Амброуз. Когато пристигнахме, близнаците бяха задържали част от бандата на нума под моста, докато момичето... е, ти нали видя какво стана? Стигнах при нея, преди да скочи.

— А лошите... спипахте ли ги? — Не исках да изрека думата, защото ме притесняваше.

— Двама, да. Други двама успяха да избягат.

— Значи не просто спасявате хора. Случва се и да убивате хора.

— Нума не са хора. Когато имаме шанс да заличим злите нума, не се колебаем. Хората винаги могат да се променят. Затова се

въздържаме да ги убиваме, когато можем. В бъдеще те имат възможност за изкупление. При нума не е така. Техният път е предопределен още докато са били хора. Щом се превърнат в ревенанти, надежда за спасение няма.

Значи Венсан беше и убиец. Терминатор на лоши, въпреки това си оставаше убиец. Не бях сигурна какво да мисля.

— Ами момичето, което скочи от моста?

— Добре е.

— Следиш ли го?

Венсан се разсмя.

— След като разбрах, че е добре, вече не. — Привлече краката ми към своите и част от топлината се върна. — Просто имам късмет, че ревенантите не могат да четат мислите си, защото Жан-Батист ще ме убие, ако разбере, че съм ти разказал за нума.

— Пробив в сигурността ли? — разсмях се аз.

Той се усмихна.

— Да, но аз ти имам доверие, Кейт.

— Няма проблем в това отношение — отвърнах. — Шпионската ти мрежа сигурно вече ти е донесла, че няма на кого да кажа дори да исках. Нямам тълпи приятели, които с нетърпение чакат да чуят клюките ми.

Венсан се разсмя.

— Не, но имаш мен.

— Ще бъда особено внимателна да не дрънкам за чудовища пред теб.

— Как стана така, че говорим от цели два часа, а аз все още не знам нищо за теб? — оплаках се аз, докато излизахме от ресторанта.

— Какво искаш да кажеш? — попита той, докато палеше скутера. — Разказах ти какво ли не за нас.

— Да, за вас като група, но за себе си като човек не си обелил и дума — опитах се да надвикам шума на мотора. — Не ме остави да ти задам нито един въпрос. Така съм в неизгодно положение.

— Качвай се — подкани ме той през смях. Седнах зад него, обгърнах го с ръце и ми се стори, че се пренасям в рая.

Пресякохме реката и поехме към нашата част от града. Вятърът рошеше косата ми, която се подаваше изпод каската, бях се притиснала до топлото тяло на... потенциалното си гадже и ми се прииска да се

возим така чак до Атлантическия океан, на повече от четири часа път. Когато видяхме Лувъра от другата страна на Сена, Венсан намали и спря край реката. Изключи двигателя и заключи скутера за едно колче, стисна ме за ръка и ме поведе към реката.

— Добре, попитай ме каквото искаш.

— Къде ме водиш?

Венсан се разсмя.

— Имаш право на един въпрос и ме питаш това? Добре, Кейт. Тъй като си толкова търпелива, ще ти отговоря.

Качихме се на Пон дез Ар^[3] — дървен, пешеходен мост над реката, и тръгнахме към другия бряг.

Градът искреше като коледна елха, мостовите бяха очертани от светлини, които им придаваха величествен, неземан вид. Айфеловата кула блестеше в далечината, а луната се отразяваше в тихите води под нас.

Стигнахме по средата на моста. Венсан ме поведе към парапета, застана зад мен, прегърна ме и ме притисна до себе си. Затворих очи и поех дълбоко въздух, изпълних дробовете си с морски мирис, който с течение на годините ми бе донасял успокоение. Сърцето ми биеше побавно, но когато усетих как Венсан обхваща раменете ми, ритъмът му се ускори.

Няколко минути останахме загледани в „Града на светлината“ и в един великолепен момент той наведе глава, за да зашепне:

— Отговорът на въпроса ти къде те водя е... на най-красивото място в Париж. Искях да съм тук с най-красивото момиче, което съм срещал, с което отчаяно се надявам да се видя отново. При това колкото е възможно по-скоро.

Погледнах през рамо към искреното му лице. Той ме обърна бавно към себе си. Наблюдава ме цяла минута с големите си тъмни очи, сякаш се опитваше да запомни всяка черта от лицето ми.

След това вдигна ръка, за да пригладя кичур коса, прибра го зад ухото ми и спусна устни над моите.

Устните ни едва се докоснаха. Колебаеше се, сякаш знаеше какво иска, но се страхуваше да не ме уплаши. Щом усетих ласката, ми се стори, че чувам музика, че тялото ми потръпва в такт с нея. Вдигнах бавно ръце и го прегърнах през врата. Страхувах се, че всяко внезапно движение ще разсее магията. Когато устните му се притиснаха към

моите по-силно, магията стана по-наситена, а музиката зазвуча по-убедително и заличи всички останали звуци.

Париж изчезна. И вълните под нас, и далечното жужене на автомобилите от двете страни на реката, и шепотът на двойките, които минаваха по моста, хванати за ръце... всичко това изчезна и двамата с Венсан останахме единствените хора на света.

[1] Bon appetit (фр.) — добър апетит. — Б.пр. ↑

[2] Magret de canard (фр.) — патешко филе. — Б.пр. ↑

[3] Мостът на изкуството. — Б.пр. ↑

18.

Нещо прошумоля в леглото ми. Насилих се да отворя очи и през мъглата на прекъснатия сън видях сестра си, настанила се на крайчеца на матрака. Стори ми се твърде развълнувана за този ранен час. Дали не беше нощ? Изви вежда и започна да се разпорежда:

— Искам да ми разкажеш всичко! — След тези думи отметна завивките, с които аз се завих през глава, и заговори строго: — Казвай, иначе няма да те пусна да го видиш отново.

Изпъшках, разтърках очи и се подпрях на лакът.

— Колко е часът? — Прозях се и забелязах, че Джорджия е напълно облечена.

— Имаш точно петнайсет минути, за да се приготвиш за училище. Оставих те да си поспиш.

Погледнах към часовника и разбрах, че е права. Обзета от паника, отметнах одеялата и започнах да се лутам из стаята. Дръпнах сутиен и бикини от скрина, след това разрових купчината чисти дрехи, поставени на един стол.

— Реших, че след като се прибра толкова късно, имаш нужда от още сън — изрече тя.

— Много ти благодаря, Джорджия — изпъшках аз, облякох чиста червена тениска и бръкнах в гардероба за дънки. След това си припомних преживяното снощи и седнах на леглото.

— Господи! — въздъхнах и усетих как устните ми се разтягат в мечтателна усмивка.

— Какво стана? Той целуна ли те?

Сигурно грейналото ми лице разкри истината, защото сестра ми скочи.

— Стига, трябва да се запозная с него!

— Престани, Джорджия, чувствам се неловко. Дай ми малко време, за да реша дали го харесвам — отвърнах, докато нахлузвах единия крачол, а след това се изправих.

— Вече говорихме по този въпрос — отвърна сестра ми, стисна раменете ми и заоглежда лицето ми. — Със съжаление трябва да те информирам, Кейти Дребосъчеста, че по всичко изглежда, че си позакъсняла. — Изскочи от стаята, като се смееше и пляскаше с ръце.

— Радвам се, че те развеселих рано сутринта — измърморих и се наведох, за да завържа бързо връзките на обувките.

Денят премина бързо — размечтавах се, щом влезех в час, и докато ни преподаваха, мислех за снощи. Всичко ми се струваше твърде хубаво, за да е истинско: как докато бяхме край реката, Венсан призна чувствата си, вечерята на свещи... Сърцето ми трепкаше всеки път, когато си припомнях целувката на Пон дез Ар. След това Венсан ме откара вкъщи и ме целуна отново, кратка целувка, но невероятно нежна, точно пред нас.

Обичта, която видях в очите му, когато ме привличаше към себе си, ме разтърси. Не знаех дали да се страхувам от подобни чувства, или да откликна. Не можех да си позволя да отвърна със същото. Все още не бях готова да сваля гарда.

През обедната почивка включих телефона, за да проверя съобщенията. Джорджия винаги ми изпращаше по няколко безумни есемеса и днес не бе изключение — в едното се оплакваше от учителката си по физика, а другото очевидно беше изпратено от телефона ѝ. „Обичам те, мила. В.“

Написах отговор.

„Нали снощи ти казах да се разкараш, смахната преследвачко на готини французи.“

Отговорът долетя почти веднага.

„Как ли пък не! Розовите ти бузки тази сутрин пееха друга песен. Лъжжинка! Как само си лапнала по него.“

Изпъшках и се канех да изключа отново телефона, когато видях, че има трети есемес от неизвестен номер. Проверих го. „Може ли да те чакам след училище? На същото място, по същото време.“

Отговорих веднага. „Откъде имаш номера ми?“

„Набрах собствения си телефон от твоя, докато снощи беше в тоалетната. Нали те предупредих, че знаем как да преследваме жертвите си!“

Разсмях се и благодарих на щастливата си звезда, че ревенантите не могат да четат мисли, макар да си казах, че трябва да внимавам какво правя в дните, когато той се носи като дух над града и очите му шарят навсякъде.

„Да х 3. Ще те чакам“, написах аз и през следващите часове дори престанах да се преструвам, че обръщам внимание какво ни преподават.

Чакаше ме, когато излязох. Сърцето ми ускори ритъма си, когато го видях облегнат на едно дърво близо до автобусната спирка. На лицето ми се разля широка усмивка.

— Здравей, красавице — поздрави той и ми подаде каска, когато приближих веспата. Свали очилата и се наведе, за да ме целуне по бузите. Тази напълно естествена ласка се повтаряше десетки пъти на ден във Франция — всеки път, когато кажеш „здрасти“ или „довиждане“, всеки път, когато те запознаят с някого или се натъкнеш на някой приятел — тези леки целувки придобиха съвършено ново значение за мен.

Сякаш на бавни обороти бузата на Венсан докосна моята и на мен ми се стори, че дробовете ми забравиха как да работят. Той се отдръпна и очите ни се срещнаха, когато се наведе към другата ми буза и ме докосна леко. Отворих уста, за да си поема въздух, за да изпратя малко кислород към мозъка си.

— Хм — отвърна той с блеснали очи. — Интересно. — Усмивката му беше заразителна и аз се разсмях, когато поех каската от ръцете му, доволна, че мога да скрия лицето си.

— Тъй като днес е нетипично студено за сезона, какво ще кажеш за чаша от най-хубавия горещ шоколад в Париж? — попита той, докато се качваше на скутера.

— Значи сега вече прелъстяваш ученички с обещания за шоколад. Ти си лош човек, Венсан Дьолакроа — разсмях се аз, докато той палеше.

— Приемаш ли предложението ми? — провикна се над шума от веспата, докато потегляхме.

— Много примамливо — отвърнах аз, прегърнах топлото му тяло, затворих очи и се предадох на удоволствието.

19.

Същата вечер Джорджия ме спипа в стаята ми веднага след вечеря.

— Къде изчезна след училище? Чаках те.

— Венсан ме чакаше и отидохме в „Ле дьо Маго“.

Сестра ми се ококори.

— Виждате се втори ден подред.

— Днес не се брои, защото имахме само петнайсет минути.

Тръгнах си бързо, защото трябва да уча за утрешния тест.

— Няма никакво значение! Леле боже, тази работа става сериозна! — Тя се настани на леглото ми. — Хайде, казвай. Искam да знам всичко за бившия престъпник.

— Ами — започнах неуверено, като се опитвах да измисля какво да обясня. — Студент е.

— Къде?

— Честно да ти кажа, не знам.

Сестра ми погледна подозрително.

— А какво учи?

— Ами... литература, струва ми се — избъбрих аз.

— Значи не знаеш и какво учи. Всъщност вие двамата за какво си говорите?

— За какво ли не. Нали знаеш. За изкуство. За музика. — За немъртви. За безсмъртие. За зли зомбита. Не можех да разкажа на Джорджия за него.

Тя ме наблюдава известно време, след това се ядоса.

— Добре — сопна се. — Щом не искаш да ми разкажеш за него, няма проблем. И ти не знаеш много за живота ми, но не защото те държа настрана. Престанах да те каня, защото знам, че ще ми откажеш.

— Добре, Джорджия. С кого се срещаш?

Сестра ми поклати глава.

— Нищо няма да ти кажа, ако си мълчиш.

Посегнах към ръката ѝ.

— Джорджия, не мисли, че се опитвам да те изключа от живота си. Знаеш колко ми е трудно... с всичко. Най-сетне успявам да си стъпя на краката и обещавам занапред да полагам повече усилия.

— Тогава ще излезеш ли с мен през уикенда?

Поколебах се.

— Добре.

— С Венсан ли?

— Ами...

Джорджия ме погледна многозначително, сякаш се опитваше да каже: „Виждаш ли?“.

— Добре, добре. Ще излезем с Венсан. Само че никакви клубове, Джорджия, много те моля.

Лошото настроение на сестра ми се промени на мига и тя заподскача възторжено върху леглото.

— Никакви клубове. Става. Какво ще кажеш да отидем на ресторант?

— Добре. Ще проверя дали е свободен. — По-точно казано, дали е жив.

— Обади му се веднага.

— Може ли да проведе разговора насаме?

— Добре — примири се тя, наведе се и ме целуна по челото. Тръгна към вратата, след това се обърна. — Благодаря, сестричке. Наистина. Много се радвам, че се върна.

Уличните лампи тъкмо светваха, когато се отправихме към станцията на метрото. Венсан и Амброуз се бяха облегнали на будка за вестници и си говореха. Щом ни видяха, веднага се изправиха. Сърцето ми се разтопи, когато Венсан пристъпи напред и ме целуна по бузите, след това се обърна към Джорджия с най-пленителната си усмивка:

— А ти сигурно си официалният настойник на Кейт... Искам да кажа сестра ѝ. Джорджия, нали?

Тя се разсмя и възкликна като опитна флиртаджийка:

— Ами ти! Кейти знае как да ги избира! — Имах чувството, че е готова цяла нощ да се взира в очите му.

— Джорджия! — възкликнах аз и поклатих глава.

Без да ми обърне каквото и да било внимание, тя надникна над рамото на Венсан към Амброуз и му намигна прелъстително.

— Не се притеснявай, Кейти Дребосъчеста. Изглежда, Венсан е довел човек, който да ми обръща внимание. А ти си...

— Амброуз. Изключително ми е приятно да се запозная с очарователната сестра на Кейт — рече той на френски и ме стрелна с поглед. Разбрах веднага. Ако тя разбереше, че е американец, щеше да започне да задава въпроси, макар да бях сигурна, че е свикнал да измисля разни истории за заблуда. — Кажете, дами, къде ще ни заведете?

— Мислех да отидем в едно ресторантче в Четиринайсети район — предложи тя.

Венсан и Амброуз се спогледаха тъкмо когато мобилният на Джорджия звънна.

— Извинете — рече тя и се обърна, за да се обади.

— Кварталът не е от любимите ни — подхвърли тихо Амброуз.

— Защо?

— Там е тяхна територия. Става въпрос за хората, за които ти разказвах. За „противниковия отбор“ — обясни Венсан и бързо вдигна поглед, за да се увери, че Джорджия не ни е чула.

— Какво могат да ни направят, докато сме в оживен квартал, още повече, че сте с две човешки жени? — попитах аз Амброуз.

Той остана загледан пред себе си за няколко секунди, след това кимна и се обърна към мен:

— Жул каза да ти предам: „Здрасти, красавице!“.

— Я внимавай! — предупреди Венсан.

— Казва: „И какво ще направиш?“ — продължи Амброуз и сръчка Венсан.

— Жул е... тук ли е? Сега тук ли е? — попитах изумено.

— Да — потвърди Венсан. — Тази вечер очевидно нямаме работа и той настоя да дойде. Каза, че не искал да изпусне купона.

— Мога ли да говоря с него?

— Когато спим, ни чуват единствено другите ревенанти, хората не могат. Затова Жул чува какво казваш, но може да ти отговори единствено с моя помощ или с помощта на Амброуз. Внимавай! — Посочи Джорджия, която тъкмо приключваше разговора.

— Жалко — заяви тя. — Двама приятели щяха да дойдат с нас, но се оказва, че са заети.

— Тръгваме ли? — попита Амброуз и предложи ръка на Джорджия като истински джентълмен. Тя се разсмя, очарована от жеста, преплете пръсти с неговите и двамата се отправиха към стълбите.

Щом се отдалечиха достатъчно, аз заговорих:

— Здравей, Жул!

Венсан се разсмя.

— Май някой е хлътнал.

— Как така? — попитах аз.

— Жул помоли да ти предам, че е съкрушен, след като си си паднала по скучен тип като мен. Много му се иска да заеме моето място и да ти покаже как един зрял мъж умее да се държи с дамата си. — Заговори на въздуха: — Да, приятелче, мечтай си. По-възрастен си с мизерни двайсет и седем години, така че, чупката!

Пресметнах бързо наум. Жул ми беше казал, че е роден в края на деветнайсети век. Значи Венсан беше роден през двайсетте години на миналия век. Усмихнах се и запазих тази информация за по-късно. След като не искаше да ми каже нищо, може пък сама да успееш да се справя.

Излязохме от метрото близо до ширналото се гробище „Монпарнас“ и тръгнахме по улицата само за пешеходци, осеяна с барове и кафенета. Спряхме пред ресторант, където чакаше тълпа от поне двайсет човека.

— Пристигнахме! — посочи ентусиазирано Джорджия.

— Джорджия, погледни колко хора чакат. Има да висим цяла вечност, докато седнем.

— Прояви малко доверие към по-голямата си сестра — успокои ме тя. — Една приятелка работи тук. Сигурна съм, че ще ни намери маса веднага.

— Добре, върви. Ще те чакаме тук — съгласих се аз и поведох Венсан и Амброуз на другия тротоар, далече от тълпата. Облегнахме се на близка витрина и се загледахме след Джорджия, докато тя си проправяше път през събралите се.

— Описа ми я съвършено точно — усмихна се Венсан, прегърна ме и ме притисна до себе си с много обич.

— Сестра ми е истински феномен — отвърнах и се насладих на прегръдката.

Амброуз беше застанал от другата ми страна и отмерваше някакъв ритъм с глава. Спря неочаквано и погледна настойчиво Венсан.

— Венс, Жул каза, че Агента е в квартала. На няколко пресечки оттук.

— Знае ли, че сме тук? — попита Венсан.

Той поклати глава.

— Май не.

Венсан се отдръпна.

— Кейт, трябва веднага да се махнем оттук. Веднага.

— Ами Джорджия! — попитах и погледнах към остъклената врата. Сестра ми беше вътре и говореше с управителката.

— Ще я повикам — отвърна той и си проправи път сред чакащите.

В същия момент двама мъже, които минаваха покрай нас, се блъснаха силно в Амброуз и го притиснаха към стената. Той изпъшка, опита се да ги хване, но те се дръпнаха и забързаха нанякъде, а той се свлече на земята.

— Ей! Спрете! — извиках след тях, когато завиха зад ъгъла. — Някой да ги спре! — изкрещях към тълпата на другия тротоар. Хората се обърнаха в посоката, в която сочех, но мъжете бяха изчезнали. Всичко се случи толкова бързо, че никой не забеляза какво се е случило.

— Венсан! — провикнах се аз. Той се обърна, забеляза колко съм уплашена и се втурна към мен.

— Амброуз, добре ли си? — попитах аз и коленичих до него. — Онзи тип... — Започнах, но замълчах, когато видях, че ризата му е срязана от врата до гърдите и е подгизнала от кръв. Той не помръдваше.

„Само да не е мъртъв“ — помислих си аз.

През последните две години видях повече насилие, отколкото през целия си живот. Не за пръв път се запитах: „Защо аз?“. Тийнейджърките обикновено не са толкова запознати със смъртта, мислех си с горчивина, докато паниката ми се надигаше. Отпуснах се до неподвижното тяло.

— Амброуз, чуваш ли ме?

Някой се отдели от тълпата.

— Той добре ли е?

В този момент Амброуз потръпна, подпря се на ръце и започна да се надига от земята. Докато се изправяше, се загърна в якето и така скри кръвта по ризата, въпреки че на земята се виждаше локва.

— Господи, Амброуз, какво стана? — попитах аз. Протегнах ръка, за да му помогна, и той се облегна тежко на мен.

— Не е Амброуз, а Жул. — Устните му изрекоха думите, а очите му се вглеждаха с празен поглед напред.

— Какво? — попитах напълно объркана.

Най-сетне Венсан се добра до нас.

— Нещо се случи с Амброуз — започнах. — Или го наръгаха с нож, или го простреляха. Освен това не е на себе си. Току-що ми каза, че бил Жул.

— Трябва да го отведем оттук, преди да се върнат с подкрепление за тялото му — настоя тихо Венсан, след това заговори по-високо: — Добре е, добре... благодаря ви! — Обърна се към хората, които се приближаваха, за да ни помогнат. Стисна една от ръцете на Амброузи я прехвърли през рамото си.

— Ами Джорджия? — ахнах аз.

— Който и да го е направил, е видял, че чакаш заедно с Амброуз. Опасно е да оставаш тук.

— Не мога да оставя сестра си — заинатих се аз и понечих да тръгна през тълпата, за да я повикам.

Венсан стисна ръката ми и ме дръпна обратно.

— Тя беше вътре в ресторанта, когато ни нападнаха. На сигурно място е. Тръгвай с мен! — нареди той и аз стиснах другата ръка на Амброуз и я прехвърлих през раменете си. Той вървеше, но му личеше, че е много слаб. Стигнахме до края на уличката и Венсан спря такси, настани ни и едва тогава затвори вратата. Погледнах към ресторанта, докато потегляме. От Джорджия нямаше и следа.

— Какво му е? — попита шофьорът и погледна в огледалото за обратно виждане едрият мъж, отпуснат на задната седалка.

— Пиян е — отвърна Венсан и свали пуловера си, докато говореше.

— Да не вземе да ми оповръща таксито — поклати отвратно глава шофьор.

— Какво стана? — попита тихо Венсан на английски и вдигна поглед, за да провери дали шофьорът разбира. Подаде пуловера на Амброуз, той дръпна ципа на якето и го натъпка под ризата. След това отпусна глава на предната седалка.

— Просто си стояхме, когато двама го блъснаха в стената. Избягаха, преди да разбере какво става.

— Видя ли ги? — попита той.

Поклатих глава.

Амброуз намери сили, за да заговори:

— Бяха двама от онези. Не видях какво ще стане, иначе щях да ви предупредя.

— Няма нищо, Жул — отвърна Венсан и отпусна ръка на гърба му.

— Защо го нарече Жул?

— Амброуз не е тук. Говорим с Жул — обясни Венсан.

— Какво? Как? — попитах аз, обзета от ужас, и се отдръпнах стреснато от превитата фигура.

— Амброуз или е в безсъзнание, или е... мъртъв.

— Мъртъв е — отвърна Амброуз.

— Ще се... ще се върне ли към живота? — попитах.

— Цикълът започва отново, когато ни убият. Първият ден от съня ни започва в секундата, в която умрем. Не се тревожи. Амброуз ще се съживи след три дни.

— А какво прави Жул? Обсебил ли го е?

— Да. Иска да измъкнем Амброуз, преди враговете да се върнат и да отнесат тялото.

— Значи е възможно да obeseиш някого?

— При други ревенанти, да, при определени обстоятелства.

— Какви обстоятелства?

— Докато тялото все още е в състояние да се движи. — Забеляза объркването ми и уточни: — Докато е все още в добро състояние, преди да настъпи ригор мортис^[1].

— Ужас — намръщих се аз.

— Ти попита! — Той вдигна поглед към шофьора. Очевидната му липса на интерес доказа, че не следи разговора.

— Ами при хората? — попитах аз.

— Ако са живи, и то единствено с тяхно разрешение. Още повече, че е много опасно за човека, тъй като в главата му ще трябва да се поместят умовете на двама — обясни той и докосна с пръст чело. — Ако тази работа продължи дълго, ще полудеят.

Потръпнах.

— Не мисли по този въпрос, Кейт. Почти никога не се случва. Правим го единствено в изключителни ситуации като сегашната.

— Я кажи, мила Кейт... да не би да те побиват тръпки? — заговори Амброуз.

— Да, Жул — отвърнах аз и сбърчих нос. — Признавам си, че в момента съм напълно шашната.

— Супер — рече той и на устните на Амброуз плъзна усмивка.

— Жул, сега не е времето за шегички — намеси се Венсан.

— Извинявай, приятел. Не ми се случва често да показвам номерца на някой човек.

— Не е ли по-добре да се опиташ да намалиш кръвенето? Шофьорът ще изперка, ако му изцапаме задната седалка — прошепна Венсан.

— Ако вече са го убили, тогава защо искат тялото му? А и защо им трябва да го убиват, след като знаят, че след три дни ще бъде отново във форма? — попитах Венсан, без да обръщам внимание на сюрреалистичния им разговор.

Той се поколеба дали да ми каже. След това погледна тялото на Амброуз, отпуснато върху моето, и зашепна:

— Само така можем да бъдем унищожени. Ако убият някого от нас, а след това изгорят тялото му, той изчезва завинаги.

Джорджия беше бясна. Не я винях.

Докато стигнем до дома на Венсан, бяхме успели да се скараме с есемеси.

Джорджия: Къде се покрихте?

Аз: На Амброуз му прилоша. Трябваше да го закараме у тях.

Джорджия: Защо не дойдохте да ми кажете?

Аз: Опитавме. Не можахме да се промъкнем през тълпата.

Джорджия: Нямах представа колко те мразя, Кейт Бомонт Мерсие.

Аз: АДСКИ МНОГО СЪЖАЛЯВАМ.

Джорджия: Видях приятели, които ме спасиха от пълно унижение. Въпреки това те мразя.

Аз: Извинявай.

Джорджия: Не си въобразявай, че съм ти простила.

Двамата с Венсан се опитахме да помогнем на Амброуз, но той се изправи, след като слязохме от таксито, и отмести ръцете ни.

— Сега мога и сам. Леле, че тежи този. Как изобщо се движи с тези напompани мускули?

Когато стигнахме до вратата, Венсан се обърна към мен и се поколеба.

— Ще си тръгвам — заявих и не му дадох възможност да ме отпрати.

Стори ми се облекчен.

— Ако изчакаш няколко минути, ще те изпратя, но първо трябва да го настаним.

— Няма нужда. Ще се прибера сама — отвърнах. Говорех напълно искрено. Въпреки преживяния през тази откачена вечер ужас се чувствах наистина добре. „Мога да се справя“ — казах си, докато излизах през портата и се отправях към дома на баба и дядо.

[1] Трупно вкочаняване. — Б.пр. ↑

20.

Когато Джорджия реши да се цупи, става страшно. Извиних ѝ се поне един милион пъти, въпреки това тя отказва да говори с мен.

Вкъщи цари напрежение. Мама и деди се правят, че не забелязват, че нещо не е наред, но на петия ден след непростимото ми прегрешение, деди ме повика.

— Защо не наминеш днес при мен? — Хвърли поглед към мълчаливата, нацупена Джорджия и ме погледна многозначително, сякаш искаше да ми каже: „Тук не можем да говорим“. — Не си се отбивала от месеци, а имам толкова много неща, които не си виждала.

След училище се отправих към галерията на деди. Магазинът му приличаше на музей. В дискретно осветените помещения бяха подредени древни статуи — едни срещу други покрай стените — в стъклени витрини бяха изложени артефакти като глинени съдове или изделия от благородни метали.

— Ma princesse^[1] — зарадва се деди, когато ме видя, и гласът му отекна в прохладната тишина. Трепнах. Така ме наричаше татко и никой не бе използвал галеното име след смъртта му. — Ти дойде. Кажи, кое ти се струва ново?

— Първо той. — Посочих статуя в естествен ръст на атлетичен младеж, пристъпил напред с единия крак, стиснал в юмрук едната ръка. Другата ръка и носът му липсваха.

— А, моят курор^[2] — възкликна деди и приближи към мраморната статуя. — Пети век преди Христа. Невероятно попадение. Днес гръцкото правителство не би позволило да напусне страната, но аз я купих от един колекционер швед, чието семейство се е сдобило с нея през деветнайсети век. — Повече ме покрай обсипания със скъпоценни камъни реликварий, поставен в стъклена кутия. — Вече не се знае дали няма да попаднеш на нещо с неизяснен произход.

— А това какво е? — попитах и спрях пред огромна черна ваза, украсена с десетина червеникави човешки фигури, заели драматични пози. Две въоръжени групи бяха застанали една срещу друга, всяка

водена от зловещ, гол мъж. Бойците бяха вдигнали копия едни срещу други. — Голи воители. Интересно.

— А, амфората. Приблизително сто години по-нова е от куроса. Изобразени са два воюващи града, водени от техните нумина^[3].

— Какво?

— Нумина. В единствено число се казва нумен. Римско божество. Били отчасти хора, отчасти божества. Можели да бъдат ранявани, но не и убити.

— И след като са богове, се бият голи, така ли? — попитах. — Не им е необходима броня. Май са били големи надувковци.

Деди се разсмя.

„Нумина“ — помислих си и измърморих:

— Звучи като нума.

— Какво каза? — възкликна дядо, вдигна глава от вазата и ме погледна остро. Сякаш някой го беше ударил.

— Казах, че нумина звучи като нума.

— Откъде си чула тази дума?

— Не знам... от телевизията.

— Много се съмнявам.

— Не знам, деди — отвърнах, откъснах се от подобния му на лазер поглед и заразглеждах галерията с надеждата да зърна нещо, което да ме спаси от това положение. — Може да съм я прочела в някоя стара книга.

— Хм. — Той кимна, престори се, че приема обяснението ми, но тревогата му така и не изчезна.

Разчитай на деди да е чул за всеки бог от древността и всяко съществувало чудовище. Трябваше да кажа на Венсан, че ревенантите или поне злите им братовчеди не са чак толкова „незабележими“, колкото те си мислеха.

— Благодаря ти за поканата, деди — обадох се аз, доволна, че мога да сменя темата. — Искаше ли да говориш с мен за нещо? Освен за статуи и вази?

Той се усмихна измъчено.

— Помолих те да дойдеш, за да разбера какво става между вас с Джорджия. Каква е тази враждебност, откъде се взе напрежението? — попита и погледна вазата. — Да не би да сте започнали война? Не че ми влиза в работата. Просто се чудех кога ще обявите примирие, за да

се възцари мир и спокойствие въкъщи. Ако продължи по този начин, ще ми се наложи да замина в непредвидена командировка.

— Извинявай, деди — отвърнах аз. — Вината е изцяло моя.

— Знам. Джорджия каза, че си била с някакви младежи и сте я оставили сама в един ресторант.

— Така е. Случи се обаче нещо спешно и се наложи да тръгнем.

— И дори не ти остана време да я изчакаш ли? — попита скептично той.

— Да.

Деди стисна нежно ръката ми и ме поведе към предната част на магазина.

— Ти не постъпваш така, *princesse*. Да не говорим, че не е много редно от страна на кавалерите ви.

Кимнах, защото бях съгласна и защото нямаше как да ги защита.

Стигнахме до вратата.

— Внимавай с какви хора прекарваш времето си, *cherie*. Не всички имат златни сърца като твоето.

— Извинявай, деди, веднага ще се разбера с Джорджия. — Прегърнах го, излязох от сумрачния магазин и примигнах на ярката дневна светлина. След като купих букет гербери от близкия цветарски магазин, се прибрах с намерение да направя последен опит да се сдобря със сестра си. Не знам дали заради цветята, или защото тя беше готова да ми прости и да забрави, но най-сетне се получи. Този път извинението ми беше прието.

Вместо да ме откажат от срещи с Венсан, думите на дядо разпалиха желанието ми да го видя. Бяха изминали дълги пет дни и макар че щяхме да се видим през уикенда и непрекъснато си изпращахме есемеси, имах чувството, че сме разделени от цяла вечност. След като проведох успешната умиротворяваща мисия с Джорджия, реших да му се обадя. Още преди да набера, името му се изписа на екранчето ми и телефонът звънна.

— Тъкмо те набирах — разсмях се аз.

— Ясно — долетя кадифеният глас от другия край на линията.

— Амброуз стана ли вече? — попитах. По моя молба той непрекъснато ми разказваше какво е състоянието на американеца.

Денят, след като бе прободен, раната започнала да се затваря и Венсан ме увери за пореден път, че Амброуз ще бъде съвсем наред, когато „се събуди“.

— Да, Кейт. Вече ти казах, че е добре.

— Знам, въпреки това ми е трудно да повярвам. Това е.

— Можеш да го видиш лично, ако решиш да наминеш. Какво ще кажеш преди това да поизлезем? В „Ле дьо Маго“ прекарахме супер, никой не беше убит, ранен, затова мислех пак да те заведа там.

— Добре, имам няколко часа до вечеря.

— Да те взема ли в пет?

— Супер.

Когато слязох, Венсан ме чакаше с веспата.

— Много си бърз! — отбелязах и взех каската от него.

— Ще го приема като комплимент — отвърна.

* * *

Беше първият студен ден през октомври. Седяхме пред кафенето на булевард „Сен Жермен“ под един от високите подобни на лампи отоплители, които се поставяха около масичките пред кафенетата, когато започнеше да застудява. Топлината, която излъчваше, галеше раменете ми, а топлият шоколад ме сгриваше отвътре.

— На това му се казва шоколад — отбеляза Венсан, докато наливаше горещата и гъста като лава напитка в чашата си и добавяше мляко от втората каничка. Седнахме и заразглеждахме хората, които минаваха, свили се в палта, сложили ръкавици за пръв път тази година.

Венсан се облегна на стола.

— Кейт, мила — започна. Извих вежди и той се разсмя: — Добре, няма да се отклонявам от простичкото Кейт. След като се разбрахме да бъдем открити един с друг, готов съм да ти отговоря на един въпрос.

— Какъв въпрос?

— Какъвто и да е, стига да е свързан с дваисет и първи век, а не с дваисети.

Замислих се. Най-много ми се искаше да разбера какъв е бил, преди да умре. Говоря за първия път. Само че той очевидно не беше

готов да ми каже.

— Добре. Кога умря за последен път?

— Преди година.

— Как?

— Спасявах някого по време на пожар.

Замълчах и се запитах колко ли въпроса още ще ми позволи да му задам.

— Боли ли?

— Кое?

— Умирането. Сигурно първия път е както всяка друга смърт. След това, когато умираш, за да спасиш някого... тогава боли ли?

Венсан внимателно се вгледа в лицето ми, преди да отговори:

— Също толкова, колкото и теб щеше да те боли, ако те удареше влакът в метрото или се задушаваш под купчина горящи греди.

Настръхнах при мисълта, че някои хора... или ревенанти... все едно... изпитваха болката от смъртта не само веднъж, а многократно. И то по свое желание. Венсан забеляза неудобството ми и протегна ръка към моята. Докосването му ме успокои, но не по онзи вече познат свръхестествен начин.

— Защо тогава го правиш? Да не би да имаш свръхразвито желание да помагаш за доброто на обществото? Да не би по този начин да се отплащаш на вселената, задето те е направила безсмъртен? Наистина уважавам мисията ти да спасяваш хората, но след няколко спасителни операции защо просто не се оставиш, като Жан-Батист да поостарееш, докато най-сетне не умреш от старост? — Замълчах. — Вие умираете ли от старост?

Венсан така и не отговори на последния ми въпрос, но се наведе към мен и заговори искрено, сякаш се изповядаше:

— Защото така, Кейт. Нещо те тласка отвътре. Имаш чувството, че у теб се трупа напрежение, и знаеш, че трябва да направиш нещо, за да изпиташ облекчение. Мотиви като „благородство“ и „безсмъртие“ не превръщат болката и травмата в нещо, което си струва. Просто е против природата ни, ако не го сторим.

— Как тогава Жан-Батист е успял да устои... колко години? Поне трийсет.

— Колкото по-дълго си ревенант, толкова по-лесно става да устоиш. Дори след два века живот на него му е необходим

забележителен самоконтрол. Но пък той има напълно основателна причина. Не само че подслонява малкото ни братство, но поддържа и други групи в цялата страна. Не може да си позволи да умира непрекъснато, след като е поел тази отговорност.

— Добре — съгласих се аз. — Разбрах, че нещо отвлече те тласка да умираш. Това обаче не обяснява защо между умиранията вършиш неща като да се хвърляш в Сена след момиче, решило да сложи край на живота си. Очевидно е, че по този начин нямаше да умреш.

— Права си — призна Венсан. — Случаите, когато умираме, докато спасяваме някого, са много редки. Веднъж... не повече от два пъти в годината. Обикновено се стараем да измъкваме красиви момичета, преди сградите да рухнат върху тях.

— Много хитро! Точно това имах предвид. Каква е наградата? Или и сега ще ми кажеш, че нещо те тласка отвлече?

Той ми се стори притеснен.

— Какво? Въпросът си е напълно нормален. Все още говорим за двайсет и първи век — опитах да се измъкна аз.

— Да, но доста се отклонихме от първоначалния въпрос. — Докато наблюдаваше непреклонното ми лице, мобилният му звънна.

— Телефонът ме спаси. — Намигна и отговори. Чух остър глас, изпълнен с паника. — Жан-Батист с теб ли е? Просто се опитай да се успокоиш, Шарлот — рече бавно той. — Идвам веднага.

Венсан извади портфейла си и остави пари на масата.

— Спешен случай в семейството. Трябва да помогна.

— Не може ли да дойда с теб?

Той поклати глава, когато станехме.

— Не. Става въпрос за нещастен случай. Може да е... — замълча, за да избере точната дума — грозно.

— Кой?

— Шарл.

— Шарлот с него ли е била?

Венсан кимна.

— Тогава искам да дойда. Тя ми се стори разстроена. Мога да ѝ помогна, докато ти се погрижиш за... докато вършиш каквото там вършите в такива случаи.

Той вдигна поглед към небето, сякаш очакваше божествено просветление, за да ми обясни.

— Обикновено не става така. Вече ти казах, че обикновено умираме заради някой друг веднъж, може би два пъти в годината. Истинска случайност е, че Жул и Амброуз умряха тъкмо когато двамата с теб започнахме да излизаме.

Бяхме при скутера. Венсан го отключи и нахлупи каската.

— Става въпрос за твоя живот, а ти ми обеща да не криеш нищо от мен. Не трябва ли да видя какво става, ако имам намерение да се движа сред ревенанти? — Тихо гласче ми нашепваше да се откажа, да се прибера и да не се меся в „семейните“ дела на Венсан. Не обърнах внимание.

Той докосна стиснатата ми челюст с един пръст.

— Кейт, никак не искам да идваш. Но след като настояваш, не мога да те спра. Надявах се да мине повече време, преди да се докоснеш до нашата реалност.

Сложих си каската и се настаних на скутера зад него. Венсан запали мотора и поехме към реката. Минахме покрай Айфеловата кула и спряхме в малък парк пред моста „Гренел“. Познавах мястото, защото корабчетата с туристи стигат дотук и правят завой обратно към центъра на Париж.

Едно от тези корабчета сега беше спряло до брега, край него се бе насъбрала развълнувана тълпа и се опитваше да види нещо отвъд полицейските ограждения. Две линейки и пожарна бяха паркирани на поляната до реката, все още с пуснати светлини.

Венсан подпря скутера на едно дърво, дори не го заключи, стисна ръката ми и хукна към ограждението, за да говори с полица.

— Аз съм от семейството — обясни той на човека, който не помръдна, но погледна въпросително шефа си.

— Пуснете го. Това е племенникът ми — долетя познат глас и Жан-Батист мина през скупчилите се парамедици, отмести оградата и ни пусна да минем. Венсан ме бе прегърнал през кръста, за да стане ясно, че съм с него и няма да ме остави.

Сега вече нищо не ми пречеше да видя трите тела на брега. Едното беше доста настрани от останалите. Беше на пет-шестгодишно момченце, лежеше на носилка и някой го беше завил с одеяло. До главата му бе седнала жена, хлипаше тихо и сушеше мократа му коса с хавлиена кърпа. След малко двама парамедици се изправиха край разтрепераното дете и му помогнаха да седне, така че да остане с гръб

към другите две тела, докато задаваха въпроси на него и на жената. Очевидно малкият беше добре.

Другото тяло, на няколко метра настрани, беше на момиченце, вероятно на същата възраст като момчето. Около главата му имаше езерце от кръв. До нея седеше разстроена жена и пицеше неразбираемо.

„О, не — помислих си аз, — не знам дали мога да го понеса.“ Впрегнах всички сили, за да запазя спокойствие и да не избухна в сълзи. Знаех, че няма да помогна на никого, ако изпадна в истерия.

На около метър бе положено и третото тяло — на възрастен човек. Не можах да определя дали е мъж или жена, защото лицето беше покрито с кръв. Върху него бе метнато термоизолиращо одеяло, което очевидно не беше необходимо. „Сигурно са се опитали да скрият някоя ужасия“ — помислих си и едва тогава забелязах коленичилото до него момиче.

За разлика от останалите оцелели Шарлот не се държеше истерично. Плачеше горчиво, но езикът на тялото ѝ издаваше, че е приела поражението и не е в шок. Беше положила ръце върху одеялото и го притискаше към тялото на брат си, да не би вятърът да го повдигне. Вдигна очи, когато Венсан я повика, и щом ни видя, стана.

— Всичко ще бъде наред, Шарлот — зашепна той, когато я прегърна. — Знаеш, че няма страшно.

— Знам — изхлипа тя. — Само че от това не ми става по-леко.

— Шшшт — прекъсна я Венсан и я притисна в прегръдката си, преди да я пусне и да ми я предаде. — Кейт дойде, за да остане с теб. Ще те закара вкъщи с такси, ако искаш.

— Не. — Шарлот поклати глава и стисна ръката ми, сякаш беше спасителен пояс. — Ще изчакам, докато го качите в линейката.

Венсан се обърна към мен. „Добре ли си?“ — изрече той с устни. Кимнах и той ни поведе към Жан-Батист. Двамата мъже приближиха към третата линейка, която тъкмо пристигаше. Амброуз слезе от мястото до шофьора. Изглеждаше силен и здрав, също като манекен от брошура за някой фитнес център.

Шарлот отново беше коленичила до брат си, за да притиска с ръка одеялото, сякаш се опитваше да го стопли, като го разтрива.

— Ако не искаш да говориш — започнах тихо аз, — просто кажи. Какво се случи?

Тя въздъхна дълбоко и изопнатото ѝ лице ми подсказа как би изглеждала, ако беше на истинската си възраст. Вдигна разтрепераната си ръка и посочи празното туристическо корабче.

— Беше наето за детски рожден ден. Двамата с Шарл се разхождахме наблизко, Гаспар спеше и ни съобщи малко преди двете деца да паднат. Шарл скочи във водата и стигна до момчето малко преди да потъне. Доплува с него до брега, аз го чаках там и направих дишане уста в уста. След това се върна за момиченцето, но моторът я всмукваше. Опитва се да я извади, но перката я удари. След това и него.

Гласът ѝ звучеше глухо, докато разказваше, но щом приключи, се разплака отново и раменете ѝ потрепераха под ръката ми. Усетих как очите ми се пълнят със сълзи и се ощипах с всички сили. „Стегни се — казах си. — Не е нужно Шарлот да те гледа как ревеш.“

Погледнах към брега. От водата изплуваха двама гмуркачи от полицията. Парамедикът до Амброуз също ги забеляза и тръгна бързо към тях. Когато бе на няколко крачки, му подадоха нещо и аз започнах да се досещам какво става.

Шарлот усети как се напрегам и вдигна поглед към гмуркачите.

— А, добре, открили са я — рече с безразличие, когато парамедикът посегна към найлоновия плик, наполовина пълен с кървава вода.

Този път не успях да спра сълзите, но въпреки това видях какво има вътре. Усетих как се вдървявам, дъхът излезе от дробовете ми бързо, сякаш някой ме беше ритнал в корема. В плика беше пъхната човешка ръка.

[1] Ma princesse (фр.) — принцесата ми. — Б.пр. ↑

[2] Скулптура на млад гол мъж, обикновено от мрамор. — Б.пр. ↑

[3] Според римската митология вредоносни духове. — Б.пр. ↑

21.

Когато парамедиците дръпнаха ципа на чувала, в който беше сложено тялото на Шарл, аз изгубих самообладание. Докато гледах натам, чувалът за трупове се превърна в два чувала. Ето че пред мен бяха телата на родителите ми и сякаш тялото ми бе пренесено незначайно как през Атлантика обратно в моргата на Ню Йорк Сити преди по-малко от година.

Дори не ми позволиха да видя татко. Аз обаче настоях да видя мама, която беше „само“ със счупен врат, затова прецених, че има много по-приемлив вид от обезобразения ми баща. Ето че отново попаднах в същото помещение и не намирах сили да откъсна очи от кораловия лак по босите крака на мама. Джорджия плачеше до мен, докато аз скубех кичури коса и ги сплитах с косата на мама. Знаех, че ще я кремират, и исках част от мен винаги да остане с нея. При тази мисъл спомените свършиха, но аз останах, защото не исках да оставя мама в ослепително бялата стая.

— Кейт. Кейт? — Силни ръце ме завъртяха и аз забелязах, че лицето на Венсан е на сантиметри от моето. — Добре ли си?

Кимнах, въпреки че бях замаяна.

— Защо не се качиш в линейката, аз ще закарам скутера у нас и ще се видим там?

Кимнах отново и се опитах да се стегна, докато седях между Шарлот и шофьора в предната част на линейката.

Когато пристигнахме в къщата на Жан-Батист, Жан ни посрещна на входа. Отведе Шарлот в стаята ѝ на втория етаж и нещо в държанието ѝ ми подсказа, че това не се случва за пръв път. През прозореца на коридора видях как Жан-Батист подава пачка банкноти на шофьора на линейката, а Жул пренесе тежкия чувал за трупове вътре и го положи на земята. Едва успях да се затъртя до стаята на Венсан. Хвърлих се на леглото и се разхлипах.

Не плачех за смъртта на Шарл. Тя бе просто катализаторът. Или по-скоро ме върна назад във времето. Сега усещах, че съм застанала на

ръба на същата черна бездна, от която най-сетне бях успяла да изпъляз преди няколко месеца. Усетих непреодолимо желание да се наведе напред, само няколко сантиметра, колкото да полетя в примамливия мрак. Мисълта да позволя на ума си да напусне тялото бе наистина изкусителна. Дори нямаше да се налага да почиствам цялата каша.

Някой седна на ръба на леглото, но аз останах заровила глава във възглавницата. Зад мен прозвуча гласът на Венсан:

— Всичко е наред, Кейт. Знам колко е трудно, когато видиш подобно нещо, и ми се иска да не го беше виждала. Просто си повтаряй, че това не се е случило наистина — той не е смъртен, а ти не си видяла трупа му. За всичко това има причина. Шарл спаси живота на момченце, като отдаде своя за кратко.

Чух думите, но не ги възприех. Не можех да разбера какво ми казва. То просто нямаше смисъл на фона на всичко, което бях научила и преживяла досега. Не можех просто да прекъсна прилива на чувства, след като знаех, че някой е бил осакатен от витлото на лодка — дори да беше мъртъв „за кратко“.

— Шарл... — започнах аз.

— Всичко е наред. Тялото на Шарл е в стаята му. След няколко дни ще бъде в отлична форма. Шарлот вече е добре, след като знае, че той си е вкъщи, и ще бди над него, докато се излекува. — Той замълча. — Притеснявам се за теб.

Опитах се да прогоня спомените за видяното, да осмисля думите му, но така и не успях. Отблъснах Венсан и пернах ръката му. Не намирах сили да го погледна.

— Как е възможно да живеете по този начин? — попитах най-сетне с разтреперан глас.

— Имах предостатъчно време да свикна — рече той и прехапа долната си устна.

— Колко дълго? — попитах глухо. Знаех, че имаше причина, поради която Венсан криеше тази информация от мен, но ми беше много неприятно, че не знам почти нищо за него.

— Сега ли искаш да ти разкажа? — попита той и въздъхна.

— Трябва да чуя историята ти сега — настоях тихо.

— Роден съм през 1924.

Пресметнах.

— Значи си на осемдесет и седем.

— На деветнайсет съм. Умрях през 1942, когато бях на осемнайсет. Преди година умрях отново, докато спасявах някого, така че в момента съм на деветнайсет. Стигал съм най-много до двайсет и три. Никога не съм бил женен. Нямам деца. Никога не съм изпитвал нещо, което да ме накара да се почувствам по-възрастен, отколкото съм в момента.

— Но си живял осемдесет и седем години.

— Ако наричаш това живот — поклати глава той. — Само че това е цената. Налага се да действам като ангел-спасител, който си е намислил предсмъртното желание, а в замяна получавам безсмъртие. — В гласа му прозвуча нещо като горчивина или съжаление.

Той се опита да се усмихне, след това ме погледна умолително.

— Моля те, Кейт. Не научи ли достатъчно? Денят беше достатъчно труден и без да те натоварвам с още фантастика.

Кимнах. Той прокара пръсти през косата ми, приглади немирен кичур и го прибра зад ухото. Трепнах, когато усетих допира му.

— Какво има, Кейт? Моля те, кажи ми.

Мислите ми се лутаха в различни посоки. Най-сетне го погледнах в очите и се стегнах, за да изрека трудните думи:

— Трябва да съм честна. Никога досега не съм се чувствала по този начин... — Вдигнах очи към тавана, за да събера кураж да продължа, но не открих вдъхновение. Въздъхнах дълбоко, преди да срещна погледа му. — Никога досега не съм изпитвала толкова силни чувства към друг. Ако си позволя чувствата ми към теб да се задълбочат...

Венсан ме наблюдаваше напълно спокойно, но по очите му личеше, че се измъчва, сякаш тръпнеше в очакване на присъдата.

Замълчах за момент, преди да продължа:

— Не мога да си представя да преживявам редовно онова, което се случи днес. Когато дойде твоят ред, ще стане още по-зле. Няма да понеса да те виждам как умираш отново и отново. Всеки път ще ми напомня за смъртта на родителите ми.

Усетих как сълзите ме задушават и се разплаках, а той пристъпи към мен, но аз вдигнах ръка, за да го спра.

— Ако те обикна, няма да мога да живея по този начин. Няма да понеса непрекъснатата мъка. Ще знам, че ще оживееш отново или каквото ви се случва след това, но то няма да бъде достатъчно, за да

преживявам смъртта ти всеки път. Не искам това от мен. Не мога да го направя.

Изправих се рязко, избърсах сълзите си и неуверено се отправих към вратата. Той ме последва мълчаливо по коридора, минахме през фойето, а аз посегнах към палтото си, метнато на пейката, и се опитах да отворя вратата. Венсан ми помогна, отпусна ръка върху рамото ми и нежно ме обърна към себе си.

— Кейт, моля те, погледни ме. — Нямах сили да вдигна очи към лицето му. — Разбирам те — промълви той.

Най-сетне събрах смелост и срещнах погледа му. Очите му бяха хлътнали, празни.

— Извинявам се за болката, която ти причиних — прошепна той и отдръпна ръка от рамото ми.

Обърнах се, докато все още имах сили да го изоставя, и щом портата се хлопна след мен, затичах.

22.

Вмъкнах се в стаята си, без да се обадя на баба и дядо или на Джорджия, и се затворих вътре. Свих се на края на леглото, времето сякаш спря и всичко около мен замря. Чувствах се разкъсана между увереността, че съм постъпила правилно, и разяждащото ме отвътре съмнение, че за десет минути бях съсипала шанса си за светло бъдеще, изпълнено с надежда. Надежда за любов.

Макар да не го познавах отдавна, имах чувството, че ако всичко продължи както досега, щях да се влюбя във Венсан. Съмнение нямаше. Ако това беше едва началото, знаех със сигурност, че връзката ни няма да е нещо преходно. Сърцето ми щеше да бъде разбито. Убедена бях.

Знаех какво изпитвам към него и си давах сметка, че няма да понеса болката всеки път, когато някой го ранеше, убиеше или унищожеше. Беше ми казал, че това е възможно. Безсмъртието му си имаше граница. След като изгубих мама и татко, не исках да губя друг, когото обичам.

За мен старата поговорка вече звучеше по нов начин: „По-добре да не си обичал изобщо, вместо да обичаш и да изгубиш“. Бях постъпила правилно, казах си аз. Защо тогава имах чувството, че съм допуснала най-голямата грешка в живота си?

Увих се като пашкул в одеялото и се отдадох на нещастieto. Позволих на болката да ме притисне. Заслужавах я. Не трябваше да го допускам до себе си.

Няколко часа по-късно мами почука на вратата, за да ме повика за вечеря. Трябваша ми няколко секунди, за да се овладее, след това се провикнах:

— Не съм гладна, мами. Благодаря!

Няколко минути по-късно някой почука тихо на вратата.

— Може ли да влезем? — прозвуча гласът на Джорджия от другата страна и без да дочака отговор, сестра ми и баба влязоха. Седнаха от двете ми страни, прегърнаха ме и зачакаха.

— Заради мама и татко ли е? — попита накрая Джорджия.

— Не, този път не е заради тях — изхлипах и се опитах да се засмея, — поне не само заради тях.

— Заради Венсан ли? — продължи да пита тя.

Кимнах през сълзи.

— Този Венсан... — усетих как мами и Джорджия се спогледаха над главата ми — да не би да те е наранил? — попита мами и прокара пръсти по гърба ми.

— Не, вината е моя. Просто не мога... — Как да им обясня причината? — Не мога да се сближа с него. Имам чувството, че рискувам много.

— Знам какво имаш предвид — опита се да ме успокои сестра ми. — Страхуваш се да обикнеш някого отново. Да не би пак да го изгубиш.

Отпуснах глава на рамото на мами и си поех въздух.

— Сложно е.

Тя приглади косата ми, целуна ме и тихо заговори:

— Винаги е сложно.

Купих няколко книги в английската книжарница, след това се затворих в тъмната пещера, наречена стая, и казах на бабка, че през уикенда ще „спя зимен сън“. Тя разбра и след като остави на нощното ми шкафче поднос с вода, чай, плодове, различни сирена и солени бисквити, ме остави на мира.

Прекарах деня потопена в живота на друг. Щом за малко оставях книгата, болката ми се разгаряше и имах чувството, че съм на циркова арена и някой забива ножове в мен. Ако поддържах ума си неподвижен, може би щях да успея да избегна насочените в главата ми остриета. От време на време заспивах, но черни, мъчителни кошмари ме будеха и след като се събудех, изчезваха безследно.

На моменти поглеждах през рамо и се питах дали няма да видя Венсан скрит в сенките. „Дали идва да ме вижда, когато спи?“ — питах се аз. Нямах представа дали не витае в стаята ми. Може би не го правеше. Може би изблиците ми го бяха отказали от намерението да ме види отново и скоро щеше да ме забрави. „Нали това искаш?“ — напомних си аз. Нали?

Ако се оставех на мислите, това щеше да е краят. Затова изключих мозъка си и оставих тялото си на автопилот. Имах чувството, че се справям успешно. Щях да се справя с живота без него. Можех да се справя сама. Никой не ми трябваше. Може и да не бях щастлива, но не бях и тъжна. Просто... бях там.

Радвах се, че ходя на училище. Учебните часове ми помагаха да преживявам монотонните дни. Най-сетне, когато един ден се прибрах вкъщи, разбрах с кристална яснота, че са минали две седмици, откакто обърнах гръб на застаналия на входа на къщата Венсан. Имах чувството, че са минали месеци. Поздравих се, че съм издържала успешно маратона, но усетих, че силите не ми стигат, за да пресека финиша.

Докато излизах от метрото на нашата улица, с изненада видях познато момиче, облегло на близка телефонна кабина. Беше Шарлот. Когато ме забеляза, красивото ѝ лице грейна.

— Кейт! — извика тя, хвърли се към мен и ме целуна по двете бузи.

— Шарлот! Каква изненада! — усмихнах се и се огледах любопитно, сякаш с нея имаше още някой.

— Чакам Шарл. Ето го и него — рече тя и погледна към стълбището зад мен.

Шарл излезе от метрото, всичките му крайници си бяха на местата, стори ми се по-здрав и по-силен от обикновено и в значително по-скапано настроение. Намръщи се, когато ме видя.

— Какво търси човешкото същество тук? — попита той.

— Имам си име. А на въпроса ти, живея тук — отвърнах отбранително. — Не си единственият човек в Париж, който използва метрото на Рю дьо Бак.

— Питам какво правиш тук с Шарлот.

— Видяхме се случайно. — „Защо се обяснявам с този противен подрастващ?“ — зачудих се аз и се подразних от себе си.

— Мислех, че след като изрита Венсан, повече няма да те видим.

— Да, но ме виждаш — сопнах се аз и лепнах фалшива усмивка на лицето си. — Шарлот, радвам се, че се видяхме. Трябва да тръгвам.

Обърнах се и си тръгнах, но Шарл се провикна след мен:

— Май не можеш да се наситиш на мъртъвци, а? Да не би пак да ти се е приискало да ти спасяваме живота? Или може би ще ни

напъхаш в смъртоносен капан, както направи с Амброуз?

— Какви ги дрънкаш? — изкрещях аз и се обърнах към него.

— А, нищо, за нищо не говоря. Забрави, че съм изрекъл и дума — изсъска той. Сложи ръце в джобовете на дънките си, обърна се и потегли нанякъде.

Шарлот ме погледна засрамено.

— Какво става? Какво съм направила? — попитах възмутено.

— Нищо, Кейт. Нищо не си направила. Не се притеснявай. Това си е проблем на Шарл.

— Защо тогава ми се нахвърли по този начин? — Не можех да помръдна от шок.

— Искаш ли да се поразходим до реката? — попита тя, без да отговори на въпроса ми. — Надявах се да се срещнем някой път, още повече че живеем в един квартал. Да не си помислиш, че те дебна. Просто ми е неудобно да хукна след теб по улицата.

— Не ми казвай, че си ме следила — подхвърлих полушеговито.

Шарлот не отговори, но се ухили хитро.

— Какво? Наистина ли си ме следила?

— Няма страшно. Венсан не ме е молил да го правя. Просто следенето на хора е част от работата ни и след като се превърне в ежедневие, не можем да не следим хората, които ни интересуват.

— Значи аз те интересувам.

— Да.

— Защо?

— Чакай да помисля. Ти си първото момиче, по което Венсан си пада, откакто е станал ревенант, което те превръща в забележителен обект за останалите.

— Не мога да... не мога да говоря за него — опитах се да я прекъсна.

— Добре, ще избягваме дори да го споменаваме. Обещавам.

— Благодаря ти.

— Освен това ме интересува, защото... — За пръв път тя ми се стори прекалено млада за петнайсетгодишното тяло. — Надявах се да ми станеш приятелка. Преди да си тръгнеш. Чувствам се самотна с момчетата, които са непрекъснато около мен. Добре че Жан е при нас, иначе направо щях да се скапя.

Сигурно изненадата се беше изписала на лицето ми, защото тя побърза да обясни:

— Не мога да се сприятеля с който и да било човек. Те просто не биха ме разбрали. Тъй като ти вече знаеш какво представляваме...

Прекъснах я тихо:

— Шарлот, много съм поласкана, че искаш да се сприятелим, защото и аз те харесвам. Само че все още съм разстроена заради Венсан и ми се струва, че ако започна да излизам с теб, ще се натъкнем на него и тогава ще ми бъде безкрайно трудно.

Тя погледна настрани и кимна разсеяно, сякаш се опитваше да се дистанцира от мен.

— Мислех, че през повечето време сте заедно с Шарл — обясних аз.

— Напоследък предпочита да излиза сам — отвърна тя и макар да се опита да скрие яда си, не успя. Гласът ѝ потрепери, когато продължи: — Затова напоследък съм много по-самотна, отколкото преди. — Стараеше се да се държи спокойно, но сълзата, която се стече по бузата ѝ, я издаде. Обърна се.

— Чакай! — спрях я аз, стиснах ръката ѝ и я обърнах към себе си.

Тя сведе поглед и избърса нова сълза.

— Извинявай. Напоследък е доста... трудно.

„Май не съм единствената, която има проблеми“ — казах си и решителността ме напусна, когато видях тъгата, изписала се на лицето ѝ.

— Хайде да се поразходим покрай реката.

Празните ѝ очи срещнаха моите и тя се насили да ми се усмихне, стисна ръката ми и тръгнахме по улицата.

Когато наближихме водата, посочих старо магазинче на препаратор.

— Двете с мама винаги влизахме тук — припомних си аз. — Вътре е като в зоопарк, само че животните са мъртви. Всеки път, когато минавам, си спомням за мама. Не ми стигат сили да вляза от страх, че ще ревна пред препарираните катерици.

Шарлот се разсмя — точно както се надявах.

— И аз така се чувствах, след като нашите починаха. Всичко ми напомняше за тях. Париж ми приличаше на призракен град години

след това — обясни тя, докато слизахме по стълбите към кея.

— Родителите ти са починали? Преди теб ли? — попитах аз и отново усетих болката в сърцето. Минавахме покрай лодки, на които живееха хора, закотвени край брега.

Шарлот кимна.

— Случи се през Втората световна война, по време на окупацията. Родителите ми имаха печатарска преса в апартамента ни близо до Сорбоната. Татко преподаваше там. Германците разбраха и ги разстреляха. Двамата с Шарл бяхме на гости на леля същата вечер, иначе щяха и нас да убият. Гордеехме се с родителите си и искахме да продължим по техните стъпки. Затова, когато научихме, че организират хайки... — Тя замълча, след това обясни: — Полицията залавяше евреи, за да ги праща в концентрационните лагери. — Кимнах, за да ѝ покажа, че разбирам, и тя продължи: — Скрихме едни приятели от училище и родителите им в нашия апартамент, в стая с фалшива стена, където навремето беше скрита пресата. Бяхме си осигурили достатъчно купони за храна и дрехи — за шест човека в продължение на година — но един съсед разбра и ни издаде.

Спрях.

— Че кой би сторил подобно нещо? — попитах. Бях потресена.

Тя сви рамене и продължи, след като стисна ръката ми и ме поведе след себе си.

— Успяхме да прехвърлим семейството другаде, но нас с Шарл ни хванаха на следващия ден и ни разстреляха.

— Не мога да повярвам, че това се е случило тук, в Париж.

Шарлот кимна.

— Казват, че трийсет хиляди от нас, от Съпротивата, са били разстреляни. Това е официалният брой. Някои обаче са били най-обикновени нарушители на закона. Други пък са били напълно невинни, взети за заложници и убити за назидание на хората от Съпротивата.

— Двамата с Шарл сте проявили невероятна смелост.

— Ти нямаше ли да сториш същото? Не можехме да постъпим другояче.

Пристъпих към каменна пейка и седнах.

— Не знам — отвърнах накрая. — Само мога да се надявам, че съм щяла да постъпя като теб. Малко са хората, които са способни на

подобна смелост. Може би затова си станала една от тях, искам да кажа ревенант.

— Същото каза и Жан-Батист. Спасяването на човешки живот е заложено у нас. Идва ни отвътре. Кой знае? — Тя се замисли. — Единственото, което знам със сигурност, е, че сега мога да спестя на други болката, която изпитах, когато нашите бяха убити — като спасявам човешки живот — по-лесно понасяме постоянните травми на съществуването ни.

Кимнах и я загледах замислено как чопли кожичките около ноктите си.

— Какво му става на Шарл? — попитах най-сетне.

— Част от същата история е — отвърна тя. — Не може да преглътне, че не успя да спаси момиченцето, което падна от лодката. През последните две седмици е... — Изглежда се опитваше да прецени колко да ми каже. — Май се е вманиачил.

— Ще го преодолее ли с течение на времето? — попитах.

Тя сви рамене.

— Сутринта казах на Жан-Батист. Налага се да поговори с Шарл.

— Може да помогне — предположих.

Тя поклати глава със съмнение:

— Какво ще кажеш да сменим темата?

— Добре — съгласих се аз и се замислих какво друго да кажа. — Кажи, толкова ли е зле да живееш сред готини мъже? Като изключим Гаспар и Жан-Батист, които са „готини“ по свой начин... — полюбопитствах аз.

Тя избухна в смях:

— Изобщо не са готини. Там е царството на тестостерона и дори съм изненадана, че не са ми пораснали мустаци в тази среда.

Беше мой ред да се разсмея. Всичко това ми беше толкова чуждо, сякаш говорехме на китайски. Макар и неестествено, не ми беше неловко.

Шарлот се усмихна, горда, че е успяла да пробие защитната ми обвивка.

— Честно казано, те са моето семейство. Живеем заедно от десетилетия. На ревенантите в провинцията все им се налага да се местят, да не би местните да познаят някого, който е умрял, докато е спасявал човек. Непрекъснато се прехвърлят от една от вилите на Жан-

Батист в друга. Повечето нямат нищо против, но аз не мога така. Тези мъже са единственото ми семейство и не мога да ги оставя.

— Ами ти някога... — Замълчах, тъй като не бях сигурна дали не прекалявам с въпросите.

— Какво?

— Имаш ли си гадже?

Шарлот въздъхна:

— Точно толкова трудно ми е да си хвана гадже, колкото и да си намеря приятелка. Отначало мога да измислям обяснения защо изчезвам за по три дни всеки месец, но няма да издържа дълго. Ами когато изчезвам, след като умра? Не, просто не става. А пък не мога да се впускам в случайни връзки като Жул и Амброуз. Когато се влюбя, става сложно.

— Значи си била влюбена.

Тя се изчерви и сведе поглед към ръцете си.

— Да, но той не... той не изпитваше същото към мен — промълви.

— Защо тогава не се срещаш с някой ревенант?

Тя се приведе напред и на устните ѝ затрептя тъжна усмивка, прегърна се с ръце и отново зарея поглед към водата.

— Не сме чак толкова много, така че шансовете са нищожни.

Не знаех как да отговоря, затова хванах ръцете ѝ и ги стиснах окуражително. Тя се усмихна.

— Трябва да се прибирам. Заради Шарл. Благодаря ти, че поговори с мен. Дори не мога да ти опиша колко е хубаво, че излязох с друго момиче.

И аз се чувствах по същия начин. Нямах никакви приятели в Париж. Макар срещата с нея да означаваше, че съм с човек от семейството на Венсан, трябваше да призная, че ми беше приятно с Шарлот.

— Ще излезем отново — обещах.

„Ако се сприятелиш с Шарлот, рано или късно ще срещнеш Венсан“ — предупреди тънкото гласче в главата ми. „Я млъквай“ — срязах го аз и се запитах дали болката в сърцето ми някога ще намалее. Задължително, реших. Колкото по-дълго бяхме разделени, толкова по-добре щях да се чувствам. Сигурна бях.

23.

Вместо да стане по-добре, следващата седмица се оказа повече от ужасна и в петък, когато разбрах, че през уикенда няма какво да правя, започна да ме обзема отчаяние.

През обедната почивка включих телефона, за да прочета обичайните есемеси от Джорджия.

„Видя ли безумните дрешляци, знаеш на кого?“

„Часовете са тъпи.“

„Довечера излизам, ще дойдеш ли?“

Поколебах се, но след това се насилих да отговоря на последния есемес:

„Къде?“

Тя отговори веднага:

„Ще те чакам след училище.“

В четири Джорджия ме чакаше на входа, без да крие, че е изненадана.

— Не може да бъде, Кейти Дребосъчеста... наистина ли ще излезеш с мен довечера?

— Зависи — отвърнах заядливо, като се опитвах да не покажа колко съм отчаяна и нещастна. — Къде ще ходиш?

— Ще потанцувам в един манияшки клуб. Собственикът ми е много добър приятел. — Тя ми се усмихна хитро. Сестра ми беше непоправима флиртаджийка. — Сериозно, там е страхотно. Намира се в един лабиринт от стари винени изби под две сгради близо до „Оберкампф“. Винаги е пълно с музиканти, хора на изкуството. Ще ти хареса.

Въпреки че не ми беше до клубове, това се оказваше единствената възможност да изляза през уикенда. Не само през уикенда, ами месеци напред.

— Дадено — отвърнах. — По кое време?

— Към девет.

Качихме се на автобус, след това се прехвърлихме на метрото. Бяхме на нашата улица, когато се обърнах към Джорджия:

— Не ми се прибира още. Ще се поразходя. Да не тръгнеш без мен.

— Ще ти взема нещата — рече тя, усмихна се и продължи към нас. Обърнах се в другата посока, минах по натоварения булевард „Сен Жермен“ и кривнах по тесните улички в квартала около реката.

На един оживен ъгъл се намираше кафене с просторна тераса, където мами ме водеше като дете, за да хапнем чудесната ябълкова тарта, сервирана с глазура от карамел. Кафенето се казваше „Палет“, като палитра на художник, името останало от времето, когато тук са се събирали местните художници и скулптори. Беше твърде далече от нас, за да идвам редовно, но си струваше да се отбивам от време на време.

Студен вятър брулеше по улиците и обикновено приятната тераса бе почти празна. Влязох в топлото кафене, наситено с прекрасни аромати. Един от сервитьорите срещна погледа ми и посочи празна маса в най-закътаната ниша зад входната врата. Страхотно. Днес определено имах нужда от анонимност.

Седнах, оставих си чантата под масата и заogleждах клиентите, докато чаках сервитьора да се върне. В един от ъглите се бяха настанили група студенти и разговаряха на висок глас. Бизнесмените на няколко маси бяха поставили напитките си върху документите. Невероятно красива жена седеше сама.

Загледах я. Имаше гъста руса коса, която се стелеше по раменете ѝ, а високите ѝ скули и светлосините ѝ очи ѝ придаваха вид на скандинавка.

Към нея се приближи мъж, който се появи откъм бара. Беше с гръб към мен. Седна пред нея, посегна към чашата ѝ с кафе и го допи на една глътка. След това протегна ръка към нейната, отпусната на плота на масата.

Каза ѝ нещо и тя сведе поглед. Забелязах, че по бузата ѝ се стича сълза, и мъжът веднага посегна, за да я изтрие. Прибра кичур платиненоруса коса зад ухото ѝ и аз веднага познах жеста.

В този момент усетих как сърцето ми спира. Разтърси ме леденостудена тръпка, дръпнах чантата, в бързината съборих солницата на пода и тя се пръсна на парчета. Жената ме погледна и каза нещо на мъжа.

Той се обърна към мен, след което застина на място, красивото му лице беше сгърчено от болка. Инстинктът не ме беше подвел. Беше Венсан.

В този момент сервитьорът се появи пред мен с метла и лопата.

— Извинете — успях да избъбря, грабнах палтото си от стола и се измъкнах от кафенето.

Тичах през целия път до нас, лицето ми беше напълно безчувствено, сякаш ми бяха сложили инжекция с новокаин. „Аз го зарязах — напомних си, — не той мен. Защо да не си намери друга?“

Мина ми през ума, че може и да ме е излъгал, когато каза, че не се е влюбвал след едно детско увлечение. Може и да е бил с великолепната блондинка през всичкото време. Разбитото ми сърце обаче нашепваше, че греша. Венсан не би ме излъгал. Не би ме излъгала и Шарлот, когато ми каза, че съм първото момиче, в което се е влюбил, откакто е станал ревенант.

За съжаление болката ми не намаля, въпреки че вината не беше негова и аз бях тази, която го изостави.

Когато се прибрах, се качих в стаята на Джорджия и отворих вратата, без дори да почукам.

— Да вървим — изрекох на един дъх.

Тя се усмихна и вдигна къса дантелена рокличка.

24.

Към девет излязохме от нас и се качихме в автомобила, който ни чакаше отпред. Свих се на задната седалка с две момичета, които познавах от училище, а Джорджия седна отпред и целуна по устните красавец за волана, когото виждах за пръв път.

Знаех, че това е поздравът на Джорджия към момчетата, които харесва, затова реших да я разпитам по-късно. Тя ни запозна.

— Лорънс — британец, Маги — ирландка, Ида — шведка, а това е сестра ми Кейт, която има отчаяна нужда да прекара една свежа вечер. Ако се прибере отегчена, вие отговаряте. — Пусна радиото, а Лорънс подкара към реката.

Барът се оказа в малко подозрителен квартал в източната част на Париж, район, в който живееха артисти, манекенки и музиканти, които все още не се бяха добрали до върха. През последните години наоколо бяха отворени няколко модерни бара, а тротоарите бяха пълни с хора в ултрамодерни тоалети, които зъзнеха на студа, докато пушеха навън.

Спряхме пред една сграда в уличка, която вибрираше в такт с ритъма на музиката вътре. Входът беше запречен от огромен бияч само по дънки и бял потник, изпънат върху впечатляващите мускули на гърдите му. Лорънс изкрещя нещо, за да надвика музиката, и мъжът ни отвори.

Вътре беше просторно като в бална зала, но само два и четирийсет високо. В единия край се виждаше пултът на диджея, а на отсрещната стена имаше дълъг бар, от който струеше флуоресцентна светлина. Помещението беше от груб камък, с множество колони, които поддържаха тавана. Белите прожектори, инсталирани в ъглите, придаваха на неравните стени зловещ вид.

— Пиене! — извика Джорджия и се отправихме към бара.

Лорънс ме попита какво ще пия с изискан британски акцент и взе и за двамата по една кола.

— Нали съм шофьор — намигна ми той и се усмихна. Чукнахме се и се облегнахме на бара.

— Значи вие с Джорджия... — започнах аз и го оставих да довърши.

— Не — отвърна той, ухили се широко и на бузите му намигнаха трапчинки. — Харесвам момчета.

— Ясно — отвърнах, отново лапнах сламката и се обърнах, за да огледам наоколо.

Не можех да се начудя на невероятното умение на Джорджия да открива най-новите и готини заведения. Красиви хора танцуваха на дансинга, докато другите се бяха отделили в ъглите, отпуснали кльощавите си рамене, разсеяно замислени. Забелязах известна млада актриса, седнала наблизко, заобиколена от обожатели, които се преструваха, че не я зяпат, а певец от модерна британска банда бе полуизлегнат на възглавниците в едно сепаре.

Сестра ми беше близо до мен. Тъкмо се разцелува с момче, което приличаше на манекен, когато мярнах грубоват тип да влиза бавно, но самоуверено и да се отправя към нас. Хората го потупваха по гърба, докато си проправяше път сред клиентите.

Когато приближи, Джорджия остави чашата си на бара и вдигна високо ръце, когато той я прегърна през кръста.

— Джорджия, сексапилната ми южняшка красавица — рече той и я пусна. Усмихнах се. Фактът, че никога не бе живяла в южните щати, нямаше абсолютно никакво значение. Сестра ми обаче бе използвала десетките ваканции, прекарани в родния щат на мама, за да усъвършенства акцент, за който Скарлет О'Хара би продала фустите си, без дори да се замисля. Когато беше в настроение, тя използваше провлачения говор, не пропускаше да каже името си, за да подчертае, че е от по-екзотично място, не просто от Бруклин. Чужденците, поне онези, които говореха английски достатъчно добре, за да различат акцентите, винаги се връзваха.

Мъжът се наведе и я целуна по устните, фактът, че тази целувка беше по-дълга от останалите, които тя раздаваше наляво и надясно, ме накара да заподозра, че човекът е специален.

Тя го стисна за ръката и го поведе към мен. Най-сетне имах възможност да го огледам, без някой да ми пречи, и веднага забелязах, че е от мъжете, по които си пада Джорджия. Беше поне метър и деветдесет и пет, нещо средно между сърфист и футболист — изсветляла от слънцето коса, загар, достатъчно як, за да срази всички

защитници на терена. Кафявите му очи изглеждаха светли и приличаха на замръзнал карамел. Начинът, по който прегръщаше Джорджия, издаваше, че двамата са заедно.

— Най-сетне се запознаваме! Кейт, малката сестричка на Джорджия. Чувал съм за теб. Джорджия, не си ми казала, че е толкова красива.

— Защо да ти казвам подобно нещо? — провлачи тя и се обърна към мен: — Кейт, това е Люсиен. Той е собственик на бара.

— Приятно ми е — отвърнах аз.

Той стисна рамото на Джорджия и се наведе, за да прошепне нещо на ухото ѝ. След това се изправи и даде знак на бармана, като посочи групата ни.

— Сладката Джорджия Браун^[1] — подсвирна застаналият до мен Лорънс. — Безплатни напитки цяла вечер. Сестра ти е истинска вълшебница.

— Знам — признах аз, докато наблюдавах как Люсиен целува ръка на сестра ми, преди да обърне внимание на силно притеснения си управител. Докато се отдалечаваше, той се обърна, усмихна ми се и ми намигна.

Група размъкнати момчета влязоха в заведението и тръгнаха към нас. Лорънс се наведе към мен и зашепна:

— Внимание, внимание! Тези момчета са най-готината банда в града.

— Значи са приятели на Джорджия — въздъхнах аз.

Той се усмихна, когато приближиха. Единият веднага се лепна за Джорджия и без да каже и дума, я заведе на дансинга. Тя се наведе и изкрещя нещо в ухото му, след това ми се усмихна, а един от приятелите му се приближи и стисна ръката ми.

— Алекс — изрева момчето и перна дългата коса, провиснала над очите му.

Танцувахме до Джорджия и приятеля ѝ следващите две песни. Ясните сини очи на Алекс и свалческата му усмивка накараха сърцето ми да се разтупти отново. Усмихваше ми се доволно и аз разбрах, че няма нищо против да ми „кавалерства“. Беше готин. Беше човек. Защо тогава не можех да се отпусна и да се забавлявам?

Накрая се наведох към Алекс и му казах, че отивам да си взема нещо за пиене. Той ме погледна със съжаление и ми изпрати въздушна

целувка, докато аз се отдалечавах. Казах си, че съм пълна тъпачка, но знаех, че не мога да направя нищо друго. Не и тази вечер. Не и в близко бъдеще. Не и докато образът на Венсан не ме оставяше на мира.

Когато се върнах на бара, открих, че Лорънс си е тръгнал, но щом ме видя, барманът веднага ми сервира нова кола. Взех я и седнах на огромна кожена възглавница, подпряна на стената.

Облегнах се на стената и присвих очи, за да наблюдавам как се поклащат танцуващите, а след това затворих очи. Оставих ритъмът да завладее хипнотично мислите ми. След няколко секунди чух нисък, сексапилен глас:

— Уморена ли си?

Отворих очи и видях, че Люсиен е седнал на възглавница до мен. Усмихнах му се. Този път не ми се стори чак толкова груб, но от него се излъчваше някаква студенина. Да отвориш един от най-модните барове в града със сигурност оказваше влияние върху егото на човек, реших аз.

— Не съм, просто не ми се танцува.

— Сестрата на Джорджия има ли си гадже?

Браво, пич, направо на въпроса.

— О, не — отвърнах аз. — В момента нямам.

— Това — рече той и потри доволно ръце — ще зарадва приятелите ми.

— Само че аз не съм... не съм в играта.

— Нали немаш нищо против да се запознаеш с нови хора? — вдигна той вежда.

— Всъщност...

Люсиен очевидно нямаше никакво желание да чуе отговора ми, затова стана, отнесе празната ми чаша на бара и се върна с пълна.

— Двете с Джорджия трябва да дойдете на едно парти, което съм запланувал за след две седмици. Всички известни хора ще дойдат. — Приклепна и ми подаде чашата. — И ти трябва да дойдеш!

Докосна ме игриво по рамото и неволно рязко се отдръпнах. От начина, но който той се напрегна, докато се изправяше, разбрах, че е забелязал. „Какво ти става?“ — изсъсках на себе си, изненадана от реакцията си. Той само се опитваше да се държи приятелски, а аз сигурно бях изгубила всичките си умения да общувам. Преди да успея да кажа и дума или да замажа по някакъв начин положението, той се

обърна и тръгна другаде, където щяха да му обърнат повече внимание. Отпих от колата и погледнах телефона си. Още нямаше полунощ.

Станах, проправих си път през танцуващите, за да отида при Джорджия. Тя ми се усмихна загрижено и аз поклатих глава.

— Извинявай, Джорджия. Не съм за тук. Тръгвам си — опитах се да надвикам музиката и посочих към входа, в случай че тя не ме е чула.

Сестра ми кимна.

— Нали няма проблем да се прибереш сама?

— Ще си взема такси.

Тя ме прегърна, след това каза нещо на момчето, с което танцувах. Той се усмихна, стисна ме за ръка и ме поведе към вратата. Докато се обличах, той извади мобилен телефон и ми поръча такси, излезе с мен на улицата и изчака, докато автомобилът спря до тротоара.

— Благодаря — провикнах се след него аз. Той ми помахна и се върна вътре.

Докато отварях вратата, огледах уличката и забелязах, че Люсиен е навън и говори по мобилния си телефон. Когато погледите ни се срещнаха, вдигнах ръка, за да му помахам за довиждане, а той ми отправи самоуверена усмивка и също махна.

Слабо, червенокосо момче беше застанало до него и се обърна, за да види на кого маха Люсиен, но бързо извърна глава.

Поех си рязко дъх и продължих да гледам назад, докато таксито се отдалечаваше. Една секунда ми беше достатъчна, за да позная момчето, на чието лице беше изписана толкова горчивина. Беше Шарл.

[1] Джазова мелодия, написана през 1925 година от Бен Бърни и Масео Пикард. — Б.пр. ↑

25.

Не съм чула кога се е прибрала Джорджия, а на следващата сутрин спах до късно. Събудих се с очакването, че нещо предстои да се случи. Още в просъница си припомних лицето на Венсан от вчера. Докато оглеждаше кафенето със замислено изражение, ме обзе копнеж и гордост. Високото красиво момче беше мое. При тази мисъл в тялото ми се разля великолепно чувство и аз бавно отворих очи.

В същия момент съзнанието ми заработи и сърцето ми се сви. Венсан не беше мой. Вече беше на друга. Аз отново се озовах в черната дупка, притисната от самота и съжаление, която бе затворът ми през последните три седмици.

Реших да поизляза и да закуся в кафене „Сан Луси“, което предишния ден забелязах, че отново работи.

Когато минавах покрай хола, забелязах, че деди се е настанил в любимото си кресло, за да чете вестник. Беше истинско по-възрастно копие на баща ми. На седемдесет и една все още имаше гъста коса. Притежаваше благородно излъчване, наследено от Джорджия, което за съжаление ме беше подминало.

Той надникна над вестника.

— Как е моята принцеска? — попита той и вдигна очилата за четене на челото.

— Супер, деди. Отивам да закуся с Джей Ди^[1]. — Показах му „Спасителят в ръжта“ и я натъпках в чантата. Той пое ръката ми в своята и я постави на подлакътника на стола, като по този начин се опитваше да каже: „Остани мъничко“.

Деди заговори тихо:

— Мами се притеснява за теб. Искаш ли да поговорим?

Поклатих глава и му се усмихнах с благодарност.

— Знаеш, че съм на твое разположение винаги, когато имаш нужда от мен — рече той и върна очилата на носа си.

— Благодаря, деди — прошепнах, стиснах ръката му, след това тръгнах към вратата.

Не можех да им разкажа за проблемите си. Дори да бях скъсала с най-обикновено човешко момче, деди нямаше да разбере. Двамата с мами бяха живели в истински приказен свят. Все още бяха лудо влюбени и правеха нещата, които доставяха удоволствие и на двамата. Водеха нормален живот, държаха на сигурността и спокойствието. Двамата имаха тъкмо това, което ми се искаше да имам и аз.

Собственикът на кафенето ме посрещна лично и ме настави в предната част на заведението, където можех да остана сама. Пиех *safe creme*^[2], хапвах кроасан и четях книгата. Около половин час по-късно разбрах, че на стола срещу мен е седнал някой. Беше се настанил Жул, хитро усмихнат, а кафявите му очи искряха весело.

— И така, госпожице Америка, изглежда, реши, че можеш да се покриеш и да ни изоставиш всички. Никакъв шанс!

Едва се сдържах да не се изсмея радостно, но реших да се правя на безразлична.

— Ама какво ви става на вас, мъртвите? Да не би да ме преследвате, а? Снощи Шарл, сега пък ти.

— Виждала си се с Шарл?

— Да, в един клуб, близо до „Оберкампф“. — Гласът ми затихна, когато забелязах удивлението на Жул.

— Кой клуб?

— Да ти призная, нямам представа как се казва. Нямаше нито надпис, нито нищо.

— Той каза ли ти нещо?

— Не, тъкмо си тръгвах, когато го видях отвън. Защо питаш?

Той се замисли над онова, което му бях казала, след това поведе разговора в нова посока.

— Кажй, кога ще се върнеш?

Усмивката ми се стопи.

— Не мога, Жул.

— Какво не можеш?

— Не мога да се върна. Не мога да си позволя да остана с Венсан.

— Тогава с мен — намигна прелъстителю той и аз се разсмях. — Само пробвам — поясни, стисна ръката ми през масата и преплете пръсти с моите. Погледнах го смутено.

— Ти си непоправим.

— А ти изчерви ли се?

Извих очи към тавана.

— Ти си млад, невероятно талантлив художник, Жул, и съм сигурна, че момичетата се редят на опашка пред вратата ти.

— Така си е, ние мъртвите момчета забиваме безпроблемно момичетата. — Пусна ръката ми и се отпусна назад на стола със самодоволно изражение. — След като така категорично отхвърли вниманието ми, ще ти кажа, че въртя няколко гаджета, за да съм сигурен, че отношенията ми с нито една няма да се задълбочат.

— Да не би една от тях да е полуголият модел, който видях в ателието ти?

— С нея отношенията ми са чисто професионални, за разлика от нашите, стига да ми дадеш шанс. — Той нацупи устни, готов за целувка.

— Стига, Жул, спри — изпъсках аз и го пернах шеговито по ръката.

— Ох! — изпъска той и потри мястото с пръсти. — Леле, не само си красива, ами удряш като мъж!

— Ако имаш намерение да ме тормозиш, тогава по-добре си заминавай в онзи мавзолей, където живееш — срязах го аз.

— Лелеее! Тя се осмелява да прогони нещастното зомбясало момче. Ами ако ти нося новини?

Вдигнах поглед.

— Какви новини?

— Че Венс чезне по теб. Неутешим е — заговори сериозно той. — В момента не е само образно казано „жив мъртвец“, ами е и емоционално сринат.

Сърцето ми се сви, а аз се постарях да говоря спокойно:

— Виж, Жул, наистина съжалявам. Много исках връзката ни да се получи, но след като видях как откараха Шарл в чувал за трупове...

— Замълчах. Жул ме наблюдаваше предизвикателно и това ми вдъхна сили: — Не мога да си позволя да хлътна по Венсан, ако по този начин непрекъснато ще бъда в досег със смъртта. Достатъчно смърт преживях през последната година.

Той кимна.

— Знам какво ти е. Моите съболезнования за родителите ти.

Поех си дълбоко дъх и наложих на тръпнещото си сърце да се стегне.

— Освен това не си искрен с мен. Вчера видях Венсан с великолепна блондинка, с която се държеше изключително нежно.

Все едно не бях казала нищо. Той обърна хартиената подложка за сервиране, извади въглен от джоба на ризата си и замахна. Докато рисуваше, говореше:

— Венс ме помоли да проверя как си. Не смее да се доближи до теб. Казва, че не желае да ти причинява повече мъка. След като вчера те е видял как си изфучала от „Палет“, се страхуваше, че може да си извадиш погрешен извод. Очевидно е станало точно така.

Усетих как кипвам:

— Жул, знам какво видях. Какво повече от това?

Той ме погледна.

— Кейт, очевидно е, че не си глупава, затова смея да предполагам, че просто си сляпа. Женвиев е една от нас. Тя ни е стара приятелка, почти като сестра. Венсан е влюбен, но не в нея.

Едва успях да дишам.

Доволен, че най-сетне е привлякъл вниманието ми, той сведе очи към подложката и отново започна да рисува. След малко продължи:

— Той се опитва да намери изход. Помоли ме да ти го кажа.

Жул ме стрелна с поглед, след това отново се наведе над подложката за сервиране.

— Не е зле — рече. Откъсна ъгълчето, изправи се и ми го подаде.

Беше скица, на която бе нарисувал как седя в кафенето. Приличах на Венера от Ботичели, излъчвах спокойствие и естествена красота.

— Колко красива си ме нарисувал — отбелязах аз, изпълнена със страхопочитание, и погледнах сериозното му лице.

— Защото си красива — отвърна той, наведе се и ме целуна нежно по челото, а след това се обърна и излезе от кафенето.

[1] Джером Ди Селинджър. — Б.пр. ↑

[2] Safe creme (фр.) — кафе със сметана. — Б.пр. ↑

26.

Когато на следващия ден се прибрах след поредното четене в кафене „Сан Луси“, мами тъкмо излизаше с един гост. Повечето й клиенти — търговци на картини и куратори на музеи — се отбиваха през седмицата, през работно време. Уикендите бяха запазени за частните колекционери.

Добре облеченият мъж в коридора беше застанал с гръб към мен, стиснал в ръка продълговат, тънък пакет, увит в амбалажна хартия, и чакаше мами да заключи вратата.

— Можете да вземете асансьора, а аз ще кача картината — предложи тя. Мъжът се обърна и пред мен застана Жан-Батист.

— Я! — възкликнах аз. Замръзнах на място, докато се чудех как ли ще премине сблъсъкът между двата ми свята: кланът на немъртвите, с които се бях забъркала, и моето семейство, съставено от смъртни.

— Мило момиче, изплаших ви. Моля за извинение! — Гласът му прозвуча спокойно, монотонно, сякаш четеше сценарий. Беше облечен както първия път, когато го видях — скъп костюм с шарено копирено шалче на врата, сивата му коса беше грижливо напомадена и пригладена назад, така че аристократичното му лице да остане открито.

— Катя, мила, това е мой нов клиент. Господин Гримо дьо ла Рение. Господин Гримо, внучката ми Кейт. Прибираш се тъкмо навреме, миличка. Би ли отнесла картината в ателието? Прекалено голяма е, за да я кача в асансьора.

Жан-Батист продължаваше да ме наблюдава развеселено, докато мами отваряше вратата на малкия асансьор. Усетих как гневът ми се надига, когато той самодоволно вдигна вежда. Нахлуването му в моя свят бе истинско престъпление.

Както в много парижки сгради, и нашият асансьор беше съвсем малък. В него едва се побираха двама, застанали един до друг, а трети или голяма картина нямаше как да се поберат.

Прихванах внимателно картината и започнах да се изкачвам бавно нагоре. Картината беше наполовина колкото мен, но поне рамката беше махната и не тежеше.

Качих се тъкмо когато мами отключваше вратата на ателието и бърбеше оживено с Жан-Батист, докато влизаха. Погледнах изправения му гръб и се запитах какво точно търси „чичото“ на Венсан в дома ми. Първо Жул, а сега и Жан-Батист! Как да продължа напред, ако „семейството“ на Венсан непрекъснато ми се натрапваше? Лутах се между какви ли не противоречиви чувства след разговора с Жул, но бях твърдо решена да се придържам към първоначалното си решение — рискувах сърцето си, ако се виждах и в бъдеще с Венсан.

Влязох. Вдъхнах дълбоко познатия мирис на маслени бои и лак. Ателието на баба открай време беше едно от любимите ми убежища.

Стаите на шест прислужници, разположени на цял етаж, бяха събрани заедно за новото работно помещение и по-голямата част от покрива и тавана бяха избити, за да се сложат оберлихти от матирано стъкло, благодарение на което всичко тук бе обляно в мека светлина.

Проектите, над които мами работеше в момента, бяха пръснати в цялото ателие, поставени на триножници. Картина на стар майстор, потъмняла с годините — изобразяваше стадо крави на ливада — бе разположена непосредствено до постимпресионистична картина на момичета, вдигнали високо крака и поли, докато изпълняваха танца си, и очевидно шокираха испанка, облечена в черно, скрила пуритански устните си с ветрило.

— Сега искам да погледна — настоя мами, пое пакета от мен и го положи върху широк работен плот в средата на помещението. Свали внимателно хартията, след това обърна картината и я заразглежда. Беше портрет на млад мъж в тъмносиня униформа на Наполеон и висока, черна шапка с пера. Очевидно това бе самият Жан-Батист.

— Семейната прилика се забелязва веднага — отбеляза изпълнената със страхопочитание мами, вдигна поглед от картината, обърна се към клиента, след това отново се наведе.

Той се приближи и докосна скъсано местенце на платното, на нивото на челото на мъжа.

— Ето го скъсаното място — посочи той.

— Чист разрез, лесно ще се реставрира. Ще се захване откъм гърба и може дори да не се наложи да докосвам боите. С какво казахте,

че е срязана?

— Не съм казал, но е с нож.

— О! — възкликна изненадано мами.

— Няма защо да се притеснявате. Нали знаете как е, когато се разлудуват внуците. Вече им е забранено да си играят в кабинета — рече той и ме погледна съвсем спокойно.

— Изчакайте ме, ако обичате. Оставих си разписките долу в апартамента. Кейт, би ли направила на господин Гримо кафе? — Тя кимна към кафеника, оставен на масичка в ъгъла, и забърза към вратата. Дори не я затвори, когато излезе.

Двамата с възрастния ревенант останахме неподвижни, докато не чухме, че старият асансьор потегли. След това той пристъпи към мен.

— Какво правите тук?

— Трябва да поговорим — заяви той и властният му тон силно ме подразни. — Жул ми каза, че си видяла Шарл. Моля те, кажи ми къде.

Прецених, че колкото по-скоро разкажа на Жан-Батист каквото го интересуваше, толкова по-скоро той щеше да се разкара.

— Беше застанал пред един клуб близо до „Оберкампф“. Беше петък, около полунощ.

— С кого беше? — Макар на пръв поглед да бе съвсем спокоен, аз забелязах потрепване в ъгълчето на устата му и разбрах, че положението е зле.

— Стори ми се, че е сам. Защо?

Той погледна към вратата, сякаш преценяваше дали имаме време да поговорим.

— Дойдох поради две причини. — Говореше тихо и бързо. — Първата беше да те разпитам за Шарл. Той изчезна преди няколко дни, след... — погледна портрета с неприязън — след като упражни умението си да хвърля нож. Втората беше да посетя дискретно семейството ти. Трябваше да разбера откъде си.

Гневът ми пламна отново.

— Какво? Да не би да ме шпионирате? Какво трябва да означава това „откъде съм“? Проверявате дали баба и дядо имат пари ли? — Поклатих отвратено глава. — Имат, макар и не толкова много, колкото вас. И не разбирам защо се интересувате. — Тръгнах към вратата.

— Спри! — нареди той и аз се подчиних. — Парите нямат значение за мен. Характерът обаче има. Баба ти и дядо ти са честни, уважавани хора. И сигурни.

— Какво означава това? Че са достатъчно честни и уважавани, за да ви реставрират картината ли?

— Не. Достатъчно честни и уважавани, за да им се доверя, ако се наложи.

Когато най-сетне разбрах значението на думите му, изпънах гръб. Той шпионираше семейството ми, за да разбере дали съм достатъчно добра за Венсан. Изглежда, не беше разбрал, че всичко между нас е приключило.

— Няма да се наложи. Не се притеснявайте, господин Гримо, няма да се натрапя отново в безценния ви дом. — Вбесих се на себе си, когато усетих, че по бузата ми се стича сълза, и я избърсах с гневен замах.

Острите линии на лицето му омекнаха. Докосна леко ръката ми.

— Но, мило момиче, трябва да се върнеш. Венсан има нужда от теб. Той е неутешим.

Сведох поглед и поклатих глава.

Жан-Батист повдигна брадичката ми със съвършено поддържаните си ръце, така че очите ни се срещнаха.

— Той е готов на невероятна жертва, за да бъде с теб. Не ни дължиш нищо — нито пък на него — наистина не ни дължиш нищо, но те моля да го изслушаш.

Решителността ми започна да се топи.

— Ще си помисля — прошепнах най-сетне.

Той кимна доволно.

— Благодаря ти. — Гласът му прозвуча дрезгаво, докато произнасяше думите, с които очевидно не беше свикнал. Тръгна бързо към вратата и заслиза по стълбите, когато чу, че асансьорът се качва.

Мами слезе, навела глава над книгата. Огледа празното ателие.

— Той къде отиде?

27.

Валеше като из ведро. Наблюдавах как дъждовните капки се блъскат по високите прозорци с такава сила, че рикошираха в езерцето, което се беше събрало на балкона ми.

Не бях спряла да мисля за Венсан, откакто говорих с Жан-Батист преди няколко часа, и сравнявах онова, което той ми каза, с казаното от Жул в кафенето. Венсан се опитвал да оправи нещата. Искал да намери разрешение. Дали да му дам шанс да обясни, или по този начин щях само да се изложам на нова болка?

„Кое е по-доброто — мислех си аз, — да съм сама и да страдам в самота или да ме боли и да живея истински?“ Въпреки че умът и сърцето ме теглеха в две различни посоки, бях напълно сигурна, че не исках животът ми да протече както през последните три седмици — безлично съществуване, безцветно, без топлина.

Пристъпих към прозорците и погледнах към притъмняващото небе. Прииска ми се отговорът на въпроса ми да бъде изписан на студените дъждовни облаци. Преместих поглед към парка и забелязах мъж, облегат на вратата на парка. Стоеше под проливния дъжд без чадър и гледаше към прозореца ми. Излязох на балкона.

Студеният въздух ме смрази, а проливният дъжд ме измокри до кости, но аз различих вдигнатото към мен лице. Беше Венсан. Погледите ни се срещнаха.

За секунда се поколебах. „Да го направя ли?“ — запитах се и в този момент осъзнах, че вече съм взела решение. Втурнах се в стаята, дръпнах кърпа от стола, попих лицето и косата си и потърсих ботушите за дъжд. Бяха под леглото. Изтичах в коридора и пред кухнята се сблъсках с мами.

— Къде си тръгнала, Катя? — попита тя.

— Трябва да изляза. Ще ти звънна, ако закъснея — рекох, наметнах си палтото и грабнах един чадър.

— Добре, миличка. Да се пазиш. Навън вали проливен дъжд.

— Знам, мами — отвърнах и я прегърнах силно, преди да изтичам навън.

— Ама какво ти става? — чух я да се провиква, докато тичах по стълбите.

Щом излязох от сградата, завих зад ъгъла и се отправих към парка. Той все още беше там, застанал под проливния дъжд. Наблюдаваше ме с изражение, от което се задъхах. На лицето му се беше изписало огромно облекчение, сякаш се беше натъкнал на езерце с кристална вода наред пустинята. Разбрах веднага какво изпитва, защото и аз се чувствах по същия начин.

Захвърлих чадъра и се хвърлих към него. Силните му ръце ме прегърнаха. Вдигна ме от земята и ме притисна в отчаяна прегръдка.

— О, Кейт! — въздъхна и притисна буза до моята.

— Какво правиш тук? — попитах го аз.

— Опитвам се да бъда колкото е възможно по-близо до теб — отвърна той, докато целуваше дъждовните капки по бузите ми.

— Откога... — започнах.

— Вече се превърна в навик. Стоях тук, докато угасиш лампата. Не съм предполагал, че ще ме видиш — отвърна той и ме пусна. — Не бива да стоим под дъжда. Ще дойдеш ли с мен? У дома? Тъкмо ще поговорим.

Кимнах. Той вдигна чадъра ми, за да се скрием от дъжда, прегърна ме през раменете и не спря да ме притиска до себе си през целия път.

Когато влязохме в светлото фоайе, се обърнах към Венсан и ахнах. Беше блед и изпит. Беше отслабнал, а под хлътналите му очи имаше тъмни кръгове. Не бях забелязала вида му в „Палет“, защото ме интересуваха други неща (като например една невероятно красива блондинка). Ето че сега, докато бях непосредствено пред него, ужасното му състояние беше очевидно.

— О, Венсан! — възкликнах и посегнах към лицето му.

— Не бях добре — обясни той и стисна ръката ми, преди да го докосна. Обгърна я със своята. Щом ме докосна, усетих как се размеквам. — Да отидем в моята стая — предложи той и ме поведе през коридора за прислугата към отворената врата на стаята му.

Завесите бяха дръпнати. В камината тлееха въглени, а стаята миришеше на дим и огън. Останах загледана в него, докато той

добавяше подпалки, за да подкладе огъня. Отгоре подреди дърва и едва тогава се обърна към мен.

— Студено ли ти е? — попита.

— Не знам дали ми е студено, или треперя от нерви — признах и протегнах ръка, за да види, че наистина треперя. Той веднага ме прегърна.

— О, Кейт — въздъхна той и ме целуна по косата. Усетих го как потръпна, когато устните му докоснаха косата ми.

Притисна главата ми между дланите си и думите му се заизливаха като порой:

— Нямах представа как се борих през последните седмици. Постарах се да изчезна от живота ти. Да те оставя да продължиш напред. Искях да водиш нормален живот, сигурен. Почти бях успял да се убедя, че постъпвам правилно, докато не дойдох да те видя.

— Идвал си да ме видиш? Кога?

— Започнах преди седмица. Трябваше да разбера дали си добре. Дни наред те наблюдавах как влизаш и излизаш от вас. Май и ти не се справяше блестящо с раздялата. Дори ми се стори, че изглеждаш по-зле и от мен. После Шарлот подслушала разговор на сестра ти и баба ти в едно кафене и аз разбрах, че не бива да ти позволявам да си отидеш.

— Какво е чула? — попитах и ме обзе неприятно чувство.

— Двете били разтревожени за теб. Говорели за депресия, чудели се какво да направят за теб. Питали се дали Джорджия да не те отведе обратно в Ню Йорк.

Венсан забеляза, че съм шокирана, и ме настани на канапето, а след това се отпусна до мен. Преплете пръсти с моите и натискът им ме поуспокои.

— Поговорих с Гаспар. Той знае за нас колкото Жан-Батист, ако не и повече. Разбира в какво положение сме като ревенанти. Имам чувството, че стигнах до нещо, което бих могъл да приема и при което няма да се изисква прекалено много от теб. Говоря за почти нормален живот. Слушаш ли внимателно?

Кимнах. Нямах представа какво е измислил.

— Извинявай, че не ти казах повече за себе си още в началото, но не исках да те плаша. Точно това постави бариера помежду ни. Затова предлагам да започнем от нулата. Първо, ще ти разкажа историята си.

Роден съм през 1924, както ти казах, в малко градче в Бретан. Градът ни беше окупиран скоро след като германците нахлуха през 1940. Дори не се опитахме да се съпротивяваме. Не разполагахме с оръжия, а и всичко се случи толкова бързо, че не ни остана време да подготвим защита. Бях влюбен в едно момиче, Елен. Бяхме израснали заедно, а родителите ни бяха близки приятели. Година след началото на окупацията ѝ предложих да се оженим. Бяхме едва на седемнайсет, но възрастта нямаше значение пред несигурността на войната. Мама настояваше да изчакаме, докато станем поне на осемнайсет, и ние се съгласихме. Градът ни беше оставен на благоволенieto на немския гарнизон наблизо. Очакваха да ги снабдяваме с храни, напитки и други провизии. Искаха и други... неофициални услуги.

Усетих как възмущението му се надига, въпреки това мълчах, защото знаех, че спомените го измъчват.

— Когато веднъж вечеряхме с нашите в дома на Елен, двама пияни немски офицери потропаха на вратата и поискаха вино. Бащата на Елен обясни, че вече са предали на армията всичко, което са имали в избата, и не им е останало нищо. „Ще видим тази работа!“ — заяви единият. После извадиха пистолетите и наредиха на Елен и по-малката ѝ сестра да се съблекат. Майка им се втурна към офицерите с викове. Застреляха я, след това застреляха и мама, която беше скочила, за да защити приятелката си. Накрая убиха татко. Бащата на Елен беше зад вратата, за да вземе скритата пушка за лов, но още преди да се прицели, един от германците го сграбчи и простреля крака му, докато другият ме налагаше с пистолета си, защото се опитах да скоча върху него. Оставиха ни живи, окървавени, оковани с белезници за вратата, за да гледаме. Те... нападнаха Елен и сестра ѝ. Елен се бори отчаяно. Застреляха и нея. — Гласът на Венсан пресекна, а в очите му се появи жесток блясък. — Тримата трябваше да погребем мъртвите. Предложих да остана, за да се погрижа за бащата и сестрата на Елен, но те ме помолиха да вървя да се опълча на нападателите. Същата вечер се присъединих към Maquis.

— Съпротивата — отбелязах аз.

Той кимна.

— Провинциалната ръка на Съпротивата. Криехме се в гората през деня и нападахме германските лагери нощем, крадахме оръжия, храна и когато можехме, ги убивахме. Един ден арестуваха двама от

нас посред бял ден по подозрение в кражба на оръжията, задигнати предишната вечер. Макар да не бях участвал в нападението, приятелят, с когото ни заловиха, беше организиран акцията. Не разполагаха с никакви улики против нас. Въпреки това бяха решили, че някой трябва да плати за скандала. Приятелят ми имаше съпруга и дете в родния си град. Аз си нямах никого. Казах им, че съм бил аз, и те ме разстреляха на градския площад за назидание на останалите жители на града.

— О, Венсан! — изпъсках аз. Притиснах ръка към устата си.

— Няма нищо — отвърна тихо той, свали ръката ми и ме погледна спокойно в очите. — Сега съм тук, нали?

Той продължи:

— На следващия ден случаят беше изнесен във вестниците и Жан-Батист, който бил във вилата си в района, дошъл в провинциалната „болница“, където ме били прибрали. Уверил ги, че е от семейството ми, и взел тялото, погрижил се за мен, докато се събудя след три дни.

— А той откъде е знаел, че си... като него.

— Жан-Батист притежава усет — нещо като радар за „немъртвите, на които им предстои трансформация“. Вижда аурите.

— Нещо като новите снимки, които се правят на аурите ли? — попитах недоверчиво.

Венсан се разсмя:

— Да, нещо такова. Веднъж се опита да ми обясни. Аурите на ревенантите си имат цвят и определена вибрация. След първата смърт Жан-Батист вижда ревенантите от километри. Казва, че е нещо като лъч, насочен към небето. Така открил Амброуз няколко години по-късно, след като американският му батальон е бил унищожен на бойното поле в Лотарингия. Жул е загинал през Първата световна, близнаците — през Втората, а Гаспар — в средата на деветнайсети век по време на войната между Франция и Австрия.

— Гаспар войник ли е бил?

Венсан се разсмя:

— Изненадана ли си?

— Не е ли твърде нервен, за да участва в битка?

— Той е бил поет, принуден да стане войник. Гаспар е нежна душа, която не е трябвало да вижда ужасите на бойното поле.

Кимнах замислено.

— Значи почти всички сте загинали по време на война.

— Войната е времето, когато най-много хора загиват вместо други. Сигурно се случва непрекъснато, но обикновено никой не забелязва.

— Значи във Франция непрекъснато загиват хора, които могат да се върнат към живот... при подходящи обстоятелства. — Болеше ме глава. Дойде ми много, въпреки че имах цял един месец, в който да свикна с мисълта, че не живеях в света, който бях познавала досега.

Венсан се разсмя.

— Кейт, това не се случва единствено във Франция. Сигурен съм, че си срещала доста ревенанти и в Ню Йорк Сити, без да знаеш, че се натъкваш на зомби.

— Но защо ти? Едва ли повечето пожарникари и полицаи, спасили човешки живот, се събуждат три дни по-късно.

— Все още не сме наясно защо някои хора са предразположени да бъдат ревенанти. Жан-Батист мисли, че е генетично предопределено. Според Гаспар е съдба — просто някои са били избрани. Никой не е открил доказателство, че е нещо повече.

Питах се дали магия или природата са създали Венсан и останалите. Все по-трудно ми ставаше да направя разлика между двете, след като правилата, с които се бях съобразявала, бяха преобърнати.

Венсан приближи до масата и ми наля чаша вода. Поех я с благодарност и отпих, докато го наблюдавах как слага още дърва в огъня.

Седна на пода пред мен. Канаето беше толкова ниско, че очите му бяха малко под моите. Заговори внимателно:

— Кейт, опитвах се да разбера как се получава. Веднъж вече ти казах, че съм доживявал до двайсет и три. През тези пет години се стараех да не умирам. Жан-Батист ме помоли да стоя настрана, докато завърша право, за да се заема с документите на семейството. Беше трудно, но успях. Възложи задачата на мен, защото знаеше, че съм посилен от другите. Виждал съм го как успява да се въздържа цели трийсет и пет години. Знам, че е възможно. Жената, която видя с мен онзи ден, в „Палет“... — Той ме погледна измъчено.

— Да, Женвиер. Жул ми каза, че била ваша приятелка.

— Надявах се да си му повярвала. Сигурно си... подвела си се. Помолих Женвиев да се срещнем, за да я разпитам. Тя е омъжена за човек.

Останах с отворена уста.

— Но как?

— Умряхме по едно и също време. Тя тъкмо се беше омъжила. Съпругът ѝ остана жив. Когато възкръсна, се върна при него и оттогава живеят заедно.

— Но той е...

— Над осемдесет — довърши мисълта ми Венсан.

Опитах се да си представя красивата руса жена със съпруг, който можеше да ѝ е дядо. Кой знае какъв беше животът ѝ.

— Дватамата са все още влюбени, но животът им е бил безкрайно труден — продължи Венсан. — Тя е потискала желанието си да умре, а съпругът ѝ я е подкрепял, за да може да приеме по-лесно съдбата си на ревенант. Гордее се с нея, а тя бди над него. Много скоро той ще умре и тя ще остане сама. Това е едната възможност, но не бих накарал никого да изтърпи същото заради мен.

Венсан се наведе и пое ръката ми в своята. Пръстите му бяха топли, силни и аз потръпнах от вълнение, което стигна чак до сърцето ми.

— Кейт — рече той. — Мога да стоя далече от теб, но така ще бъда безкрайно нещастен. Щях да го сторя, ако знаех, че ти си щастлива. Ако обаче и ти искаш да си с мен, мога да ти предложа следното разрешение. Докато съм с теб, ще потискам желанието си да умирам. Вече говорих с Жан-Батист и измислихме как да се справим. Няма да те подлагам на непрекъснато повтарящата се травма да преживееш многократно смъртта ми. Не мога обаче да направя нищо за онези три дни от месеца, когато няма да ме има. Поне останалото мога да контролирам. И ще го направя. Така че ти решаваеш дали да ми дадеш шанс.

Какво можех да кажа?

— Добре — съгласих се.

28.

Седяхме на пода, сгушени един до друг, и наблюдавахме огъня.

— Гладна ли си? — попита Венсан.

— Много — признах изненадано. През последните... три седмици няхах апетит.

Докато той беше в кухнята, се обадох на баба:

— Мами, нали нямаш нищо против да пропусна вечерята? Ще хапна навън.

— По гласа ти личи, че става въпрос за едно момче.

— Да, в дома на Венсан съм.

— Радвам се. Дано си изясните отношенията, та най-сетне да се върнеш при живите. — Трепнах. Само ако знаеше.

— Трябва да поговорим за много неща — обясних аз. — Може да закъснея.

— Не се тревожи, миличка Катя, но не забравяй, че утре си на училище.

— Няма проблем, мамии.

Баба мълча толкова дълго, че се запитах дали не е затворила.

— Мами — повиках я след малко.

— Катя — произнесе тя бавно името ми, сякаш мислеше над нещо. След това продължи решително: — Миличка, забрави какво казах. По-добре да си изясниш всичко, отколкото да се наспиш. Венсан с родителите си ли живее?

— Със семейството си.

— Добре. Ако решиш да останеш там, звънни, за да не се притеснявам.

— Какво? — възкликнах аз.

— Ако трябва утре да си останеш вкъщи, ще се обадим в училище, за да кажем, че си болна. Имаш разрешението ми да останеш у тях... в отделно легло, разбира се.

— Нищо няма да се случи между нас! — протестирах.

— Знам. — Долових усмивката ѝ. — Ти си почти на седемнайсет, но мислиш и разсъждаваш като по-възрастен човек. Имам ти пълно доверие, Кейт. Само се погрижи за проблема и не се притеснявай кога ще се прибереш.

— Това е невероятно... ти си невероятна, маме — заекнах аз, напълно слисана.

— Старая се да вървя в крак с времето — пошегува се тя, след това продължи разпалено: — Живей, Катя. Бъди щастлива. Поемай рискове. Забавлявай се.

След тези думи затвори телефона.

Баба току-що ми разреши да преспя в дома на гаджето си. Това е капакът на всичко невероятно, което се случи този ден. Дори поткачено от обещанието на Венсан да не умира, за да съм спокойна.

Той се върна с поднос, отрупан с храна.

— Жан отново се е постарала за нас — обясни той и остави подноса на масата. Беше отрупан с колбаси, saucissons^[1], различни видове сирене, франзели и пет или шест различни вида маслини. Имаше и минерална вода, и каничка чай. Екзотичните плодове бяха поставени в купа, а дребни сладки в различни цветове бяха натрупани като пирамида във форма за торта на високо краче.

Лапнах парченце козе сирене и сушен домати в зехтин.

— Чувствам се като невероятна глезла — заявих доволно и отпуснах глава на рамото на Венсан. Беше ми толкова приятно да го докосвам, след като три седмици бях прегръщала единствено възглавницата си.

— Радвам се. Точно така исках да се почувстваш. Единственият начин, по който мога да ти се реванширам за това невероятно положение.

— Венсан, струва ми се невероятно, че съм тук с теб. Не ми трябва нищо друго.

Той се усмихна.

— Ще видим.

Докато вечеряхме, си припомних нещо, което Жан-Батист каза одева.

— Венсан, какво се е случило с Шарл?

Той не отговори веднага.

— Какво ти е казал Жан-Батист?

— Че Шарл е метнал нож по портрета, а след това е избягал.

— Така стана. Но да знаеш, че това е краят. Всичко тръгна от случката на корабчето и стана още по-зле.

— Разкажи ми.

— В деня след спасителната операция, когато умът му се събуди, Шарл накара Шарлот да открие майката на момиченцето, което загина. Той я последва духом, разкъсван от чувство за вина, задето не беше успял да спаси детето. Два дни по-късно, когато се събуди, започна да преследва жената. Оставяше подаръци на вратата ѝ. Носеше цветя в погребалното бюро. Дори отиде на погребението на малката.

— Много зловещо.

Венсан кимна.

— Шарлот се разтревожи и разказа на Жан-Батист. Той повика Шарл и му забрани да се вижда с жената. Дори спомена, че ще изпрати близнаците в някоя от вилите си на юг, за да откъсне Шарл от тази работа, докато не дойде на себе си. И тогава Шарл полудя. Напълно изгуби самообладание, разкрещя се, че цялата тази работа била напълно нечестна. Не искал да бъде ревенант цял живот, не искал да бъде принуден да се жертва за хора, които дори не познава, и да го пращат в изгнание, ако се намеси в живота им. Обвини Жан-Батист, задето го е хранил и се е грижил за него, след като е възкръснал, че не го е оставил да умре след разстрела, както е „предопределила природата“. След това хвърли ножа.

— Добре че не го е хвърлил по Жан-Батист.

— Все едно че по него го хвърли, защото думите му нараниха силно Жан-Батист. След това побърза да се изнесе от къщата, а Шарлот щеше да получи нервен срив. — Венсан замълча. — Сигурни сме, че ще се върне, след като се нафучи.

— Определено нещо го тормозеше още преди инцидента с лодката — отбелязах аз.

— Да. По принцип той беше най-големият екзистенциалист от всички ни. Не че аз не съм мислил дълго и задълбочено за целта ни тук. Просто на него му беше най-трудно да приеме истината.

„Това обяснява много“ — помислих си и ми дожаля за Шарл.

— Кога си е тръгнал?

— Преди два дни.

— Тогава го видях — отвърнах. — Беше в петък вечерта, малко след полунощ.

— Същото каза и Жан-Батист. Значи... обикаляла си клубовете без мен? — Той ми се усмихна шеговито. Разбрах, че иска да разведри настроението, като смени темата.

— Опитвах се да прогоня мъката с танци.

— Получи ли се?

— Не.

— Може би щеше да е по-добре, ако бях с теб — заяви самодоволно. — Да отидем ли да потанцуваме някоя вечер?

— Не знам. Досега не бях виждала мъртвец да танцува. Ще успееш ли да следваш ритъма? — пошегувах се аз, а в отговор Венсан стисна раменете ми, наведе се напред и ме целуна.

Сетивата ми веднага се концентрираха около тези няколко милиметра, където се докосвахме. След това той се отдръпна и остави сърцето ми да блъска като обезумяло, сякаш целувката го беше изтръгнала от гърдите.

— Това „да“ ли е? — попитах задъхано.

— Липсваше ми — промълви той и се наведе за още.

* * *

— Късно е. Трябва да се прибираш — рече Венсан, след като няколко часа лежахме на канапето, прегръщахме се, а аз му разказвах за скучното си ежедневиe.

— Всъщност имам специално разрешение от мами да остана тази вечер у вас, за да си оправим отношенията. — Хитра усмивка се появи на устните ми.

— Какво? — От изненадата, с която реагира, разбрах, че този път аз съм го шокирала. — Да не би да си имам съюзник в лицето на баба ти? Няма ли край чудесата?

— Не съм сигурна, че ти е съюзник. По-скоро е мой съюзник. Може би просто се грижи за себе си. Не иска да ме гледа как се топя от мъка в дома й.

Венсан се разсмя.

— Да не се възползваме от доверието на мами. Спи на моето легло. Знаеш, че на мен не ми трябва — намигна той. — На какво ли не съм готов, за да прекарам повече време с *ma belle*^[2] Кейт.

Разтопих се на мига.

Докато той подклаждаше огъня, аз станах и обиколих стаята, за да потърся нови сведения за тайнственото си момче. Когато стигнах до нощното шкафче, застинах на място. На мястото на снимката ми беше поставена малка ваза с цветя.

— Дадох снимката ти на Шарлот — рече Венсан и застана зад мен. — Беше ми твърде трудно да я виждам всеки ден и да знам, че не си до мен.

Докоснах ръката му, за да му покажа, че не съм разстроена.

— Ще ти дам друга. И без това онази не беше от най-хубавите.

— Супер — рече той, извади фотоапарат от масата до леглото и го вдигна като трофей.

— Сега ли? — намръщих се аз и се запитах дали не изглеждам толкова смачкана, колкото се чувствах.

— Защо не? — Застана до мен, прегърна ме през раменете и постави фотоапарата пред нас. — Не мърдай. По-добре е без светкавица — рече и натисна копчето. След това обърна фотоапарата, за да видим снимката.

Сърцето ми заби по-силно, когато се видях застанала до това момче, което приличаше на бог. Очите му бяха притворени, а на сумрачната светлина в стаята кръговете под очите му го правеха още по-красив, въпреки че у него се забелязваше някакъв мрак.

А пък аз... аз буквално греех. Както бях застанала до него, изглеждах великолепно. И се чувствах великолепно.

Седнахме на леглото на Венсан и говорихме до късно през нощта. Най-сетне очите ми започнаха да се затварят сами и той ме попита дали искам да поспя.

— Не че искам, но имам нужда от сън. Жалко, че инсомнията ти на ревенант не може да се предаде и на мен — усмихнах се аз и потиснах прозявка.

Той извади тениска в светлозелено и синьо от раклата и ми я подхвърли.

— Ще ти отива на очите.

Извих очи при тази забележка, но тайно се зарадвах, че знае какъв цвят са очите ми. Тениската беше толкова голяма, че стигаше до средата на бедрата ми.

— Супер — подхвърлих и когато вдигнах поглед, забелязах, че Венсан се е обърнал към стената.

— Хайде, давай — настоя той игриво.

— Какво правиш? — попитах през смях.

— Ако трябва да гледам как Кейт Мерсие се съблича и остава по бельо в стаята ми, ще трябва да отговарям пред мами за последствията. — Дрезгавината в гласа му ме накара да пожелая — само за секунда — да изпълни заплахата си.

Облякох тениската.

— Добре, сега вече съм в приличен вид.

Той се обърна и ме погледна, след това подсвирна:

— Видът ти е много повече от приличен! Направо да те схруска човек.

— Мислех, че ревенантите не ядат човешка плът — пошегувах се аз и се изчервих.

— Не съм казвал, че никога не сме имали забежки, когато са ни докарвали до крайности.

Запитах се дали всичките ни разговори ще бъдат толкова странни, затова поклатих глава с усмивка и извадих телефона си от чантата. Пуснах есемес на Джорджия и я помолих да съобщи в училище, че ще си остана вкъщи „по семейни причини“ и във вторник ще занеса бележка от баба.

Малко след това седнах в леглото, опрях гръб на стената и отпуснах глава на рамото на Венсан. Не усетих кога съм заспала.

Когато се събудих на сутринта, бях завита с одеяла, а под главата ми беше пъхната мека, пухена възглавница. Венсан го нямаше, но на масата бе оставил бележка.

„Някой казвал ли ти е колко си сладка, докато спиш?

Едва устоях на желанието да те събудя и да ти кажа, затова излязох, вместо да се изложам на справедливия ти гняв, породен от недоспиване. Жан ти е направила закуска в кухнята.“

Облякох си дрехите и тръгнах като замаяна по коридора към кухнята. Щом Жан ме видя, че влизам, нададе вик, втурна се към мен, стисна бузите ми между пухкавите си длани и ме разцелува.

— Мъничката ми Кейт. Толкова се радвам, че се върна. Да знаеш само колко се зарадвах, когато Венсан ми каза, че ще дойдеш. Тази сутрин и той хапна! Мислех, че е започнал гладна стачка, но той просто не можеше да си намери място без теб... — Тя замълча и притисна устата си с ръка. — Ама и аз съм една. Ти току-що си се събудила. Хайде, сядай. Ще ти направя закуска. Кафе ли предпочиташ или чай?

— Кафе — отвърнах, поласкана от цялото това внимание.

Двете с Жан си побъбрихме, докато се хранех. Тя искаше да научи всичко за семейството ми, откъде съм, какъв е животът в Ню Йорк. Останах известно време, след като приключих със закуската, но нямах търпение да видя Венсан.

Жан разбра. Вдигна празната ми чиния и чашата и ме прогони от кухнята:

— Сигурна съм, че нямаш намерение да прекараш целия ден тук с мен. Върви да намериш Венсан. Сигурно тренира във фитнеса.

— Къде е фитнесът? — попитах, любопитна за тази страна от живота на Венсан, за която дори не подозирах.

— Ама и аз съм една глупачка. Все си мисля, че познаваш къщата, а ти си идвала едва няколко пъти. Долу е, в мазето. Лявата врата, след като излезеш от кухнята.

Чух ги още преди да ги видя — дрънчене на метал в метал, тежко дишане, пъшкане, стонове и викове. Сякаш някой подготвяше специалните ефекти за филм с бойни изкуства. Слязох по стълбите и ахнах, когато се огледах.

Помещението заемаше площта под цялата къща. Каменният таван беше във формата на арка. Високо на стените се виждаха прозорчета, очевидно на нивото на земята. В стаята проникваха слънчеви лъчи, в които си играеха пращинки и се завихряха като дим.

По стените имаше оръжия — всичко от средновековни лъкове, щитовете и мечове до бойни брадви и пики. Сред тях имаше и по-съвременни мечове, богата колекция пушки и стари армейски револвери.

В средата на стаята Венсан размахваше тежък меч пред друг мъж с черна коса, вързана на опашка. Той парираше и вдигаше опасното острие, за да отбие ударите. Бързината и силата, с която се биеха, беше удивителна.

Венсан беше в широки черни панталони като за карате, бос, без риза. Когато замахваше с меча, стегнатите му коремни мусели изпъкваха, докато вдигаше и сваляше оръжието. Тялото му беше изваяно, но не напompано като на Амброуз. Беше наистина свършен.

След като няколко минути наблюдавах какво става, влязох в помещението и другият мъж ме погледна и ми кимна.

— Кейт! — провикна се Венсан и дойде при мен. Взе лицето ми в ръце и лепна мокра от пот целувка на бузата ми. — Добро утро, mon ange — поздрави. — Двамата с Гаспар се упражняваме. Приключваме след няколко минути.

— Гаспар! — възкликнах. — Дори не те познах! — Разрешената му коса беше прибрана и той изглеждаше почти... нормален. А докато траеше двубоят, той нито за миг не се поколеба и не показва непохватност.

— Не се подвеждай, че Гаспар прилича на разсеян поет — отбеляза Венсан, сякаш бе прочел мислите ми. — През последните сто и петдесет години е изучавал оръжията, за да може да предаде знанията си на нас, младите.

Гаспар пхна меча в ножницата. Пристъпи към мен и се поклони.

— Госпожице Кейт, за мен е истинско удоволствие да се видим отново. — Без меча той отново стана непохватен и се превърна в нервния човечец, когото вече познавах. — Искам да кажа... при тези обстоятелства... след като Венсан беше неутешим...

— Престани — разсмях се аз, — приемам го като комплимент.

— Да, разбира се — усмихна се смутено той и кимна към меча на Венсан, оставен на земята. — Искаш ли да пробваш, Кейт?

— Ти имаш ли застраховка „Живот“? — засмях се. — Мога да убия и трима ни, ако ми сложиш в ръцете това смъртоносно острие.

— Сваля си пуловера — предложи Венсан. Свалях го и останах по потник. Той подсвири.

— Престани — прошепнах аз и се изчервих.

Гаспар вдигна меча и на лицето му се изписа спокойствие. Вирна брадичка, за да ме подкани да пристъпя напред. Венсан застана зад мен и стисна ръцете ми между своите.

Мечът приличаше на откраднат от снимачната площадка на „Ескалибур“ — точно от онези, които размахват рицарите, притиснати под тежката броня. Ефесът беше във формата на кръст, с достатъчно дълга дръжка, за да може човек да го прихване и с двете ръце и пак да остане място. Двамата с Венсан вдишахме меча. След това го пусна и той издрънча на земята.

— Леле боже, колко тежи това чудо? — попитах аз.

Венсан се разсмя.

— Тренираме с най-тежките мечове, така че когато ни попадне нещо по-леко и удобно, да ни се струва като перце. Пробвай с този — настоя той и ми подаде по-лека рапира от стената.

— Добре, с тази ще се справя — засмях се, докато изпробвах тежестта ѝ. Гаспар беше готов и аз пристъпих напред, следвана плътно от Венсан, стиснал ръцете ми. Усетих как голото му тяло се притиска в гърба ми и топлата му кожа се отрива в ръцете ми. За момент забравих какво правя и рапирата се наклони към пода. Насилих се да се съсредоточа и я вдигнах. „Концентрирай се“ — повторих си. Трябваше да се възползвам дори от най-малкия шанс, за да не бъде подложена на крайно унижение.

Показаха ми няколко традиционни движения от фехтовката, изпълниха ги бавно, след това темпото се промени, също като в бойните изкуства с подвеждащи движения и отбягване. Пет минути по-късно бях напълно скапана. Благодарих смутено на Гаспар и предложих през останалата част от тренировката да гледам, а някой друг път да започнем.

Венсан взе рапирата, щипна ме игриво по талията и ме пусна. През следващия половин час останах да гледам отстрани, докато двамата сменяха оръжие след оръжие и показваха забележително майсторство.

По едно време чух стъпки по стълбите и в залата влезе Амброуз.

— Кажи, Гаспар, приключи ли игричките със слабака?

— Готов ли си за един истински мъж? — пошегува се той.

В следващия момент ме видя и ми отправи широка усмивка.

— Та това е самата Кейти-Лу. Значи не успяхме да те уплашим и да те прогоним завинаги?

Усмихнах се и поклатих глава.

— Нямаш късмет. Май не можете да се отървете от мен.

Той ме прегърна, след това ме погледна с обич.

— Още по-добре. Имаме нужда от сладкишче като теб.

Да се озова в къща с мъже щеше да се отрази добре на самочувствието ми, реших аз, нищо че тези не бяха точно живи.

— Добре, Амброуз, дръпни се. Може и да си по-едър от мен, но аз имам меч.

— Нима? — изсмя се той и грабна бойна брадва от стената. Да те видим какво можеш, Ромео! — След тези думи тримата мъже започнаха битка, която надминаваше всичко, което бях виждала по филмите, при това без всякакви холивудски специални ефекти.

Най-сетне Венсан поиска таймаут.

— Не че не мога да се бия с теб цял ден, Амброуз, но не е възпитано да караме дамата да чака.

— Много удобно извинение. Измисли го, защото започна да се изморяваш — изсмя се Амброуз. Обърна се към треньора и продължи с по-бавно темпо.

Венсан взе кърпа от стола и попи потта по лицето си.

— Отивам да взема душ — каза. — Ще се върна след минутка. — Отиде в единия край на залата и стъпи в помещение с размерите на сауна. В горния му отворен край се виждаше голям душ.

Амброуз и Гаспар продължиха тренировката. По-възрастният мъж изглеждаше така, сякаш можеше да продължи часове наред без прекъсване. Наблюдавах изумена, докато двамата спираха колкото да сменят оръжията, и започнаха някакви странни стъпки, като Гаспар даваше инструкции.

Докато не вдигнах меча, не предполагах колко са трудни бойните изкуства. На филмите изглеждат лесно, отгласкват се в стени, правят какви ли не акробатични номера с мечовете си. Тук обаче с потта, пъшкането и силата, която влагаха във всеки един момент, разбрах, че съм свидетелка на наистина забележителни умения. Тези мъже притежаваха смъртоносни сили.

След малко Венсан излезе само с кърпа на кръста. Приличаше на бог, слязъл от ренесансова картина. Имах чувството, че сънувам. След

това мъжът от съня пристъпи към мен и ме хвана за ръката.
— Да се качим ли горе? — предложи той.
Кимнах, тъй като не можех да произнеса и дума.

[1] Saucissons (фр.) — наденица. — Б.пр. ↑

[2] Ma belle (фр.) — моята красавица. — Б.пр. ↑

29.

Върнахме се в стаята му и Венсан извади чисти дрехи от вграден шкаф. Ухили се.

— Да не би да имаш намерение да гледаш?

Изчервих се и побързах да се обърна.

— И така, Венсан — рекох, докато се преструвах, че разглеждам колекцията от снимки, а той се обличаше зад мен. — Можеш ли този уикенд да дойдеш на вечеря у нас, за да се запознаеш с баба и дядо?

— Най-сетне се сети да ме поканиш. За съжаление трябва да откажа.

— Защо? — попитах изненадано. Обърнах се и видях, че се приближава, без да крие, че е развеселен.

— Защото няма да съм в състояние да се запозная със семейството ти този уикенд, камо ли да водя разговор, да седя, дори подпрян на масата.

— Аха — досетих се аз, — ще бъдеш в латентно състояние. — Гласът ми заглъхна, когато изрекох странния израз.

Той посегна към мобилния си телефон, оставен на нощното шкафче, и провери календара.

— Четвъртък, дваисет и седми.

— Това е Денят на благодарността — уточних аз. — В четвъртък и петък няма да ходим на училище. Жалко, че няма да те има.

— Часовникът не спира заради никого, още по-малко за такива като мен. Жалко.

— Ами преди това? Днес е понеделник. Какво ще кажеш за утре вечер?

Той кимна.

— Става. Разбрахме се. Значи ми предстои да се запозная с баба ти и дядо ти. Какво да облека? — пошегува се той.

— Като изключим чувала за трупове, всичко става — засмях се и се обърнах към колекцията му от снимки.

Сред снимките, на които се виждаха сладки дечица, ветерани и навъсени тийнейджъри с качулки, видях черно-бяла снимка на момиче. Тъмната ѝ коса беше в стила на четирийсетте, беше облечена с рокля с флорален десен. Ръцете ѝ бяха вдигнати над едното ухо. Тъмните ѝ устни бяха отворени в игрива усмивка. Беше забележително красива.

— Коя е тази? — попитах, въпреки че знаех отговора.

Венсан застана зад мен и пое ръцете ми в своите. Имаше аромат на влага, лавандулов сапун и някакъв мускусен шампоан. Отпуснах се назад, а той ме прегърна.

— Това е Елен — отвърна тихо.

— Много е красива — прошепнах.

Той отпусна брадичка на рамото ми и ме целуна нежно.

— Допреди да те видя, не си позволявах да мисля за други жени освен за нея. Животът ми след смъртта ѝ беше посветен на отмъщение.

Когато долових болката в гласа му, попитах:

— Откри ли войниците, които са го сторили?

— Да.

— А...

— Да — отвърна преди още да изрека думите. — Само че това не беше достатъчно. Трябваше да погна всички мръсни негодници, които открих, и дори след като най-противните окупатори и колаборационисти вече ги нямаше, аз не се бях наситил на отмъщението си.

Не можех да си представя как Венсан убива, независимо дали ставаше въпрос за хора или ревенанти. След като вече го бях видяла как се бие, знаех, че и той, и останалите от братството са способни да сразят армия. Що за човек би посветил повече от половин век на отмъщение?

Оказваше се, че за студенината му, която ме бе привлякла и уплашила, когато се запознахме, имаше основание и аз знаех причината. Представих си лицето му разкрито от ярост и потръпнах.

— Какво има, Кейт? — попита Венсан. — Ако искаш, ще махна снимката. — Усетих, че продължавам да гледам снимката на Елен.

— Не! — отвърнах и се обърнах към него. — Недей, Венсан. Тя е част от миналото ти. Не се чувствам застрашена от факта, че все още мислиш за нея.

В мига, в който изрекох думите, осъзнах, че лъжа. Със сигурност се страхувах от тази красива жена. Та тя бе голямата любов на Венсан, единствената му любов. Прическата и дрехите разкриваха, че е жена отпреди седемдесет години, но той пазеше толкова ревниво спомена за нея, че беше повлиял на всяко негово решение, откакто тя беше загинала.

— Оттогава мина много време, Кейт. Понякога имам чувството, че всичко се е случило вчера, но обикновено усещам, че е било отдавна. Беше наистина отдавна. Елен вече я няма и аз се надявам, че ми вярваш, когато те уверявам, че нямаш съперница, че нито тя, нито която и да било друга е заплаха за теб.

Стори ми се, че той иска да каже още нещо, но не знаеше как. Нямах нищо против да се отклоним от темата за стари любови. Стиснах го за ръката и го поведох настрани. Въпреки че загърбихме снимките, напрежението ми не се разсея.

— Настани се удобно. Ей сега ще се върна — рече той и излезе от стаята. Насочих вниманието си към полиците, пълни с книги на няколко езика, наредени без всякаква система. Повечето от английските ми бяха познати. „Имаме подобен вкус към четивата“ — помислих си с усмивка.

Забелязах дебели фотоалбуми, изтеглих един и го отворих. 1974–1978 пишеше от вътрешната страна на корицата и аз се изкисках, когато разгърнах страниците и видях снимки на Венсан в хипарски дрехи, дълга коса и бакенбарди. Имаше нещо смешно в тази мода, въпреки това той беше не по-малко красив от днес. Нищо не се беше променило освен аксесоарите му.

Обърнах една страница и видях Амброуз и Жул, застанали един до друг с огромни афропрически. На друга страница Шарлот беше сресана и гримирана като манекенката Туиги, със символична рокличка, беше застанала до Шарл, който приличаше на Джим Морисън като тийнейджър — рошава коса, без риза, с няколко наниза мъниста. Не се въздържах и се изсмях, когато видях снимката.

— Какво смешно видя! — попита Венсан и затвори вратата. Остави бутилка вода и две чаши на масата и се обърна към мен. — Аха, открила си тайните ми изнудвачески снимки.

— Покажи ми още, тези са направо невероятни — ухилих се аз и прибрах албума на мястото му.

Когато се изправих, открих, че е застанал непосредствено до мен.

— Не знам, Кейт. Дали да преглътна гордостта си, за да ти покажа снимки, на които приличам на клоун през почти целия двайсети век, без да получа нищичко в замяна?

— Колко искаш? — попитах на един дъх, полупарализирана от близостта му. Неволно навлажних устни.

— Да видим — прошепна той, отпусна ръка на кръста ми и ме притисна до себе си. Пръстите му пареха на кръста ми и аз усетих как коленете ми се подкосяват.

— Може да ти струва няколко целувки тук...

Наведе глава и притисна устни към врата ми на сантиметри от ухото и аз усетих топлия му дъх по кожата си. Цялата настръхнах, когато той бавно се наведе напред.

Потръпнах и въздъхнах инстинктивно, когато проправи пътечка от целувки по врата ми. Когато стигна до ямката между ключиците, спря.

— Или може би тук... — Усетих го как внимателно докосна с върха на езика си меката кожа.

Простенах и го прегърнах през врата. Той ме привлече по-близо и по вече познатия ми бавен начин започна да целува шията ми чак до брадичката. Отметнах глава и той ме прихвана с една ръка, докато устните му се изкачваха към моите.

— Или тук — продължи той и аз усетих как цялото ми тяло потръпва от нетърпение. Чаках, но не последва нищо.

Отворих очи и забелязах, че неговите са затворени, челото му е смръщено, сякаш се е съсредоточил. Понечи да се отдръпне и ръцете му се отпуснаха.

Изваках цяла една секунда. След това, обзета от отчаяние, привлякох лицето му към своето. Когато устните ни се срещнаха, аз се притиснах в него и го прегърнах през врата. Той се олюля напред и вдигна ръка, за да се подпре на стената.

— Внимавай! — рече най-сетне, когато се изскубна от прегръдката ми. Отстъпи крачка назад, задъхан, и ме отдръпна от себе си. — Кейт, тук съм, няма да избягам — рече шеговито. — Държа да те предупредя, че спалнята ми не е най-подходящото място, на което да ме нападаш. Тук съм най-безволев, след като леглото е на една крачка.

Опитах се да осмисля думите му, но така и не успях да се върна в истинския свят.

— А ти изглеждаш толкова изкусително — отвърна той, докато дишаше на пресекулки, — че едва се въздържа да не те отнесе в леглото на мига.

Обърна се и бързо отстъпи от мен, дръпна завесите и отвори прозореца, за да влезе студеният ноемврийски въздух. Ледените пръсти на зимата прогониха мъглата в главата ми и както бях подпряна на библиотеката, се плъзнах надолу, за да седна на пода.

— Ще ни бъде по-удобно тук — настоя Венсан, пое ме в силните си ръце и ме пренесе на канапето. Остави пред мен чаша вода. — Това ще ви поохлади, *mademoiselle* — прошепна и се усмихна весело.

Кимнах с благодарност и отпих. След това му подадох чашата и се превъртях на канапето, така че да заровя глава във възглавницата. „Господи. Какво направих?“ — помислих си и се свих при мисълта как му скочих, след като се беше отдръпнал.

— Какво има, Кейт? — разсмя се Венсан и свали ръцете ми от порумениялото лице.

— Извинявай — изрекох нещастно. Прочистих гърлото си: — Извинявай за... ъъ... че ти скочих така. Обикновено не...

— Няма нищо — отвърна той и изражението му издаде, че всеки момент ще прихне.

— Има. Обикновено не се нахвърлям така върху хората. Целувала съм само трима досега и за пръв път се държа по този начин. Чувствам се неловко и съм изненадана от себе си.

Венсан престана с опитите да се овладее и избухна в смях. След това се наведе и ме целуна по челото.

— Изненадата беше чудесна, Кейт. Нямам търпение да дочакам следващия път. Само че няма да бъде тук. Ще отидем на някое сигурно място. Като например на Айфеловата кула, където ще ни зяпат стотици японски туристи.

Кимнах, облекчена, че е съгласен да не избързваме, но същевременно учудена защо.

Венсан изглежда прочете мислите ми.

— Не че не искам да продължим... напред. Искам, при това много. — Очите му горяха. Сърцето ми блъскаше неудържимо. — Просто още не е дошло времето. Искам да те опозная с удоволствие,

без да прибързваме със... събитието. — Прокара пръсти по челюстта ми и ги спусна по врата. — Чакането ще бъде наистина забавно, но няма да е никак лесно.

Когато се наведе, за да докосне устните ми със своите, имах чувството, че съм спечелила състезанието за най-готиното гадже. Никой да не припарва. В момента обаче ми се искаше да не беше чак толкова свършен. Усетих как пламвам от допира му. Когато той се отдръпна, се опитах да се разсея с нещо, за да не пламна като факла. Оправих дрехите си и пригладих косата си.

— Да изчезваме оттук, преди да забравя какво ти казах току-що — предложи той, взе палтата ни и чантата ми. Отвори вратата и изчака да излезе.

— Трябва да призная, че имах известни подозрения — заяви.

— Какви подозрения? — учудих се аз.

— Че зад фасадата на добро, старомодно момиче се е притаил звяр — засмя се той.

Прехапах устни и изфучах покрай него в коридора.

30.

По пътя към къщи същата вечер имах чувството, че се будя от дълъг сън. Докато бях с Венсан, се случваше да забравя странната история с ревенантите, въпреки това ми се струваше, че съм попаднала на някое от платната на Салвадор Дали. Светът на мами и деди ми донесе невероятно спокойствие след двайсет и четирите часа, прекарани в сюрреалистична картина.

— Казвай! — започна Джорджия, когато седнахме да вечеряме. — Докъде стигнахте с Венсан? Малкото пижамено парти даде ли ви достатъчно време да изгладите проблемите? — Тя се ухили закачливо.

Мами я побутна неодобрително по ръката.

— Катя ще ни разкаже каквото иска, когато прецени.

— Няма нищо, мами — отвърнах аз. — Джорджия няма търпение да научи, защото си няма собствен живот!

— Ха! — възкликна сестра ми.

Деди забели очи. Очевидно се питаше кога спокойният му дом се бе превърнал в момичешко общежитие.

— Хайде, казвай! — настоя Джорджия.

— Разбрахме се — отвърнах и се обърнах към мами: — Може ли да дойде на вечеря утре вечер?

— Разбира се — отвърна тя с усмивка.

— Иха! — възкликна Джорджия. — Значи Кейт няма вече да страда в стаята си. Трябва да отида до тях, за да му благодаря.

— Престани веднага, Джорджия — сръза я деди.

— Ще му благодаряш утре вечер — отвърнах и побързах да сменя темата.

В седем и половина на следващата вечер получих есемес от Венсан. „Добър вечер, ma belle. Би ли ми казала кода?“

Изпратих му четирите цифри и минута по-късно на вратата се звънна. Натиснах копчето и отворих вратата на входа.

— Трети етаж, вляво — предупредих го аз.

Пулсът ми се ускори, когато отворих и останах в коридора да го чакам. Той бързо се изкачи, понесъл огромен букет в едната ръка и плик в другата.

— За баба ти — посочи той цветята и се наведе, за да ме целуне по устните.

Сърцето ми блъскаше шумно. Венсан любопитно вдигна вежди.

— Ще ме поканиш ли или пробваш докога ще остана на прага без покана? — След това прошепна: — Аз съм ревенант, не вампир, *cherie*. — Шеговитото му изражение ми помогна да забравя колко съм нервна и аз си поех дълбоко дъх, за да се овладее, стиснах ръката му и го въведох вътре.

— Мами е тук — посочих вратата тъкмо когато тя излезе от кухнята. Сутринта беше ходила в козметичния център и изглеждаше удивително елегантна във вълнена дреха в черно и бяло и осемсантиметрови токчета.

— Ти сигурно си Венсан — рече тя и пристъпи напред, за да го целуне по бузите, а парфюмът ѝ с аромат на гардения ни обгърна като любяща прегръдка. Тя отстъпи крачка назад и го погледна. Изглежда го преценяваше и по изражението ѝ реших, че той получава шестица.

— За вас — подаде той огромния букет.

— О, от „Кристиан Тортю“ — отбеляза тя, когато забеляза етикета на магазина. — Прекрасни са.

— Дай си палтото — предложих аз и Венсан свали якето, а отдолу се показва светла синьо-зеленикава памучна риза.

Не можех да повярвам, че това забележително красиво момче се е облякло с такова внимание и е купило цветя специално, за да впечатли семейството ми. Беше направил всичко това заради мен.

— Деди, запознай се с Венсан Дьолакроа — заговорих аз, когато дядо ми излезе от кабинета си.

— Приятно ми е да се запознаем, господине — рече официално Венсан и двамата си подадоха ръце. Той вдигна плика. — За вас.

Деди извади бутилка и ми се стори силно впечатлен, докато оглеждаше етикета.

— „Шато Марго“, 1947? Откъде го намерихте?

— Подарък от чичо е, който вече е имал удоволствието да се запознае с вас, мадам — рече Венсан и погледна отново мами.

— Така ли? — попита тя любопитно.

— Донесъл е картина за реставрация. Господин Гримо дьо ла Рение.

Мами се ококори.

— Жан-Батист Гримо дьо ла Рение ти е чичо?

Той кимна.

— Живея с него, откакто родителите ми починаха.

— О! — възкликна мами и погледът ѝ омекна. — Искрено съжалявам, че тъкмо това е общото между вас с нашата Катя.

Тъй като се страхувах да не последват още въпроси, стиснах ръката на Венсан и бързо се обърнах към хола.

— Искате ли нещо за пиене? Малко шампанско? — предложи деди, когато се настанихме пред камината.

— С удоволствие. Благодаря — отвърна Венсан.

— Да, благодаря — кимнах аз на деди. Той тъкмо излизаше от стаята, когато Джорджия влезе.

Беше зашеметяваща в зелената копринена рокля, в сравнение с която семплата ми черна рокля изглеждаше направо проста. Венсан стана.

— Джорджия — започна той, — знам, че Кейт ме е извинила, след като те оставихме в заведението, но исках да ти се извиня лично. Много съжалявам. Никога не бих направил подобно нещо, ако Амброуз не беше толкова зле. Въпреки това постъпката ми беше непростима.

— Смятам се за разбран човек — отвърна тя с фалшивия си южняшки акцент. — Ако не беше толкова готин обаче, не съм сигурна дали щях да позволя да ти се размине. Но при тези обстоятелства... — Тя замълча и се наведе, за да го целуне по бузите.

— За бога, Джорджия! Би ли оставила няколко трошички и за мен? — възкликнах аз и поклатих глава.

— Значи ми прости — разсмя се Венсан.

Храненето във Франция може да продължи часове, особено когато има гости. Добре че беше делничен ден и отделихме само по половин час за всяко ястие. Не исках баба и дядо да подминат етапа с любезните общи приказки и да започнат по-задълбочен разпит на тайнствения гост.

— Венсан, разбрах, че си студент — отбеляза деди по едно време, докато се заемахме с ордъворите. Венсан отвърна, че учи право. — На тази възраст? Не че искам да подпитвам, но на колко... — Дядо не довърши изречението, сякаш не искаше да зададе въпроса докрай.

— На деветнайсет, но чичо ми преподаваше вкъщи, затова съм няколко години напред.

— Момче с късмет! — кимна одобрително деди.

След това Венсан реши да предотврати нови лични въпроси, като започна да задава свои. Деди с удоволствие му разказа за бизнеса си, за пътуванията, когато се опитвал да се сдобие с някои по-специални предмети от Близкия изток и Северна Африка.

Венсан сподели, че се интересува от антични и древни оръжия, и разговорът продължи чак до основното ястие — крехък говежди бут. Мами го заразпитва за колекцията картини на чичо му и веднага забеляза богатите му познания за художници и творчески периоди.

Докато стигнем до десерта, Венсан и семейството ми се смееха и разговаряха, сякаш се познаваха от години. Двамата с Джорджия се шегуваха с мен и аз забелязах как маме поглежда ту Венсан, ту мен и се радва.

Най-сетне, след като се настанихме на удобните столове в хола с безкофеиново еспreso и шоколадови трюфели, маме покани Венсан на вечерята след две седмици.

— На девети декември Кейт навършва седемнайсет и тъй като ни забрани да ѝ организираме парти, решихме да вечеряме вкъщи.

— На това му се казва полезна информация — рече Венсан и ми се усмихна широко.

Поклатих глава и изпъшках:

— Не искам да се вдига много шум около рождения ми ден.

Венсан рече:

— Жалко, защото тъкмо това смятаме да направим.

— Разбрахме се, нали? — попита маме и ме погледна.

Намръщих се и кимнах.

— След като отправяме покани наляво и надясно, какво ще кажеш, Венсан, да излезете с мен в петък вечерта? — предложи Джорджия.

— С удоволствие, но вече имам планове за петък вечерта. — Той ми намигна.

— Които не включват Кейт! — заядливо рече сестра ми. — Обещала е на приятеля ми Люсиен да отиде на партито в клуба му. Няма да е зле да я придружиш, защото той ще доведе готините си приятели, за да няма нито една самотна дама... — Джорджия спря по средата на изречението, щом забеляза мрачното лице на Венсан.

— Да не би да говориш за Люсиен Поатевен? — попита той.

Тя кимна.

— Познаваш ли го?

За няколко секунди лицето на Венсан стана алено. Заприлича на тенджерата под налягане, която щеше да гръмне всеки момент.

— Чувал съм за него. Честно да ти кажа, дори да нямах планове, щях да откажа. — Забелязах, че използва цялата си воля, за да се овладее.

— Венсан! — прошепнах аз. — Какво... — Той ме прекъсна, като стисна ръката ми толкова силно, че ме заболя. Ставаше адски зле.

— Кой е този Люсиен Поатевен? — попита строго деди и се намръщи към Джорджия.

— Мой добър приятел! — отвърна тя и погледна злобно Венсан.

В стаята се възцари тишина. Най-сетне Венсан се наведе към нея и внимателно заговори:

— Не бих го казал, ако не бях сто процента сигурен в думите си, но Люсиен Поатевен не заслужава дори да бъде в едно помещение с теб, Джорджия, камо ли да го смяташ за свой приятел.

Всички ахнаха. За пръв път виждах Джорджия шокирана. Сякаш някой я беше ударил или пък бе изсипал лед върху нея.

Мами и деди се спогледаха и стана ясно, че са притеснени от нощните похождения на сестра ми.

Джорджия погледна навъсено мен, след това и Венсан, накрая скочи от мястото си и изфуча от стаята.

Мами наруши мълчанието:

— Венсан, би ли обяснил защо мислиш, че Джорджия не трябва да има нищо общо с въпросния човек?

Венсан беше забол поглед в масичката за кафе.

— Моля да ме извините, че развалих прекрасната вечеря. Просто съм чувал за въпросния тип и не искам човек, на когото държа, да има нещо общо с него. Вече казах достатъчно. Бих искал да се извиня още веднъж, задето разстроих внучката ви в собствения ѝ дом.

Деди поклати глава и вдигна ръка, сякаш да покаже, че не е станало нищо, а мами стана, за да вдигне чашите. Станах и аз, за да ѝ помогна.

— Не се притеснявай, Венсан — обърна се тя към госта. — В този дом се стараем да говорим открито, така че забележката ти беше добре дошла. Сигурна съм, че Джорджия ще се извини за избухването си следващия път, когато те види.

— Не разчитай — измърморих аз.

Венсан ме чу и кимна. Беше мрачен.

— Трябва да вървя — рече. — Всички ни чака натоварен ден.

— Ще те изпратя — казах. Искях да го разпитам, когато излезем навън.

Деди стана, за да вземе палтото на Венсан. След като благодари на баба и дядо за вечерята, Венсан излезе в коридора. Последвах го, взех си палтото и затворих вратата след нас.

— Какво... — започнах.

Той притисна пръст към устните си и ние замълчахме, докато не излязохме навън. Щом вратата се затвори зад нас, той стисна раменете ми и се взря в очите ми:

— Сестра ти е в смъртна опасност.

Объркването ми се превърна в страх.

— Какви ги говориш? Какъв е този Люсиен?

— Заклетият ми враг. Водачът на парижките нума.

Имах чувството, че някой ме вдигна и ме запокити към тухлената стена.

— Сигурен ли си, че говорим за същия човек? — попитах аз, неспособна да повярвам. — Когато се запознахме...

— Запознала си се с него? — Той едва не се задави. — Къде?

— В клуба, където отидох да потанцувам с Джорджия.

— На същото място, където си видяла Шарл ли?

— Да, всъщност Шарл говореше с него, когато си тръгнах. Не разбирам...

— О, не! Това е ужасно!

Венсан затвори очи.

— Венсан, кажи ми какво става — настоях аз и усетих как започва да ми прилошава. Ако Люсиен беше чудовище, какво означаваше това за сестра ми? Потръпнах, когато си припомних

целувката на Джорджия и Люсиен в клуба. Бе очевидно, че тя не знае нищо за черната му страна. Джорджия никога не виждаше по-далече от носа си. Не притежаваше грам прозорливост. Както мама се оплакваше навремето, когато едно от гаджетата на Джорджия беше арестувано за влизане с взлом: „Тя не вижда лошото у хората. Не че сестра ти е глупава, просто не притежава дори зачатък на интуиция“. Този път обаче подобен недостатък можеше да се окаже фатален.

Венсан извади мобилния си телефон.

— Жан-Батист? Люсиен е спипал Шарл. Сигурен съм. Да... След минутка.

— Моля те! Кажи ми какво става! — настоях аз.

— Трябва да се прибера. Можеш ли да дойдеш с мен?

— Не — поклатих глава. Трябваше да се върна и да оправя това, което ураганът Венсан беше сътворил в семейството ми.

— Трябва да вървя — заяви той.

— Тогава ще те изпратя до вас — настоях. — Ще ми разкажеш по пътя.

— Добре — съгласи се той и тръгнахме по осветената улица към тях. — Кейт, знаеш, че във всяка приказка има по един лош.

— Да.

— Е, Люсиен е лошият в моята приказка.

— Защо в своята? — попитах неуверено. — Не сте ли просто от двете страни на барикадата добро — зло?

Венсан поклати глава.

— Не, става въпрос за него и мен. Не се познаваме от вчера.

— Чакай малко — настоях аз, докато обмислях чутото и нареждах парченцата от пъзела. — Да не би той да е онзи, когото наричате „Агента“ или както там беше? — Замълчах и се замислих. — Люсиен ли видя в Сен Пол... Него ли беше забелязал Жул, когато наръгаха Амброуз?

Венсан кимна.

— Кой е той? — продължих да питам.

— Човек е. През Втората световна война беше част от френската милиция, паравоенна част, създадена от контролираното от германците френско правителство, чиято цел беше да смаже Съпротивата.

— Говориш за режима на Виши ли?

Той кимна.

— Освен че ексекутираше и избиваше членовете на Съпротивата, милицията помагаше при депортирането на евреите. Бяха известни с методите си на мъчение. Умееха да измъкват информация и признания почти от всеки, когото успееш да заловят. Честно казано, бяха по-опасни дори от Гестапо и СС, защото бяха наши сънародници. Говореха езика, познаваха градовете и бяха приятели и съседи на хората, които предаваха. — Венсан ме погледна в очите. — Бяха черни времена за страната ми.

Кимнах мълчаливо. Пресякохме булеварда и продължихме към тях.

— Люсиен предаде хиляди свои сънародници, изпрати ги на смърт, измъчваше ги и ги убиваше наред, за да си проправи път в йерархията на организацията. Бързо стана един от най-сигурните кадри на режима на Виши и на Министерството на пропагандата. През юни 1944 година група от Съпротивата, облечени като членове на милицията, нахлули в Министерството на информацията, където били настанени Люсиен и съпругата му заради безопасността им. Било късно вечерта. Съпрузите си били легнали и те ги убили.

Останах с отворена уста. Имах чувството, че разказва нещо, което е преживял лично.

— Ти с тях ли беше?

Венсан кимна.

— И още двама ревенанти. Останалите бяха човеци, които нямаха представа какво представляваме.

— Но по онова време Люсиен е бил човек. Нали ми каза, че ревенантите не убивали хора?

— Заповедите ни бяха да заловим Люсиен, за да бъде осъден за извършените престъпления. Само че Люсиен беше избил цялото семейство на един от групата и той не успя да се въздържи. Застреля ги и двамата.

Потръпнах, когато си представих кървавата сцена. В подобни разкази винаги ти се иска някой да ликвидира лошите. Замислих се обаче за стореното — той бе застрелян заедно със съпругата си... в собственото си легло. Беше наистина ужасно.

— Люсиен запомнил лицата ни онази нощ и когато се завърна като ревенант, започна да ни преследва. Успя да убие повечето хора, участвали в убийството му, а след време унищожи и двама от

ревенантите, които участваха. Аз съм последният. На няколко пъти сме се изправяли един срещу друг, но той така и не успя да ме убие. Нито пък аз него.

— А Шарл за какво е говорил с него?

— Прояви разбиране към Шарл. Той не е лошо момче. Просто е объркан. Казах ти, че му е много трудно да приеме съдбата ни. Това е коренно различен начин на съществуване — ту живееш, ту умираш. Когато спасиш някого и видиш, че води стойностен живот след това, се чувстваш удовлетворен. Понякога обаче не се получава точно така. Човекът, когото спасиш от опит за самоубийство, опитва отново и успява. Детето, което спасиш от дрогата, решава, че няма защо да променя начина си на живот, и отново започва да се друса. Това е една от причините, поради които Жан-Батист не иска да следим отблизо живота на спасените. Само че едно от най-ужасните чувства е, когато опиташ и се провалиш. Шарл не успя да спаси момиченцето. Спаси другото дете, но това не го зарадва. Не спира да се тормози за бъдещето му и как ще се отрази всичко на майката на детето. Значи има добро сърце — продължи тихо той. — Може би прекалено добро. Само че тази случка беше последната капка. Единствената причина, поради която Шарл би отишъл при Люсиен, е, защото не може повече да издържа на този начин на живот. Исква да умре. Ако се остави в ръцете им, трябва да ги помоли да го убият и да изгорят тялото му. А те ще го сторят с радост.

— Искаш да кажеш, че ще се самоубие ли? — Спрях се, ужасена от мисълта, че Шарл сам ще предизвика смъртта си.

— Така изглежда. — Венсан стисна ръката ми. Бяхме почти пред тях.

— След като Люсиен е безжалостен убиец... какво ще стане с Джорджия?

Историята на Шарл беше трагична, но в този момент мислех единствено за опасността, която грозеше сестра ми.

— Близки ли са?

— Мисля, че излизат.

— Според теб сериозно ли е?

— При Джорджия няма такова понятие като сериозно.

Венсан се замисли.

— Люсиен винаги е заобиколен от жени и няма причина да убие момиче като Джорджия. Ако тя не се остави да бъде всмукана в клана му и тяхната дейност, тогава рискува да бъде използвана и след време зарязана.

„Това е успокояващо“ — помислих си аз, макар че не се успокоих. „Заменила е дребните престъпници с вманиачен убиец, но ако не хлътне по него, всичко ще бъде наред.“

Въпреки че все още се страхувах, обяснението на Венсан потуши донякъде паниката, защото Джорджия никога не се обвързваше емоционално.

Пристигнахме пред портата на Жан-Батист. Венсан пое ръката ми в своята.

— Извинявай, че скапах нещата със сестра ти. Само че не успях да се въздържа, когато спомена онова... чудовище.

— Не, прав беше. Няма значение, че го каза пред всички. Джорджия щеше да реагира по същия начин, независимо от времето и мястото.

— Трябва да поговориш с нея — настоя той. — Дори отношенията им с Люсиен да не стигнат далече, тя се движи с опасни хора.

Кимнах.

— Ще се постарая.

Опасностите непрекъснато дебнеха Венсан и братството му. Сега обаче, след като човек от моето семейство беше в опасност, всичко ми се стори много по-истинско. Вече имахме общ враг. Надявах се Джорджия да ме послуша и да избегне опасността.

— Какво смяташ да правиш? — попитах.

— Ще събера другите и ще открием Люсиен. — Гласът му стана една октава по-нисък и очите му заблестяха от гняв.

— Нали ще внимаваш? — попитах и страхът ме сграбчи, когато осъзнах какво означава това.

— Щях да го ликвидирам още тази вечер, ако можех. Има причина, че досега не съм успял да го унищожа. Ако той не иска да бъде намерен, няма как да стане. Всички карти са у него.

Когато забеляза изражението ми, остротата се стопи.

— Не се тревожи, Кейт. Мини утре следобед, след часовете.

— Ще бъдеш ли жив утре след училище?

— Да — промълви. Само че очите му говореха друго. Беше готов на всичко, за да унищожи врага си. Беше ясно, че собствената му безопасност не го интересува особено.

— Извинявай, че ще те оставя — рече Венсан, привлече ме към себе си и ме целуна лекичко. Всеки негов допир ме възпламеняваше. Да не би опасността да е афродизиак? — питах се аз. Предпочитах той да е в безопасност, вместо нервните ми окончания да потръпват от удоволствие. Тъй като нямах право на глас, го притиснах до себе си и отвърнах страстно на целувката.

Той се отдръпна бързо.

— Трябва да тръгвам.

— Знам. Лека нощ, Венсан. Моля те, пази се.

— Лека нощ, mon ange.

Почуках тихичко на вратата на Джорджия. Секунда по-късно тя отвори със замах и се появи на прага като една от фуриите.

— Какви, по дяволите, ги дрънка онзи? — разфуча се и хлопна вратата зад гърба ми.

Настаних се на леглото ѝ, а тя се просна по корем върху пухкавия бял килим на пода и ме зяпна.

— Извинявай, че Венсан те засече така пред мами и деди. От онова, което ми каза, Люсиен ми се струва наистина кофти тип.

— Нима? И какво точно каза той?

— Каза, че Люсиен бил нещо като... мафиот. — Опитах се да си припомня как Венсан описа нума вечерта, когато бяхме в ресторанта в Маре. — Приятелите му се занимавали с нелегална дейност.

— Каква е тази нелегална дейност?

— Проституция, наркотици...

— Я стига простотии! — извика Джорджия. — Нали видя Люсиен. Той е предприемач. Притежава барове и клубове в цяла Франция. Защо му е да се занимава с подобни дивотии? — Тя ме погледна с неприязън.

— Според мен Венсан не си измисля — отвърнах.

— Да бе — изсъска тя с горчивина. — А той откъде го познава?

— Не го познава — излъгах. Последното, което ми трябваше, бе двете с Джорджия да попаднем между Венсан и Люсиен. — Знае обаче

каква слава му се носи.

Замълчах и се поколебах докъде да стигна с признанията.

— Дори се говорело, че Люсиен бил свързан с разни убийства.

В първия момент Джорджия ми се стори шокирана, след това обаче поклати глава.

— Сигурна съм, че в света, в който се движи Люсиен, има и съмнителни сделки. При големите играчи е така. Но да ми пробутваш, че има нещо с убийства... Извинявай, но просто не вярвам.

— Всичко е наред — отвърнах. — Не е нужно да ми вярваш. Налага ли се да се виждаш отново с него?

— Кейт, ние почти не се виждаме. Няма нищо сериозно. При това, когато се виждаме, е винаги сред хора. Сигурна съм, че излиза с други момичета, както и аз излизам с други. Няма нищо особено.

— След като няма нищо особено, а му се носи славата на проблемен тип, защо... нали знаеш... защо не го зарежеш? Моля те, Джорджия. Не искам да се тревожа за теб.

За частица от секундата, след като долови умолителната нотка в гласа ми, тя изглежда се поколеба, след това на красивото ѝ лице се изписа познатото ми инатливо изражение.

— Не те карам да се виждаш с него, но аз имам намерение да го видя отново. Освен това не вярвам нито на една дума от приказките на Венсан. А и от къде на къде двамата с гаджето ти се месите в живота ми?

Знаех, че тя няма да отстъпи, каквото и да кажех. А и как да ѝ обясня? „Гаджето ми мрази твоето, защото Венсан е от добрите зомбита, а Люсиен е от лошите.“ Можех единствено да се надявам, че интересът ѝ към Люсиен ще угасне, преди да се е случило нещо лошо.

Тя наистина побесня. Луничките по лицето ѝ изпъкнаха, когато по кожата ѝ избиха червени петна. Познавах сестра си и когато се стигнеше до този момент, нямаше никакъв смисъл да се опитвам да ѝ набия разум в главата. Понечих да се изправа, но тя скочи и ме изпревари. Отвори вратата и протегна ръка към коридора.

— Изчезвай.

31.

На следващия ден Джорджия беше излязла за училище още преди да сляза за закуска.

— Вие, момичета, четвърта световна война ли започнахте или вече е пета? — попита деди иззад вестника си.

Между часовете не се видяхме, а след това тя изчезна нанякъде. Сестра ми ме избягваше и ме заболя. Аз обаче знаех, че съм постъпила правилно, като я предупредих за Люсиен. Венсан каза, че едва ли щяло да ѝ се случи нещо, само че при тези обстоятелства „едва ли“ никак не ме устройваше.

Отправих се към дома на Жан-Батист и пуснах есемес на Венсан, докато бях на улицата, така че когато пристигнах, портата се отвори. Той ме чакаше със същото разтревожено изражение, което помнех от снощи.

— Има ли новини? — попитах аз, докато влизахме в стаята му.

— Не. — Приведе се напред, отвори вратата и любезно отстъпи, за да вляза. Има известни предимства, когато излизаш с мъж от друга епоха. Макар да вярвам в равенството между половете, кавалерските прояви се нареждат на много високо място в тефтера ми с червени точки.

— Цяла нощ обикаляхме да го търсим. Сякаш всички нума в града бяха изчезнали. Влязохме във всички барове и ресторанти, за които знаем, че са техни, но видяхме единствено хора. От тях нямаше и следа.

— Сигурно е било много опасно. — Опитах се да си представя какво би станало между добрите и лошите ревенанти. Немъртвите размахваха мечове между смъртните клиенти.

— Ако бяха там, със сигурност щеше да е опасно. Те обаче не биха ни нападнали, когато сме сред хора.

Спомних си как Амброуз бе наръган на няколко крачки от хората и разбрах, че Венсан омаловажава опасността, за да не ме тревожи.

— Така и не се появи нито един от тях и не можахме да ги разпитаме. Те не живеят на едно място като нас. Затова нямаме представа къде са.

— А Шарлот как приема нещата? — попитах.

— Немного добре — отвърна Венсан. — Излезе с останалите, за да им помага в търсенето.

— А ти защо не си с тях?

— Довечера започва „големият сън“. Вече съм слаб и нямаше смисъл да излизам с тях, защото нямаше да им помогна с нищо.

— И кога точно започва... латентното състояние?

— През нощта — отвърна той. — Вечерта преди сън гледам филми, тъпча се, за да натрупам калории, освен това не мога да направя нищо повече. — Той махна с ръка към масичката за кафе, на която имаше чай и пастички.

Погледнах го развеселено.

— Жан ли се е постарала?

— Че кой друг? — засмя се той. — Всеки път, когато идваш, тя се държи така, сякаш идва кралска особа.

— Така и трябва — отвърнах и вирнах брадичка, преди да се хвърля на канапето, готова да нападна шоколадов еклер.

— Къде е телевизорът? — попитах.

— А, ходя в проекционната. Амброуз е киноман и убеди Жан-Батист да направи частно кино. Намира се в мазето, до фитнеса.

— Много ми се иска да го видя.

— Може да съм приготвил някои от любимите ти филми. Дори ще си поръчаме пица и ще вечеряме като аристократи. Става ли?

— И още как! С удоволствие! — почти изписах аз, след това се опитах да овладя ентусиазма си и продължих: — Но само защото твърдиш, че ще бъдеш скучен. В противен случай щях да остана тук и да се взирам в лицето ти цяла нощ.

Венсан замълча, погледна ме подозрително, след това се ухили:

— Сарказъм ли долавям?

— Да — разсмях се аз. — Бързичко схващаш за дъртак.

— По дяволите, а пък аз си мислех, че съм открил истинска романтичка — пошегува се той, след това се поколеба, а лицето му стана сериозно. — Та, като стана въпрос за скука, какво ще кажеш да обсъдим какво ще правим, докато спя?

— Добре — съгласих се аз и се запитах какво следва.

— Утре ще бъда и телом, и духом мъртъв. Предпочитам да не ме виждаш, когато не мога да общувам. Но в петък сутринта умът ми ще се събуди. Така няма да имаш чувството, че те преследвам. Може ли да дойда и да те видя... докато спя?

— Това е най-странното предложение, което някога съм получавала. Не знам... ще ми покажеш ли по някакъв начин, че си при мен? Ще ми напишеш ли някое призрачно съобщение? Ще накараш ли химикалката ми да се движи?

Той поклати глава.

— Само ако наблизко има човек, който може да ме чуе, като например Шарлот или Жул.

Замислих се за разхвърляната си стая, в която се надявах досега да не си е позволявал да се рее на воля.

— Няма ли да си дежурен с някой от останалите?

Венсан се усмихна и в тъглчетата на очите му се образуваха ситни бръчици.

— Ако някой излезе, ще го придружа, но искам да намина да те видя в свободното си време.

— Тогава е по-добре аз да дойда — предложих. — Така никой вкъщи няма да ни пречи.

— Чудесно, стига да нямаш нищо против — отвърна Венсан.

Забелязах, че се държи за канапето.

— Добре ли си, Венсан?

— Да, въпреки че съвсем отмахях. Не е кой знае какво. — Той въздъхна дълбоко и седна на канапето до мен. — Значи утре не става, но мога да те видя в петък.

— Добре. Ще дойда сутринта. Утре в Щатите е Денят на благодарността, така че утре и в петък не сме на училище. Ще си донеса домашните тук.

Поръчахме си пица и се свихме на канапето, докато чакахме доставката.

— Как мина снощи с Джорджия? — попита той.

Стараех се да избягвам темата, за да не призная, че съм се провалила.

— Не си говорим.

— Какво се случи?

— Не съм ѝ казала, че двамата с Люсиен се познават. Притеснявах се да не спомене нещо пред него. Казах ѝ, че знаеш каква слава му се носи, че е извършил в престъпления заедно със сътрудниците си. Тя не ми повярва. Не иска повече да се месим в работата ѝ.

— Разстроена си — отбеляза той и ме прегърна.

— Да, разстроена съм, но не защото двете с Джорджия се скарахме. Това е нещо нормално. Ядосана съм, защото се притеснявам за нея. Тя ми каза, че се виждат рядко, въпреки това има нещо, което ме тревожи.

— Ти направи всичко по силите си — отбеляза Венсан. — Не можеш да контролираш сестра си. Просто не мисли повече по този въпрос.

„Много ти е лесно да го кажеш“ — помислих си.

След като ни донесоха пиците, слязохме в прожекционната зала и се настанихме на канапето, за да гледаме „Закуска в Тифани“. Докато седяхме в тъмната стая и хапвахме сочните парченца пица с гъби и пармезан, за пръв път се чувствах така, сякаш двамата с него сме напълно нормална двойка, и се постарях да не мисля за онова, което щеше да му се случи след полунощ.

Тръгнах си към девет. Той настоя да ме изпрати до нас и се разходихме съвсем бавно по тъмните парижки улици. Стори ми се съвсем слаб, сякаш наистина беше на осемдесет и седем години. Беше ми трудно да повярвам, че същият този човек преди няколко дни размахваше меч. Когато стигнахме до вратата, той ме целуна нежно и си тръгна.

— Да се пазиш — провикнах се аз, тъй като не знаех какъв е етикетът, когато се сбогуваш с човек, който ще бъде мъртъв през следващите три дни.

Венсан намигна и ми изпрати въздушна целувка, а след това се скри зад ъгъла.

32.

Мами ни беше попитала дали предпочитаме традиционен обяд по случай Деня на благодарността, но двете с Джорджия не бяхме в настроение да празнуваме. Всичко американско ни напомняше за дома. А домът ми напомняше за родителите. Попитах мами дали не може да прекараме деня както всеки друг и тя се съгласи.

Затова през повечето време си останах в леглото и четох, като се стараех да не мисля за Венсан, който лежеше мъртъв в леглото само на няколко пресечки от нас.

В петък сутринта изминах пеша петте минути от нас до къщата на Жан-Батист. Заставах пред масивната порта и набрах кода, който Венсан ми беше изпратил с есемес.

Поколебах се дали е по-редно да почукам, или направо да вляза. Вдигнах ръка, за да почукам, когато вратата се отвори и Гаспар застана пред мен. Кършеше нервно ръце.

— Госпожице Кейт — рече той и се поклони вдървено. — Венсан ми каза, че сте тук. Влезте, заповядайте. — Дори не си направи труд да ме целуне по бузите. Очевидно самото ми присъствие бе предостатъчно, за да му докара сърдечен удар, затова и аз не настоях.

— Има ли новини? — попитах.

— За съжаление няма — отвърна той. — Елате в кухнята. Венсан ми напомня да ви предложа кафе.

— Не, благодаря, току-що закусих. Няма нужда.

— Добре тогава. Венсан казва, ако искате да останете в неговата стая, е готов да ви помогне с... триг... — Гаспар ме погледна напълно объркано.

— Тригонометрия — засмях се аз. — След това вдигнах глава и заговорих на въздуха: — Благодаря, Венсан, но оставих тези учебници вкъщи. Днес ще се занимаваме с английска литература и европейска история.

Гаспар се засмя нервно.

— Венсан казва, че аз трябва да ти помогна с тези предмети. Мили боже, така си е. Пред очите ми се е развила значителна част от историята. Не искам обаче да ви отегчавам с разказите си.

Усетих, че последното му желание беше да помага на тийнейджърка да пише домашно по история, затова отказах любезно и той дори не скри облекчението си.

— Шарлот излезе, но щом се върне, ще ѝ кажа, че сте тук — обеща той и ме остави пред вратата на Венсан.

— Благодаря — отвърнах.

Стаята на любимия ми беше съвсем същата каквато я видях първия път. Прозорците бяха затворени, завесите — дръпнати. Камината не беше запалена. Венсан беше леденостуден. Потръпнах, когато видях безжизненото му тяло под балдахина.

Затворих вратата след себе си, оставих чантата на канапето и пристъпих към леглото. Той лежеше неподвижен, бездиханен. Веднага забелязах колко е различен от човек, който спи и гърдите му се повдигат ритмично, а от устата му излиза дъх. Дръпнах завесите и приседнах на леглото, за да го погледам.

— Ще ти призная, че се чувствам глупаво, докато ти говоря, а ти си в това състояние — признах аз на празната стая. — Имам чувството, че след минутка ще изскочиш от гардероба и ще избухнеш в смях.

В стаята цареше тишина.

Поколебах се, след това прокарах пръсти по студената му ръка, като се постарах да не се отдръпна, когато почувствах колко неестествена на допир е кожата му. След това, дори още по-бавно, се наведох и докоснах устните му с палец. Кожата му беше студена, но мека и аз потръпнах, докато проследявах с пръст съвършената извивка на устните му. След това погалих гъстата вълниста коса и докоснах устните му със своите — съвсем леко. Не усетих нищо. Венсан го нямаше.

— Да не би да се възползвам от положението — прошепнах аз и се запитах дали той ме чува, — след като не ми казваш нищо.

Въпреки че в стаята продължаваше да е тихо, усетих странно чувство, сякаш някой пишеше в ума ми. Сякаш бе необходимо огромно усилие. След това в главата ми се появиха две думи: „Твой съм“.

— Венсан, ти ли си? — попитах стреснато. Почувствах тялото си като коледна елха, окичена с милион светлилки, запалени

едновременно.

— Добре, ако си ти, да знаеш, че ме плашиш. Но нищо. Ако не си ти, тогава напълно се побърквам, защото излизам с мъртвец. Много ти благодаря, че ме караш да се съмнявам в разума си — рекох саркастично.

Струваше ми се, че в стаята витае някакво задоволство, но то бе едва доловимо и аз реших, че си въобразявам.

— Сега пък ще ме превърнеш в параноичка. Преди да започна да се правя на Жана д'Арк и да си въобразявам, че чувам гласове, не е ли по-добре да се справя с домашното по история?

Мълчание.

Оставих пердетата дръпнати, за да го виждам, и седнах на канапето, извадих книгите от чантата и ги подредих върху масичката за кафе.

Едва тогава забелязах плика на нощното шкафче. На него бе написано моето име с красивия почерк на Венсан и аз извадих плътен лист хартия с инициалите „ВПАД“ в долния ъгъл, обградени с лози и листа.

„Кейт, започваше писмото.

Не успявам винаги да се изразя достатъчно убедително пред теб, затова се възползвам от факта, че няма да можем да си кажем нищо, докато четеш тези редове, следователно няма да успея да оплескам нещата за пореден път.

Искам да ти благодаря, задето ми даде шанс. Когато те видях за пръв път, знаех, че съм намерил нещо изключително. Оттогава единственото ми желание бе да прекарвам с теб колкото е възможно повече време.

Когато мислех, че съм те изгубил, бях разкъсан между желанието да те върна и да получиш най-доброто. Когато видях колко си нещастна през седмиците, в които бяхме разделени, събрах кураж да се боря за нас... да намеря начин да оправя нещата. Когато те видях щастлива отново, след като се събрахме, си казах, че съм постъпил правилно.

Не мога да ти обеща невероятни преживявания, Кейт. Искан ми се да се превърна в обикновен мъж и да бъда винаги до теб, без травмата, която определя живота ми като «ходещият мъртвец». Тъй като това не е възможно, мога единствено да те уверя, че ще направя всичко по силите си, за да ти се реванширам. Ще ти дам повече, отколкото би могъл един обикновен, нормален приятел. Нямам представа какво означава това, но чакам да открия с най-голямо нетърпение. Ще открием заедно.

Благодаря ти, че си до мен, красавице. Mon ange.
Моята Кейт.

Искрено твой, Венсан“

Какво можех да направя, след като прочетох най-романтичното любовно писмо — единственото любовно писмо — което някога бях получавала?

Пристъпих към леглото и се отпуснах на матрака до тялото на Венсан. Обрамчих студеното му лице с топлите си ръце, пригладих косата му и заплаках.

Плачех, задето бях изгубила стария си живот. Плачех за дните, когато се будех в старата си стая, слизах по стълбите и виждах мама и татко седнали на масата за закуска. Плачех, защото нямаше да ги видя никога повече, защото животът ми никога нямаше да е същият.

Мислих си как след преживяната загуба бях открила човек, който да ме обича. Той не беше казал нищо, но аз го бях прочела в очите му и в написаното. Светът, който познавах, си беше отишъл. А пък на мен ми беше предоставен шансът да изпитам щастие в новия свят. Този свят беше по-подходящ за научната фантастика и филмите на ужасите, но в него бях открила нежност, приятелство и любов.

Въпреки че продължавах да скърбя за стария си живот, знаех, че ми е даден втори шанс, който бе точно пред очите ми, също като добре узрял плод. От мен се искаше единствено да протегна ръка и да го откъсна. Първо трябваше да се освободя от задушавания страх, който изпитвах от миналото.

Предложението беше да получа нов живот в замяна на стария. Имах чувството, че ми е поднесен подарък. Имах чувството, че съм си

у дома. Отворих ръка и му позволих да отлети. След това плаках, докато очите ми не се затвориха и не заспах.

Събудих се час по-късно и в първите няколко секунди не разбрах къде се намирам. След това усетих студеното тяло на Венсан до своето и ме обзе чувство на спокойствие, което ми вдъхна повече сили от когато и да било досега.

Чух шум и се обърнах към Шарлот, която беше отворила вратата, за да надникне в стаята.

— Отбих се одеде, но ти спеше. Събуди ли се вече?

— Да — отвърнах, седнах и се надигнах от леглото.

— Добре. — Тя се вмъкна вътре и затвори вратата. — Плакала си — отбеляза и ме целуна по бузите.

Кимнах.

— Сега вече съм добре. И ти не изглеждаш върхът.

Обикновено лъчезарната Шарлот сега беше посърнала, а живецът ѝ беше напълно изчезнал. Стори ми се тъжна и изтощена.

— Заради Шарл е.

— Все още ли не се знае къде е? — попитах и я дръпнах, за да седне до мен на канапето.

Тя поклати нещастно глава.

— Звънях му поне един милион пъти. Оставих поне десет съобщения на гласовата поща. Поставили сме всички места, които нума контролират, под наблюдение, платихме на информатори, дори нахлухме в стар склад, защото решихме, че е възможно да го крият там. Не открихме абсолютно нищо.

— Колко жалко. — Тъй като не знаех какво да кажа, аз стиснах рамото ѝ.

— Той ми е брат-близък, Кейт. Никога не сме се разделяли, освен когато спим. Все едно съм изгубила половината от себе си. Нямах представа колко ме е страх за него.

Кимнах.

— Венсан ми каза какво подозира.

— Просто не разбирам — прошепна тя и поклати глава.

Наведе се към мен и аз притеглих слабото ѝ тяло към своето.

— Венсан ни беше оставил през последните няколко минути, но казва, че иска и той да участва в разговора.

— Добре — отвърнах.

Шарлот кимна, заслуша се в онова, което той казваше, и очите ѝ се наляха със сълзи.

— Какво каза? — попитах я.

— Каза, че всички тук сме изгубени души. Добре че се имаме един друг.

Венсан беше прав. Може и да не бях ревенант, но се вместих чудесно сред тях. Извадих пакетче кърпички от чантата и ѝ го подадох.

Тя попи очи, след това ме погледна изненадано.

— Венсан казва, че му е било приятно да си поговори с теб днес сутринта и че ти си го чула!

— Значи не съм си въобразила! — отвърнах, изпълнена със страхопочитание. — Попитай го какво ми е казал.

— Казал е: „Твой съм“.

— Точно така! — Сkochих от канапето и погледнах към бездиханното тяло поне за милионен път и отново за милионен път си напомних, че не е там. — Но как е възможно? — попитах я аз. — Веднъж той ми каза, че ревенантите могат да комуникират единствено с други ревенанти, когато спят.

Шарлот се заслуша в думите му, преди да ги предаде.

— Венсан казва, че оттогава е проучвал въпроса. Случвало се много рядко, но имало случаи, когато човек и ревенант били заедно години наред. Женвиев е единственият ревенант от познатите ни, който умее да осъществява подобна връзка. Съпругът ѝ добива представа какво иска тя, въпреки че не чува думите.

— Но ние сме заедно от седмици, не от години — отвърнах, обзета от съмнение. — Как е възможно да се получи?

— Той казва, че няма представа, но иска да пробвате отново — предаде развълнуваната Шарлот.

— Добре — съгласих се аз и се преместих на леглото.

— Не, ела тук — настоя тя. — Ще се разсейваш, ако виждаш тялото му. Той каза да си затвориш очите и да блокираш всичко останало. Направи същото, както в музеите. — Усмихнах се, когато си припомних транса, в който бях изпаднала, когато той ме видя в музея „Пикасо“. Затворих очи и си поех предпазливо въздух, оставих

атмосферата на стаята да проникне в мен и да ме залее спокойствие. Постепенно усетих същото, както и преди, сякаш някой пишеше букви в главата ми.

— Какво чуваш? — попита тя.

— Нищо. Виждам нещо... все едно някой пише думи.

— Той казва, че се опитваш да визуализираш. Престани да използваш вътрешното си око и използвай вътрешното си ухо. Все едно слушаш музика, която се носи някъде отдалече. Опитай се да чуеш мелодията и да я следваш.

Съсредоточих се и чух шумолене, все едно вятърът се провираше сред листата или пропукваше статично електричество.

— Той казва да престанеш да се опитваш толкова упорито и да се отпуснеш — предаде Шарлот.

Отпуснах се и статичният шум се превърна в шумолене, все едно найлонов плик бе подет от вятъра. И тогава чух. „Pont des Arts.“

— Мостът на изкуствата — рекох на висок глас.

— Говориш за моста над Сена ли? — попита обърканата Шарлот, след това кимна. — Венсан казва, че това било мястото на изключително важно събитие.

Засмях се.

— Точно така. Там се целунахме за пръв път.

Тъжното лице на Шарлот се оживи.

— Господи. Сигурна бях, че Венсан ще се окаже непоправим романтик, когато открие правилния човек. — Тя се отпусна на канапето и притисна ръце върху сърцето си. — Каква си късметлийка, Кейт.

В следващия половин час се съсредоточихме над връзката между немъртъв и човек, а Шарлот се превиваше от смях на глупавите отговори и досадните упражнения, които Венсан измисляше.

— Живите нощи на... Мъри ли? — недоумявах аз.

— Не. Нощта на живите мъртви! — избухна в смях Шарлот.

Най-сетне започнах да разбирам повечето неща, въпреки че гласът не приличаше на този на Венсан. Имах чувството, че думите изникват от нищото. При това чувах само по няколко думи.

— Върви да обядваш ли? — попитах най-сетне аз.

— Точно така! Браво! Венсан казва, че е време да направим почивка и да обядваме. Жан ни чакала.

Когато отидохме в кухнята, Жул и Амброуз вече се тъпчеха с печено пиле и пържени картопки, а Жан седеше до тях и попиваше всяка дума от разказа им за сутрешната мисия. Скочи, когато видя, че двете с Шарлот влизаме, и посочи, че ни е сервирала.

— Здравсти, момчета, да знаете, че Венсан може да говори с Кейт, докато спи — съобщи доволно Шарлот.

Всички замръзнаха по местата си и ме зяпнаха, но след няколко секунди Жан се съвзе.

— Не съм изненадана. Откога съм ви казала, че ви усещам, когато започнете да се мотае около мен, докато спите? Дори разпознавам кой от вас е около мен, само че никой не ми вярва.

— Това е напълно невъзможно! — възкликна Амброуз и се обърна настрана. — Няма начин, Венсан!

— Не е невъзможно — намеси се Жул. — Венсан ми каза, че е проучвал записките на Гаспар за връзки между ревенанти и хора и е открил сведения за комуникацията.

— Знам — отвърна Амброуз. — И на мен ми каза. Само че това са най-обикновени слухове — разни измишльотини. Венсан се хваща за сламки.

Бях обзета от любопитство:

— Какви други „непотвърдени“ слухове има? Трябва ли да знам за нещо?

Амброуз лапна пържен картоф и го сдъвка с хитра усмивка.

— Спомни си всички страховити истории с призраци, Кейти-Лу, разните дивотии, които си чувала, а след това се замисли, че са започнали от зрънце истина. Радвай се, че не си хлътнала по вампир. — Лапна нов пържен картоф, след това се изправи, опъна внушителните си гръдни мускули и бицепси. — Жул, искаш ли да се поразходим?

Жул избърса уста със салфетка, след това стана и пренесе чинията до мивката.

— Благодаря ти, Жан. Както винаги беше много вкусно. Венсан, ти ще дойдеш ли с нас?

„Ще бъдеш ли самотна?“ — изникнаха думите в главата ми. Усмихнах се.

— Не, върви с момчетата. Ще им трябва бавачка — отвърнах аз през смях.

— Няма начин... той с теб ли говореше? — попита удивеният Амброуз.

Кимнах и се усмигнах.

— Щастливец — отвърна Жул и се наведе, за да ме целуне по бузите. — Какво ли не бих дал, за да се вмъкна в главата ти. — Вместо обичайните въздушни целувки той ме целуна нежно и по двете бузи.

— Жул! — ахнах аз и усетих как се изчервявам.

Той стана, погледна нагоре и вдигна ръце, сякаш се предаваше.

— Добре, добре, мой човек. Разбрах, няма да припарвам повече! Знаеш колко рядко се появява младо, красиво, човешко момиче в къщата. Всъщност никога. — Той се обърна, след това погледна през рамо към мен. — Чао, Кейти, и не забравяй... Свободен съм през следващите два дни, докато Венсан не е на разположение. — Той намигна. Лицето ми пламна, обърнах се и повече не погледнах към него, докато не излезе от стаята.

— Това пък какво беше? — попита любопитно Шарлот.

— Честно казано, нямам никаква представа — изпъшках аз.

33.

— Ще останеш ли за вечеря? — попита Жан, преди двете с Шарлот да излезем от кухнята.

— Още не съм мислила, но ще ми бъде приятно да видя Венсан... по-точно да чуя Венсан... — замълчах и поклатих глава, когато осъзнах колко необичайно звучаха думите ми — когато момчетата се върнат. Да, ще остана, благодаря ти.

Тя кимна доволно и отново се зае да шета из кухнята. Излязохме от нейното царство и тръгнахме по коридора.

— Отивам да поуча, Шарлот — рекох и отворих вратата към стаята на Венсан.

— Добре — съгласи се веднага тя. — Ако решиш, че се разсейваш твърде много в присъствието на мъртвец, заповядай горе в библиотеката или пък в моята стая. Аз ще слеза долу да потренирам.

— И ти ли владееш онези номера с оръжията?

Тя кимна гордо.

— Момчетата са по-силни от мен, но аз съм по-бърза, по-дребна, така че дори да не мога да въртя меча добре като тях, се справям по-добре с каратето.

— Леле! Впечатлена съм! — отвърнах аз.

— Искаш ли да дойдеш? — попита тя.

— Не, не. Ще остана да уча в стаята на Венсан. Спокойно ми е, когато съм до него — обясних, — въпреки че не е... близо до мен. Това ми напомня, че не може да бъде на две места едновременно, нали?

— Не, няма да те шпионира, докато е навън с момчетата. Освен ако не ги остави, за да се върне вкъщи. А той няма да го направи. — Тя стисна ръката ми, тръгна по коридора и заслиза по стълбите.

Звъннах на мами, за да я предупредя, че няма да се върна за вечеря.

— И Джорджия е заета — отвърна тя, — така че двамата с дядо ти ще използваме възможността да поизлезем. Ако ни няма, когато се приберете, не ни чакайте!

Разсмях се, когато чух момичешкото звучене на гласа ѝ.

Цял следобед учих за Първата световна война, която ми се стори много по-интересна, тъй като познавах човек, който е участвал в нея. Часовете минаха бързо и аз се прехвърлих на английска литература, която, признавам, беше по-скоро удоволствие, отколкото работа.

Що се отнася до забележката на Шарлот, тялото на Венсан лежеше съвсем близо до мен и аз не се разсейвах, докато четях. Напротив, действаше ми успокояващо. Отново ми направи впечатление, че аз — сираче, което вече нямаше корени и се налагаше да живее в чужда страна — най-сетне беше открило дома си. Чувствах се на мястото си. Бях цяла и завършена.

Тъкмо довършвах глава за викторианските писатели, когато звънна телефонът на Венсан, оставен на нощното шкафче. „Много странно“ — помислих си. Всички, които имаха номера му, знаеха, че сега спи. Отидох до нощното шкафче, отворих чекмеджето и извадих телефона. На екранчето пишеше ШАРЛ.

Сърцето ми препусна, когато натиснах копчето.

— Здравей, Шарл. Обажда се Кейт. Добре ли си? Всички те търсят.

В другия край някой изхлипа.

— Венсан там ли е?

— Не. Спи. Ти къде си?

— Той спи — повтори на глас Шарл, след това плачът му стана накъсан и той захлипа още по-високо. След малко сниши глас: — Слушай, кажи на братството, че им се извинявам. Не исках да стане така... — Гласът му бе прекъснат от металически звук — сякаш меч излизаше от ножницата — последван от издрънчаване, когато телефонът падна на земята. Последва тишина.

— Господи, Шарл! Шарл! — извиках в телефона, след това до ухото ми прозвуча нисък глас, гладък като леден блок.

— Кажи на Жан-Батист, че ако иска тялото на Шарл, трябва да дойде и да си го вземе.

— Какво му направи? — изпищях аз.

— Ще чакам в катакомбите. Да е там в полунощ иначе малкият Шарл ще се превърне в дим.

Той прекъсна.

Вратата се отвори със замах и уплашената Шарлот влетя в стаята. Погледна телефона в ръката ми.

— Какво? Какво стана? — извика тя.

— О, Шарлот. — Усетих как кръвта се оттича от лицето ми, когато ѝ подадох телефона. — Повикай момчетата. Кажи им да се върнат веднага.

— За Шарл ли беше? — попита тя и се разтрепери.

Кимнах.

Тя прегледа номерата на Венсан и набра номер.

— Жул, върни се веднага. Заради Шарл е. — Тя затвори. — Почти до нас са. Идват. Кейт... — Тя се вгледа в лицето ми. Очевидно търсеше надежда. За съжаление бях напълно обезверена. — Мъртъв е — рече тя. Не беше въпрос.

— Да.

— При нума е, нали?

— Да.

Шарлот се отпусна на земята и притисна коленете си към тялото си. По посивелите ѝ бузи се застичаха сълзи. Коленичих и я прегърнах, а секунда по-късно вратата се отвори рязко и в стаята нахлуха Жул и Амброуз.

— Какво е станало? — попита Жул и се хвърли към Шарлот.

— Попитай Кейт — изплака тя. — О, Амброуз — протегна тя ръце към мъжа, коленичил до нея. Той приседна и я прегърна с мощните си ръце, а след това я притисна до себе си.

За пръв път виждах двамата заедно и макар всички да бяхме объркани и неуверени, аз забелязах нещо. Между Шарлот и Амброуз наистина имаше нещо. Той я прегръщаше с внимание, сякаш се страхуваше да не я прекърши. А тя попиваше вниманието и нежността му като гъба.

Нима той беше несподелената любов, за която тя намекна, когато бяхме край реката. Той ли беше мъжът, който „не изпитвал същото“ към нея? Тя не говореше за човек. Всичко е било заради Амброуз. Щом тази мисъл ми мина през главата, разбрах, че е истина.

— Кейт? — повика ме Жул и ме изтръгна от мислите.

— Шарл звънна на телефона на Венсан — започнах аз. — Поиска да говори с Венсан, а когато му казах, че Венсан спи, той ме

помоли да ви кажа на всички, че се извинява. Не искал да става така. След това... се чу шум като от меч.

Шарлот изхлипа, а Амброуз я притисна по-близо до себе си.

— Някой взе телефона и каза, че ако искате тялото на Шарл, имате време до полунощ да си го приберете от катакомбите.

— Катакомбите ли? — обърна се Жул към Амброуз, очевидно неспособен да повярва.

— Може и да са там. Търсихме навсякъде другаде. — Гласът на Амброуз беше зареден със злоба. Шарлот отново се разплака. — Шшшт — прошепна той и наведе глава, за да я докосне по бузата. — Всичко ще бъде наред.

— Венсан казва да предупредим Жан-Батист и Гаспар — обади се Жул.

В мига, в който разбрах, че Венсан е в стаята, чух думите: „Тук съм. Всичко ще бъде наред“. Въздъхнах облекчено, защото знаех, че той е наблизо.

Докато минавахме по коридора на горния етаж, видях Гаспар да излиза от стаята си.

— Добре, добре, бързам, Венсан. Защо е цялата тази паника? — В следващия миг забеляза измъченото лице на Шарлот. — О, боже! Разбирам. — Отвори вратата срещу своята и ни поведе вътре.

Попаднахме в стая, която изглеждаше като пренесена от двореца Версай. В единия край от тавана се спускаха кадифени завеси и обгръщаха леглото. Огледала и картини бяха закачени по ламперията, а огромните гоблени с ловни сцени заемаха по-голямата част от стената срещу леглото.

Жан-Батист беше в средата на стаята пред изискано махагоново писалище и пишеше с писалка.

— Да? — попита спокойно той и дописа изречението, преди да ни погледне.

Повторих онова, което бях казала на другите преди няколко минути.

— Вторият представи ли се? — попита Жан-Батист.

— Не.

Забелязах, че другите се спогледаха притеснено.

— Възможно ли е да е бил Люсиен?

— Разговаряла съм с него един-единствен път в шумен клуб, така че не мога да кажа със сигурност.

— Убеден съм, че е капан — потри ръце Гаспар.

— Разбира се, че е капан — повтори Жан-Батист. След няколко секунди мълчание, той кимна. — Така. — Стана от бюрото, пресече стаята и застана пред мен. — Венсан казва, че сестра ти има намерение да ходи на тържество, което Люсиен е организиран тази вечер.

Напълно бях забравила за партито.

— Боже... Точно така — ахнах аз и пребледнях, когато си помислих, че може да е в беда. — Партито ще бъде близо до площад „Данфер-Рошери“. Заведението се казва „Жуда“.

— Данфер ли? — изсмя се злобно Амброуз. — Така ли го наричат сега. Навремето си беше Д'Анфер — „Адският площад“. Намира се точно над катакомбите. Съвършеното място, на което банда демони биха отворили заведение.

— Че то е напълно естествено за Люсиен и клана му да се мотаят сред мъртъвци — добави Жул. — Сигурно те лично са прибавили половината кости.

34.

Влизала съм в катакомбите на туристическа обиколка. Прокопаните през средновековието мини са пълни с костите на мъртви от столетия парижани.

Париж е бил населен от хилядолетия, така че през седемнайсети век тесните дворове на църквите вече били препълнени. Някои хроникьори твърдят, че всеки път, когато Сена прелеела, градът се пълнел с трупове. Най-сетне правителството решило въпроса с тесните гробища, изкопало телата от съществуващите гробове и преместило костите в подземните шахти, точно под парижките улици.

Стените на катакомбите били осеяни с костите на древните жители на града, подредени в декоративни форми като сърца, кръстове и други. Това бе най-ужасната гледка, която бях виждала. А щом си помислих, че някой прекарва времето си там... Потръпнах, тъй като не можех да предположа що за чудовище би било привлечено на подобно място.

— А той каза ли на кое място в катакомбите да отидем? — попита Жан-Батист. — Тунелите са дълги много километри.

Поклатих глава.

Гаспар излезе от стаята и се върна с навит пергамент.

— Ето я картата на каналите и катакомбите.

— Добре — отвърна Жул. — Ако Люсиен иска да се срещнем с него в катакомбите, докато тече великото му парти, значи има вход от клуба, който притежава. Почти всяко мазе в квартала има стълби, които водят до катакомбите. Един от нас трябва да наблюдава мястото.

— Искам и аз да дойда.

Всички от групата замълчаха и ме зяпнаха в пълно изумление.

— И защо? — попита Жан-Батист.

— Сестра ми е в опасност. — Гласът ми потрепери от вълнение.

Жул ме прегърна нежно.

— Кейт, сестра ти не е в опасност. Тази вечер Люсиен и бандата му са тръгнали на лов за по-едър дивеч. Ще мислят как да ни

унищожат. Едва ли ще обърнат внимание на някое човешко същество.

Амброуз кимна.

— Не се обиждай, Кейти-Лу, но като знам бойните ти умения, по-скоро ще ни пречиш, отколкото да ни помогнеш. — Той погледна Жан-Батист. — Не трябва да оставяме тялото на Венсан без надзор, в случай че нума знаят къде е.

Жан-Батист погледна Гаспар и кимна.

— Ще остана — съгласи се той, след това разтвори картата на масата. Групата се скупчи над рамото му и всички допринесоха за създаването на план за действие.

— Жан е приготвила вечеря в кухнята — заяви най-сетне Жан-Батист. — Хапнете или поне вземете нещо със себе си. Ще ви трябват сили, за да се биете.

Настроението бе мрачно, когато излязоха от стаята. Обсъждането на положението не им отне повече от час. Въпреки това бе станало почти девет и крайният срок приближаваше.

С Жул излязохме последни от стаята.

— Венсан ме помоли да говоря с теб от негово име, защото все още ви е трудно да общувате.

Кимнах.

— Каза, че трябва да дойде с нас. Ще ни бъде необходима помощта му, за да открием Шарл. Настоява да се върнеш в дома на баба си и дядо си и да чакаш там.

— Няма — заявих инатливо аз, след това заговорих на въздуха: — Няма да стане, Венсан. Притеснена съм за всички, също и за Джорджия, и искам да съм тук, когато се върнете.

Жул ме изслуша.

— Той е съгласен, че тук, с Гаспар, си на сигурно място, също както у дома си. Настоява да не се притесняваш за Джорджия. Не и тази вечер. Докато е на партито, за нея няма никаква опасност. Никога няма да започнат бой пред стотици хора.

„Повярвай ми“ — отекнаха в главата ми думите му.

— Вярвам ти — отвърнах.

През следващия половин час се възцари нещо като контролиран хаос. Жан сложи масата, след това се скри в мазето. Последвах я във

фитнеса оръжейна и останах да я наблюдавам, докато отваряше и затваряше вратите на шкафовете. Извади тежки кутии за инструменти и ги подреди на пода със същата опитност, с която вадеше кроасани от фурната.

— Да ти помогна ли? — попитах я.

— Няма какво. Всичко е готово — отвърна тя, докато вадеше огромен калъф за контрабас. Отворих го и вътре видях поне десет вградени отделения. Като знаех какви са формата и размерът на оръжията по стените, веднага се сетих за какво се използва калъфът.

Шарлот слезе първа и започна да сваля оръжия от стената. Избра си два меча, кама, странни предмети, подобни на звездички, които изглежда бяха от снаряжението на някой нинджа, и бързо ги подреди в калъфа на електрическа китара.

Съблече дрехите си, остана по сутиен и бикини и започна да облича пластове дрехи — първо тясна черна блуза с дълги ръкави, след това черни кожени панталони, които напъха във високи кожени ботуши. Жан ѝ помогна да закопчае нещо като бронезилетка от кевлар и най-отгоре сложи черен пуловер с цип. Черно яке от пухкава изкуствена кожа с черна маска в джоба довърши тоалета. Приличаше на дясната ръка на вожд на хуните Атила. Имаше вид на момиче, което носи смърт.

Подготовката на оръжията и преобличането отнеха по-малко от пет минути и когато приключи, Амброуз и Жул също бяха долу и подготвиха своите оръжия.

Амброуз взе калъфа от контрабас и натъпка вътре бойни брадви, боздуган, мечове и други страховити на пръв поглед остриета. Жан извади дрехите на момчетата, след това потри ръце и се огледа гордо, също като баба, която изпраща внуците си на училище.

— Значи цялата тази подготовка е за война с нума — обърнах се аз към застаналата до мен Шарлот.

В мен се загнезди страх, също като миниатюрна анаконда, която присвиваше вътрешностите ми. Не се страхувах за Венсан, защото се съмнявах, че докато спи, Люсиен или бандата му могат да го наранят. Когато обаче видях жилетките от кевлар и пластове защитно облекло, разбрах, че новите ми приятели са в смъртна опасност.

— Вижте кой е пръв. Както обикновено — провикна се Шарлот подигравателно към Амброуз и Жул, след това се обърна към мен, за да

ми отговори на въпроса: — Не, Кейт. Не е единствено заради нума. Спасяването на човешки живот не означава просто да скочиш пред куршума или да изблъскаш самоубиеца настрани от приближаващия влак. Работили сме в екипи за бързо реагиране и борба с тероризма, били сме бодигардове... — Разсмях се, когато забеляза недоверието ми. — Да, дори аз. Веднъж стигнах до седемнайсет и с грим и подходяща прическа изглеждах по-възрастна.

Жул беше прехвърлил през рамо лък, а стрелите бяха прибрани в огромен калъф и отгоре трупаше ками и мечове. Вдигна поглед от заниманието си, забеляза погледа ми и ми намигна закачливо.

— Защо не използвате огнестрелни оръжия? — попитах, удивена от небрежното им отношение.

— Когато трябва, използваме — отвърна Шарлот, — ако се бием заедно с хора в случаите, които вече споменах... ако охраняваме някого или нещо подобно. Само че куршумите не убиват ревенанти. — Тя замълча за момент. — Нито пък други като нас.

Преди да я помоля да уточни какво има предвид под „други“, Амброуз приключи с връзването на ботушите си с метални носове и извика:

— Освен това, Кейти-Лу, не можеш да отречеш, че ръкопашният бой е много по-готин.

Не се сдържах и се разсмях. Бе очевидно, че той страшно си пада по боя.

— Колко пъти сте се изправяли срещу Люсиен и бандата му? — полюбопитствах аз.

— Безброй. Нашето е битка без край — отвърна Шарлот.

— Значи печелите, след като всички сте налице.

Никой не отговори. Тогава Жул наруши мълчанието:

— Ще ти кажа само, че бяхме доста повече.

Змията вътре в мен се нави на толкова стегнато руло, че не можех да дишам.

— И те бяха значително повече — провикна се Жан-Батист, който влезе с Гаспар. Шарлот, Амброуз и Жул застанаха мирно, докато Жан-Батист обикаляше от един към друг и проверяваше както облеклото, така и калъфите с оръжия. — Всичко е готово — заяви накрая и кимна одобрително.

Извади два напълно обикновени бастуна от стойката за чадъри и подхвърли единия на Гаспар. Ръката на Гаспар се стрелна напред, той извади със замах меч от бастуна и огледа острието.

Наистина приличаха на армия, водена от свиреп генерал. Поотделно можеха да минат за музиканти, облечени като за представление — музикална банда със слабост към кожените дрехи.

Тръгнаха към двойната врата в дъното на фитнес центъра и излязоха в задния двор, където бяха паркирани няколко автомобила, мотори и скутери. Жан-Батист се качи зад волана на тъмносин седан, а Жул и Шарлот се качиха в тъмен джип. Амброуз върза калъфа към огромен „Дукати“, завъртя ключа и двигателят изрева.

Щом останалите запалиха, аз скръстих ръце и стиснах зъби. „Тази битка не е моя — помислих си, — тяхна е.“ Въпреки това се почувствах безпомощна — също като изпаднала в беда дама от стари времена, образ, който никак не ми допадаше.

Чух гласа на Венсан: „Когато приключим, ще се върна при теб“.

— Внимавай — прошепнах.

„Нищо не може да ми се случи — долетяха следващите му думи. — Тялото ми е при теб.“

— Пази останалите — помолих аз.

„Довиждане, Кейт, mon ange.“

Автомобилите дадоха на заден и излязоха един след друг в тъмната нощ. След малко изчезнаха от погледа ми.

35.

Гаспар се извини и каза, че отива в библиотеката, а двете с Жан се върнахме мълчаливо в кухнята. Останах да я наблюдавам, докато разчистваше хаоса след бързата вечеря. Сигурно през годините беше видяла много. А пък аз имах нужда да се поразсея.

— Разкажи ми за Венсан.

Тя пхна кърпата в престилката.

— Първо ще ти направя кафе. Щом си решила да ги чакаш, ще трябва да се заредиш.

— Благодаря, Жан. Ти ще изпиеш ли едно с мен?

— Не, милинка, трябва да се прибера. Вкъщи ме чакат.

„Тя има семейство“ — помислих си аз и се запитах защо се учудвам. Тя също делеше времето си между немъртвите и живите. За пръв път я почувствах близка.

Тя остави кафето ми на масата с каничка мляко и седна до мен.

— И така, какво да ти разкажа за Венсан? Бях на шестнайсет, когато започнах да помагам на мама тук, в къщата — перяхме и гладехме. Беше преди... — тя пресметна — трийсет и девет години. — Отпусна се назад на стола и присви очи, сякаш се опитваше да се върне назад във времето. — Венсан беше същият какъвто го виждаш днес плюс някоя и друга годинка. Всички до един следват модата, тенденциите на времето, разбира се, за да не се отличават от останалите. Първия път, когато го видях, косата му беше по-дълга. Първата ми мисъл беше, че е невероятно красив.

Наведе се към мен с блеснали очи.

— И досега мисля така, въпреки че той е просто тийнейджър, а аз имам четири внучета.

Отпусна се отново назад и се усмихна.

— Тогава тук живееха повече ревенанти. Бяха пръснати из цял Париж в сгради собственост на семейството на Жан-Батист. Сега, разбира се, в Париж не са останали много ревенанти и той дава имотите си под наем. Изкарва луди пари от недвижими имоти. —

Въздъхна и за момент замълча. — Както и да е, Венсан го познавам от седемдесетте и открай време беше... измъчено момче. Сигурно ти е разказал за Елен.

Кимнах и тя продължи:

— След смъртта ѝ и след неговата смърт, разбира се, той се е затворил емоционално. Когато Жан-Батист го открил, той поел ролята на пешка. Според онова, което съм чувала, опасностите не означавали абсолютно нищо за Венсан. Буквално се хвърлял в пастта на смъртта. Сякаш спасяването на стотици непознати можело да компенсира смъртта на единствения човек, когото не успял да спаси. Продължавало все така. Бил като робот, програмиран да отмъщава. Но пък колко красив робот...

Тя примигна и ме погледна настойчиво.

— Преди няколко месеца се прибра озарен от искрата на живота. Дори не можех да си представя какво е станало. Оказа се, че е срещнал теб.

Жан се наведе напред и ме погали по бузата. Усмиваше се.

— Красивото ми момиченце. Ти вдъхна нов живот на Венсан. Той може и да притежава много силен дух, но е нежна душа. А ти си я докоснала. Откакто го познавам, единственото, което го тласкаше напред, бяха отмъщението и лоялността и може би тъкмо затова е един от малцината оцелели. Сега обаче има... — Тя замълча и се замисли над онова, което се канеше да каже. — Теб.

Усмивката ѝ беше заразна.

— Едва ли тази връзка е лесна и безпроблемна за теб, Кейт. Не се отказвай. Той си струва усилиято.

Жан сгъна престилката и я метна на дръжката на фурната, целуна ме и започна да си събира нещата.

— Ще те изпратя — предложих аз и в следващия момент разбрах, че ще остана в къщата сама със сто и петдесет годишен ревенант и мъртвото тяло на гаджето си.

— Нали не те е страх да останеш сама? — попита тя.

— Не — излъгах. — Няма проблем. — Приближихме гранитния фонтан в средата на двора и аз приседнах на ръба, помахам на Жан, когато тя излезе. Портата се затвори безшумно зад нея. Погледнах статуята на ангела и жената.

Първия път, когато я видях, не знаех какво представлява Венсан. Дотогава не бях и чувала за съществуването на ревенанти — както убийците, така и онези, посветили се на спасяването на човечеството. Дори тогава ми се стори, че от фонтана лъха усещане за нещо зловещо.

Сега обаче, щом погледна неземната красота на двете преплетени фигури — прекрасния ангел със сурови, мрачни черти, надвесен над жената, която прегръща в протегнатите си ръце, озарена от нежност и светлина — веднага забелязвам символизма. Ангелът беше ревенант, но дали беше от добрите или от лошите? Ами жената в ръцете му спеше или беше мъртва? Пристъпих по-близо.

В изражението на ангела се четеше отчаяние, той се беше предал, но имаше и много нежност. Сякаш очакваше жената да го спаси, не обратното. Най-неочаквано чух името, с което ме наричаше Венсан: *mon ange*. Моят ангел. Потръпнах.

Жан каза, че срещата с мен е преобразила Венсан. Била съм му вдъхнала „нов живот“. Нима той очакваше да спася душата му?

Погледнах жената. От чертите ѝ се излъчваха благородство и сила, а светлината на луната се отразяваше от лицето ѝ и озаряваше лицето на ангела. Той сякаш бе заслепен от светлината. Бях виждала изражението на ангела и преди. Така ме гледаше Венсан.

Заля ме вълна от чувства: удивление, че Венсан е открил у мен онова, което е търсил, страх от очакванията му, загриженост, че не съм достатъчно силна, за да понеса този товар. Всички тези чувства ме притиснаха, но още по-силно се оказа желанието да му дам онова, което той искаше. Може би съдбата ми беше отредила да помогна на Венсан да види, че има много повече от отмъщение. Трябваше да си спомни, че съществува и любов.

* * *

Затичах към стаята на Венсан и се отпуснах на леглото до него. Студеното му лице беше безизразно, изваяното му тяло бе просто празна черупка.

Опитах се да си го представя както Жан го беше описала... склонен към насилие, отмъстителен войник. Въпреки това пред погледа ми изникна усмивката, която той винаги ми отправяше, и аз

лесно си го представих като яростен отмъстител. У него имаше нещо опасно, също както и у всички останали ревенанти.

Когато хората знаеха, че зад ъгъла дебне опасност, те ставаха по-предпазливи, черта, напълно чужда за Венсан и останалите от братството. Те не се страхуваха нито от нараняване, нито от смърт, държаха се с безразсъдна увереност, която бе колкото възхитителна, толкова и ужасяваща.

Проследих чертите му с пръст и си припомних първия път, когато го видях в този вид. Мъртвото му тяло ме отблъсна, докато сега бях убедена, че мога да понеса всичко, което ми бъде поднесено. Ако исках да остана с Венсан, трябваше да съм силна и смела.

Чух, че на телефона ми пристигна есемес, и скочих от леглото, за да видя от кого е. Оказа се от Джорджия.

„Тръгнах си от партито. Трябва веднагически да говоря с теб.“

Аз: Добре ли си?

Джорджия: Не.

Аз: Къде си?

Джорджия: Пред къщата на Венсан.

Аз: Какво??? Откъде знаеш, че съм тук?

Джорджия: Ти ми каза.

Аз: Не съм.

Джорджия: Трябва да те видя. Какъв е кодът?

Какво ставаше? Какво да правя? Очевидно имаше нужда от мен, но аз не можех да й дам кода просто така.

„Не мога да ти го кажа. Ще изляза да поговорим навън.“

На вратата се звънна. Затичах по коридора към входната врата и натиснах копчето за видеофона. Включи се лампата на камерата и аз погледнах вдигнатото нагоре лице на сестра си.

— Джорджия — изкрещях в микрофона, — какво правиш тук?

Щом чу гласа ми, тя се развика:

— Господи, Кейт, ужасно много съжалявам!

— Какво е станало? — попитах и в гласа ми се надигна паника, когато видях страха и притеснението по лицето ѝ.

— Много, много се извинявам — проплака тя, вдигна ръце и ги притисна към устата си, за да скрие напирания страх.

— За какво, Джорджия? Кажи ми? — изкрещях.

— Задето ме доведе тук — долетя тих глас и Люсиен се показва пред камерата, а след това притисна нож към гърлото на Джорджия.

— Отвори вратата или ще я убия. — Злобните думи ми подействаха така, сякаш Люсиен беше застанал до мен, а не от другата страна на заключената порта.

— Извинявай, Кейти — проплака тихо Джорджия.

Вдигнах пръст към бутона, на който се виждаше ключ.

Гаспар затича по стълбите към мен.

— Недей! — изрева той.

— Но той ще убие сестра ми!

— Имаш три секунди, преди да ѝ прережа гърлото — разнесе се гласът на Люсиен по микрофона. — Три...

— Имам само рапира... чакай да отида до оръжейната — извика Гаспар, стигна последното стъпало и се завъртя към мен.

— Две...

Погледнах отчаяно Гаспар и натиснах бутона. Портата бе отключена.

— Заклучи след мен, Гаспар, и не го пускай. Трябва да пазим Венсан — провикнах се аз. След това изскочих навън, хлопнах вратата от външната страна и се обърнах към дявола.

36.

Люсиен застана пред мен, опрял ножа в гърба на Джорджия.

— Добър вечер, Кейт — рече той със студен глас. Лицето му беше разкривено, едрото му тяло ми се стори два пъти по-едро, както се беше надвесил над мен. Как бе възможно Джорджия да е открила нещо привлекателно в това чудовище?

— Хайде сега, като добро момиче да ме пуснеш вътре.

— Не мога — отвърнах. — Заключено е. Вече не мога да направя абсолютно нищо за теб, така че защо не пуснеш Джорджия? — Имах чувството, че съм спечелила този рунд, но нямах никаква представа какво предстои.

— Гаспар, знам, че си там — изрева Люсиен. — Излез или смъртта на две човешки жени ще ти тежи на съвестта.

Преди да довърши, вратата се отвори и Гаспар излезе, стиснал рапирата.

— Недей, Гаспар! — изписках аз. „Какво правеше“, запитах се аз. Нали трябваше да остане заключен в къщата, за да пази Венсан. Сестра ми беше само моя отговорност.

Той не ми обърна никакво внимание. Пристъпи напред.

— Люсиен, мръсна пиявицо. Какво доведе вонящия ти труп на скромния ми праг в тази прекрасна вечер? — Отново си беше възвърнал благородническите маниери, които забелязах у него в деня, когато наблюдавах спаринга му с Венсан. Нервният, срамежлив поет се беше превърнал в забележителен боец.

Люсиен пристъпи към него, а аз стиснах ръката на Джорджия и я дръпнах настрана.

— Да изчезваме — прошепнах, без да откъсвам поглед от мъжете.

— Май тази вечер не си подготвил подходящите оръжия, жалко подобие на безсмъртен — изръмжа Люсиен.

— Моето е истинско произведение на изкуството в сравнение с дърварския нож, който си помъкнал, лигава ларво — отвърна Гаспар,

замахна към него с рапирата и остави следа по бузата на гиганта.

Потече тънка струйка кръв, но Люсиен дори не трепна.

— Типично за теб, жалко подобие на спасител, затова си донесох подкрепление. — Той извади пистолет изпод палтото и застреля Гаспар между очите.

По-възрастният ревенант се олюля назад, докато челото му поемаше куршума. След това, сякаш на забавен каданс, куршумът изскочи от главата му и издрънча на плочките. Люсиен използва секундите, докато Гаспар се съвземе, скочи към него и го събори на земята.

Стиснах ръката на Джорджия и хукнах с нея към портата.

— Спрете на място или ще ви застрелям и двете — изрева Люсиен и насочи пистолета към нас, докато възсядаше гърчещото се тяло на Гаспар. Ние останахме на място. — Върнете се веднага. Идвате с мен. — Той наблюдаваше как приближаваме. — По-близо — нареди. Когато застанахме на една ръка разстояние, той прибра пистолета в кобура.

След това извади огромен нож, завъртя го във въздуха и го заби като мачете във врата на Гаспар. Двете с Джорджия изпищяхме едновременно, прегърнахме се, лицата ни бяха облени в сълзи, докато наблюдавахме.

— Оказвате се доста гнусливи, а, дами? Има и още. Влизайте вътре, и двете — нареди отново той, извади кърпичка от джоба си и избърса ножа, преди да го протегне към нас.

Нямах сили да погледна отново Гаспар, докато влизах във фойето. Люсиен се огледа бързо.

— Хубава бърлога си имат. — Прониза ме с поглед. — Покажи ми къде е той.

— Кой? — попитах с разтреперан глас.

— Как кой? Любовникът ти — изсъска подигравателно той, пристъпи по-близо и блъсна Джорджия между нас.

— Той... няма го — заекнах аз.

— Каква си ми сладурана. Опитваш се да защитиш гаджето зомби ли? Знам, че лъжеш, Кейт. Шарл ми каза, че спи. А пък колегата ми току-що каза, че Жан-Батист и останалите, включително и призракът на Венсан, са се набутали на малкото ми парти в

катакомбите. Така че престани веднага с игричките и да се залавяме за работа.

— Няма да те заведа при него — заявих и отстъпих назад, за да избегна Джорджия, която той блъскаше към мен.

— Напротив, ще ме заведеш — заяви спокойно Люсиен и вдигна ножа. Острието заблестя на светлината на полилея.

Джорджия изпищя:

— Не му казвай, Кейт. Той ще го убие.

— Мръсница — изръмжа Люсиен, стисна косата на сестра ми, изтегли назад главата ѝ и притисна ножа в гърлото.

Поклатих глава и прошепнах:

— По-скоро ще умра, отколкото да те заведа при Венсан.

Щом забелязах паниката в очите на Джорджия, усетих как нещо у мен се пречупва.

— Добре — примири се Люсиен. — Надявах се да отведа Джорджия, след като те посетим, но съм готов да променя плановете си. — Ножът заблестя, когато той го притисна в бялата шия на Джорджия. Тя изпищя отново, но той не пусна косата ѝ.

— Джорджия! — извиках аз, обзета от ужас, когато видях, че по врата ѝ се стичат капки кръв.

— Колкото повече чакам, толкова по-дълбоко ще режа — предупреди ме той. — Това не те заболя, нали, любима? — попита похотливо той и целуна сестра ми по врата.

Тя изви отчаяно очи към мен и аз изкрещях:

— Добре, добре, престани и ще те заведа при него!

Люсиен кимна и зачака, но не премести ножа от врата на сестра ми.

Мислите ми се залутаха в различни посоки, докато се чудех как да го отклоня. Можех да го заведа на горния етаж в една от останалите стаи, но по този начин само щях да го ядосам още повече.

— Мърдай! — изръмжа Люсиен и аз тръгнах по коридора на прислугата. Не спирах да се питам как да го забавя. Вървах съвсем бавно, но така и не успях да измисля план, в който и гърлото на сестра ми да не бъде прерязано и никой да не бъде убит. Не можех да сторя абсолютно нищо, освен да се моля тихо Венсан да се върне. Знаех обаче, че това е абсолютно невъзможно. Той беше в другия край на града заедно с братството.

Въведох ги в стаята на Венсан и се отдръпнах, за да мине Люсиен. Той пусна Джорджия и пристъпи към леглото.

— Венсан, изглеждаш по-добре от когато и да било — рече той.
— Май любовта ти се отразява добре. Жалко, че беше за толкова кратко. — Огледа стаята и прикова поглед в камината.

— Сядайте — нареди той и посочи с ножа канапето. Започна да трупва дърва и подпалки и ги запали.

Сестра ми покри лицето си с ръце, отпусна глава на рамото ми и заплака.

— Кейт, извинявай, че не ти повярвах.

— Шшшт, вече няма значение. Добре ли си? — прошепнах. — Дай да ти видя врата.

Тя вдигна брадичка и аз докоснах раната. Беше само драскотина.

— Не е страшно — успокоих я и избърсах кръвта с пръст.

— Изобщо не ме е грижа — прошепна тя. — Няма да се измъкнем живи. Току-що го видяхме как уби човек. Ама какво му е на Венсан? Защо не помръдва?

— Той е... в кома е — отвърнах.

— Какво се е случило? — попита тя. Беше ужасена.

— Джорджия — погледнах я настойчиво, — Люсиен нищо ли не каза, когато те доведе? Не знаеш ли... какви са?

Тя поклати глава. Очевидно не разбираше.

Нямаше как да скрия истината. Тъй като вече ми беше ясно, че няма да преживеем нощта, не виждах причина да крия очевидното.

— Джорджия, те не са хора... Нито Венсан, нито Люсиен.

— Какви са тогава?

— Сложно е — започнах аз и когато забелязах сълзите в очите ѝ, си поех дълбоко дъх и продължих: — Наричат се ревенанти. Немъртви са.

— Нищо не разбирам.

— Няма значение, Джорджия. — Стиснах ръцете ѝ с всички сили и я накарах да ме погледне в очите. Изговарях думите бавно, и заради себе си, и заради нея. — Пет пари не давам какъв е Венсан. Не можем да допуснем Люсиен да го унищожи.

Тя не откъсваше очи от моите. За пръв път не съжалявах, че за хората съм като отворена книга. Учудването и страхът се оттекоха от лицето на Джорджия и бяха заменени от решителност. Сестра ми

винаги ме подкрепяше, сега също бе готова да ми помогне. Макар онова, което ѝ казах, да звучеше напълно откачено, тя не се усъмни нито за миг.

— Какво да направя? — прошепна тя.

Поклатих глава, докато наблюдавах как Люсиен размества дървата с машина. Пламъците лумнаха и стаята се изпълни с мирис на дим.

— Той ще се опита да изгори тялото на Венсан — прошепнах. — Не бива да го допускаме.

Сякаш за да потвърди думите ми, Люсиен се обърна.

— Колко жалко, че ще се отърва от тялото на стария си враг, без да му дам шанс да види как убивам гаджето му. Щеше да бъде страхотно отмъщение, след като застреля съпругата ми пред очите.

— Значи не си се запознал случайно с Джорджия? — попитах аз, сигурна, че съм права.

— Не, разбира се! Съвпадения и случайности няма — подсмихна се той. Сестра ми си пое рязко въздух. — Видях ви край реката преди няколко месеца, след като Венсан спаси онова жалко тийнейджърче, което скочи от моста.

— Значи ти шофираше колата, която едва не ни премаза! — ахнах аз.

— Че кой друг — ухили се той и се поклони ниско. — Когато видях Венсан да излиза от метрото с теб след второто самоубийство, което ми беше съсипал, разбрах, че означаваш много за него. След това те открих лесно, още повече че сестра ти, която непрекъснато обикаляше по купони, честичко се отбиваше в някои от нощните ми клубове. И това не беше случайност, защото тя не подбира местата, на които ходи, и типовете, с които се движи.

Усетих как Джорджия трепна и се сви при тези думи, а Люсиен се изсмя доволно.

— Използвал си ме, за да се добереш до Кейт — прошепна тя, неспособна да повярва.

Той се усмихна и сви рамене.

— Не се сърди, скъпа.

— Откъде знаеше, че тази вечер ще бъда тук? Как разбра, че трябва да доведеш Джорджия?

— Разбрах, че Шарл разговаря с човек по телефона. Кой друг човек би се обадил на телефона на Венсан? След това познах гласа ти и ми хрумна гениална идея! — Посочи стаята и тялото на Венсан. — Как според теб щях да стана толкова добър бизнесмен, ако не умеех да се възползвам от момента?

— Не знам — отвърнах аз, отвратена от държанието му. — Лъжи, измами, убийства... Познах ли?

— А, ласкаеш ме. Какво удоволствие. — Той изпука шумно кокалчетата на ръцете си, докато пристъпваше към леглото, наведе се, пое безжизненото тяло на Венсан в ръце и заговори така, сякаш той го чуваше: — Жалко, че ще пропуснеш кървавата баня в стаята си. Напомня ми за собствената ми смърт. Тъй като духът ти е другаде, когато унищожа тялото ти, ще разполагаш с вечността да се луташ и да го оплакваш. — Олюля се под тежестта на тялото и пристъпи към камината.

— Не! — изпищях аз, скочих и се изправих между Люсиен и огъня.

— И какво смяташ да направиш, момиченце? Ще ме изриташ по пищяла ли?

Джорджия скочи от канапето и се втурна към него. Задърпа ръцете му. Изкрещя от ярост, докато го дереше, но успя само да го забави. Втурнах се към него и се опитах да го изблъскам настрани от камината. Въпреки че вложих цялата си сила, той не помръдна.

— Огън и жулел върху празния ми гроб... това май е нападението на принцесите Дисни! — изръмжа той вбесено, наведе се, остави тялото на Венсан на пода, замахна и помете Джорджия с опакото на ръката си.

Тя се блъсна отстрани на леглото и удари силно глава в дървената рамка. Той пристъпи към нея и зачака да вдигне очи към него.

— Извинявай, но се налага — рече той и стъпи върху ръката ѝ. Чух как костите ѝ изхрущяха, преди тя да наддаде писък. — Всъщност нямах никакво намерение да се извинявам — продължи и наклони глава на една страна, докато гледаше как тя се гърчи. Сигурно болката ѝ беше ужасна. Тя изви очи нагоре и се отпусна в безсъзнание.

Аз посегнах към тежката машина оставена до камината, скочих към него и я стоварих с всички сили върху гърба му.

— Дяволите да те вземат, момиче, дай ми я — изкрещя той и изтегли оръжието от ръцете ми, след това го запокити с лекота, сякаш беше съчка. — Ако си решила да удрияш, помогни ми да отсека главата на любовника ти.

Той протегна ръка към един от мечовете, закачен над камината. Вторият падна на пода. Метнах се към него и стиснах ефеса. Олюлях се под тежестта му.

Люсиен вдигна своя меч с една ръка над тялото на Венсан, докато ме наблюдаваше развеселено. Опитах се да вдигна оръжието и го насочих към него.

— Да не си посмял да се приближиш!

— Или какво? Ако искаш да умреш, преди да видиш как ще обезглавя гаджето ти, само кажи. Надявам се, преди това да ми доставиш малко удоволствие. От цяла вечност не съм убивал жена със собствените си ръце.

Хвърли се към мен и ожули дясното ми рамо с меч. От порязаното място потече струйка кръв. Тогава преместих поглед към тялото на Венсан, отпуснато безжизнено на пода. Усетих как силите ми се връщат. Вдигнах меч.

— Точно така — подхвърли саркастично той. — Вложи малко силища. — Играеше си с мен. Трябваше да бъде благодарна, защото ако той вложеше дори малко „силища“, щях да бъде мъртва. Вместо да се уплаша и да се отдръпна заради пренебрежителното му отношение, побеснях.

Обзета от гняв, замахнах с тежкото оръжие към него, а той отстъпи бързо и острието издрънча в теракотените плочи на пода, счупи се на две и оттам полетяха ситни парченца. Мечът му заблестя на светлината на пламъците и аз усетих парещо жилване по крака. Погледнах и забелязах, че дънките ми са разрязани и от раната на бедрото ми се стича кръв.

— Става забавно! — възкликна с блеснали очи Люсиен. — Ти си дори по-готина от сестра си. Не предполагах. Жалко, че ще те убия, преди да разбера каква си палавница. Може пък да ме придружиш с главата на Венсан у нас, разбира се, за да се позабавляваме.

Опитах се отново да вдигна меч, но не успях. Ръцете ми отказваха да ме слушат. Бях вложила цялата си енергия в първия замах и мускулите ми бяха като гумени.

— Ще свършим за секунда. Ако мръднеш и на сантиметър, ще ти резна красивата главица — предупреди той, обърна се и започна да обръща тялото на Венсан. Джорджия простена в другия край на стаята. Очите ѝ бяха отворени, въпреки това тя не помръдваше.

Опитах се да потисна отчаянието и неочаквано осъзнах, че не давам пет пари дали той ще ме убие или не. Щях да се боря с него дори това да доведеше до собствената ми смърт, дори да нямаше никакво значение за изхода. Беше по-добре да се боря, отколкото да преживея кошмара и да живея дълъг живот, изпълнен със съмнения и съжаления, в който единствено споменът за Венсан щеше да ме поддържа. Призовах всички сили и вдигнах меча.

Неочаквано чух пропукването на статичното електричество. „Върнах се.“ Ококорих се и се огледах, за да се уверя, че гласът е вътре в мен.

— Венсан! — прошепнах аз.

„Бързо, Кейт. Допусни ме в себе си.“

— Да те допусна в себе си ли? — слисах се аз за частица от секундата, след това разбрах какво иска той. — Добре.

Неочаквано тялото вече не ми принадлежеше. Сякаш се беше отворила врата в главата ми и мощна вълна енергия беше плиснала и ме беше изпълнила до пръсване.

Макар да усещах всичко, което ставаше, крайниците ми започнаха да се движат сами, аз вдигнах високо тежкия меч с лекота. Държах го с две ръце. Задържах се така за секунда, след това описах дъга и го стоварих върху лявата ръка на Люсиен.

Той изрева от ярост и изпусна меча си, за да притисне раната с ръка. Извъртя се, погледна ме шокиран, след това се изсмя, въпреки че ранената му ръка висеше отстрани и от нея шуртеше тъмна кръв, която оплиска плочките.

Отскочих настрани, вдигнах меча, приклекнах за секунда и се втурнах към Люсиен, който се спусна към меча, който беше изпуснал на пода. Вдигнах оръжието си и замахнах към дясната му страна, точно под протегнатата ръка. Той изрева и се завъртя към мен, този път стиснал меча.

Остана загледан в мен. Очевидно не разбираше какво става. Кръвта му продължаваше да капе по пода. Олюля се и замахна към

мен, но в последния момент се отплесна настрани, тъй като се спъна в мъртвото тяло на Венсан.

Отскочих надясно, далече от него, след това нападнах отново, замахнах, този път към главата му, но пропуснах, тъй като той се наведе. Люсиен се хвърли настрани, погледна ме с присвити очи и неочаквано се ококори.

— Венсан, нима това си ти? — попита слисано.

Чух собствения си смях и думите на Венсан сами излязоха от устата ми:

— Люсиен. Старият ми враг.

— Не — поклати глава той и вдигна меча със здравата си ръка.
— Невъзможно. Ти си в катакомбите.

— Май нещо си се объркал — отвърна Венсан през мен. — Никога не си бил най-схватливото зомби в гробището.

Люсиен изрева и се хвърли към мен, но аз отскочих с лекота настрани, а той спря рязко, за да не се блъсне в леглото.

— Какво се опитваш да постигнеш? — прозвуча спокойният ми глас. — Да не би да си искал да ми отрежеш главата, да я занесеш на Жан-Батист, а след това да избиеш останалите от братството?

— Просто довършвам стари работи — изсъска той. — Пет пари не давам за братството ти, въпреки че сега, след като ги спомена, може да се окаже забавно да си направя малко барбекю с ревенанти, след като видя сметката на Кейт и отнеса главата ти за подпалки.

— Струва ми се, че да „видиш сметката на Кейт“, може и да те затрудни — чух собствения си глас и се спуснах към него. Усетих как в тялото ми нахлува сила, която бе поне няколко пъти повече от моята. Люсиен вдигна меча си, за да ме посрещне, но аз се озовах пред него по-бързо, отколкото той успя да реагира.

— Това е за всички невинни, които си тласнал към смърт — рекох и забих ожесточено меча в раната от дясната страна.

Неговият меч издрънча на пода, той наддаде рев и залитна към огъня. Върху разгорелите се дърва покапа кръв, когато той се приведе напред, падна на колене и стисна камата, която беше оставил до камината. След това с неподозирана скорост скочи и хвърли ножа към главата ми. Отскочих настрани, но не бях достатъчно бърза и ножът разреза дясното ми рамо.

Не изпицях. Просто не ми остана време. Прехвърлих меча в дясната ръка и с лявата изтеглих ножа. След това, без да се поколебая, го метнах към него със свръхчовешки сили и той се отплесна назад, когато острието се заби в окото му и прониза мозъка.

— А това е за всички братя, които си унищожил — чух отново гласа си. Здравото око на Люсиен се изви към тавана, той се олюля към мен с отворена уста и полетя напред.

Извих се и скочих върху масичката за кафе. Стиснах меча с две ръце, замахнах и го стоварих на врата му с мощен хоризонтален удар. Усетих как острието проряза плътта, главата отскочи и описа кървава дъга.

Тялото без глава остана неподвижно в продължение на няколко секунди, след това се срина на пода.

— Гори в ада — рече Венсан, докато вдигах главата за косата и пристъпвах към камината.

В този момент вратата се отвори и Амброуз нахлу в стаята. Крещеше като луд и размахваше бойна секира в едната ръка. На другата се виждаше тежка рана, а разкъсаната около нея дреха беше попила много кръв. По лицето му се стичаше струйка кръв от рана на главата.

Обезумелите му очи попаднаха на обезглавеното тяло на Люсиен, след това се преместиха към тялото на Венсан, отпуснато пред камината. Погледна ме, докато стисках без всякакво усилие тежкия меч в едната ръка и отрязаната глава на Люсиен в другата. Кимна и аз също кимнах. Обърнах се към разгорелия се огън и хвърлих гротескната глава сред пламъците.

— Тялото — посочих и двамата с Амброуз прихванахме трупа на Люсиен за ръцете и краката, залюляхме го и го метнахме върху огъня.

— Венсан, ти ли си вътре? — попита Амброуз, отстъпи и ме погледна. Кимнах. — Дано, защото ако си сама, Кейти-Лу, признавам, че съм уплашен до смърт. — Усмихнах му се и той поклати невярващо глава. — Излизай, Венс, защото ме плашиш — нареди той.

„Готова ли си?“ — попита ме Венсан.

— Да — отвърнах и в същия момент усетих как приливът на енергия ме напуска през задната страна на главата. Тялото ми се отпусна също като балон, на който е изпуснат въздух. Амброуз

пристъпи напред и ме прихвана, когато паднах. Положи ме внимателно на земята.

„Кейт! Добре ли си?“ — долетяха думите на Венсан.

Кимнах.

— Добре съм.

„Ами умът ти? Има ли някакво объркване? Паника?“

— Венсан, същата съм както преди, само че съм толкова уморена, че едва ли ще помръдна цяла седмица.

Невероятно.

— Тялото на Гаспар е навън — обърнах се към Амброуз.

— Видяхме го. Жан-Батист се погрижи за него. Той ще се оправи.

— Ами останалите? — попитах и погледнах кръвта по ризата му.

— Всички се върнахме — кимна той.

Въздъгнах облекчено.

— Ами Шарл?

— Донесохме тялото му — отвърна Амброуз, след това посочи леглото. — Какво прави сестра ти тук?

— О, господи, Джорджия! — извиках и погледнах към сестра си. Използвах последната си енергия, за да пропълзя до нея и да докосна преbledнялото ѝ лице. — Добре ли си? — попитах я.

— Май да. Само че ме боли, когато помръдна — отвърна тя тихо.

— Трябва ѝ помощ — обърнах се настойчиво към Амброуз. — Може да има сътресение — удари си главата силно и известно време беше в безсъзнание. Сигурна съм, че и ръката ѝ е счупена.

Амброуз приклекна до нея и като внимаваше да не мърда врата ѝ, я положи нежно на пода.

— Трябва да я закараме в болница — продължих.

— Не е единствената, която има нужда от лекарска намеса — отвърна той и посочи рамото ми.

Сведох поглед и забелязах, че блузата ми е пропита с кръв. Досега не бях усетила, но парещата болка избухна и ме заслепи. Стиснах рамото, намръщих се и отпуснах ръка.

Чух, че някой тича по коридора, и вдигнах поглед тъкмо когато Жул се втурна в стаята.

— Кейт? — повика ме той.

— Тя е добре — отвърна вместо мен Амброуз. — Има рани на рамото и крака, но е жива.

Жул огледа бързо стаята и щом видя тялото на Венсан близо до камината, се отпусна облекчено на колене. Притисна ръце към главата и заговори тихо: — Венс, човече, нямаш представа колко се радвам, че си още тук.

Лют зловонен дим се издигна към комина, когато тялото на Люсиен се подпали. Амброуз погледна натам.

— Трябва да се изнесем оттук, ако не искаме да се задушим.

Жул стана, отвори прозорците, след това коленичи до нас.

— Тя как е? — попита той и кимна към Джорджия.

— Жива — отвърнах.

— Ами ти? — попита той и пое лицето ми в ръце.

Очите ми се напълниха със сълзи.

— Добре.

Бързо избърсах сълзите.

— О, Кейт — рече той, наведе се към мен и ме прегърна. Точно от това имах нужда — от човешко докосване. Не че това беше човешко, но все едно. Тъй като Венсан го нямаше, за да ме прегърне, Жул беше напълно подходящ заместник.

— Благодаря — прошепнах.

— Болница — рече протичко Амброуз, изправи се и извади телефон от джоба си. Отдалечи се в другия край на стаята, за да се обади, а Жул ме пусна, за да отиде при него.

Погледнах сестра си. Тя ми се стори замаяна.

— Отиваме в болница. Всичко ще бъде наред.

— Той къде е? Люсиен? — попита с безразличие тя.

— Мъртъв е — отвърнах направо.

Тя ме погледна.

— Какво стана?

— Какво видя? — попитах аз.

Тя ми отправи немоцна усмивка.

— Достатъчно, за да знам, че сестра ми умее да върти меча.

37.

Останалите се прибраха тъкмо когато пристигна линейката. Амброуз се беше обадил на човека, с когото обикновено контактуваха, който се съгласи да ни откара в частна клиника, където не се налагаше да се попълва доклад за полицията. Парамедиците не искаха да местят главата на Джорджия, затова ѝ сложиха шина и я качиха в линейката на носилка. Сложиха временни превръзки на раните ми, след което двамата с Жул се качихме отзад и седнахме до сестра ми.

Беше ми любопитно какво ли си мислят парамедиците — две нежни, фини тийнейджърки, които изглеждаха така, сякаш бяха участвали в схватка между банди, и Жул, облечен като герой от „Матрицата“. Бях сто процента сигурна, че им е било платено щедро, в противен случай щяхме вече да сме на път към полицията за изясняване на случая.

Въпреки че умирах от желание да разбера какво се е случило в катакомбите, никой от нас не проговори, тъй като единият от парамедиците седеше отзад при нас. Задаваше дискретни въпроси и след като поглеждах към Жул за одобрение, обясних, че Джорджия си е ударила главата в рамката на леглото и че някой я е настъпил по ръката. Обясних, че порезните рани на рамото и бедрото са от нож. Надявах се, че тази информация му е достатъчна и останах доволна, когато той кимна.

Щом ни вкараха в клиниката, лекарите прегледаха Джорджия и заключиха, че е добре, освен ръката, която наместиха. Раната на крака ми не беше дълбока, но на рамото направиха дванайсет шева. След като изпробва двигателните способности на ръката ми, лекарят заяви, че имам късмет, тъй като ножът не беше засегнал нито един нерв.

След това ми направи общ преглед, освети ми очите, премери ми кръвното и какво ли още не. Най-сетне въздъхна:

— Госпожице, струва ми се, че страдате от крайно изтощение. Кръвното ви налягане е опасно ниско. Имате ниска температура,

кожата ви е посивяла, а зениците ви са разширени. Пиете ли някакви лекарства, приемате ли наркотици?

Поклатих глава.

— Когато бяхте ранена, участвахте ли в силови физически упражнения?

— Да — отвърнах аз и се запитах какво ли щеше да си помисли, ако научеше какво точно бе физическото упражнение.

— Усещате ли слабост, умора, гадене?

Кимнах.

Откакто Венсан излезе от тялото ми, се чувствах като парцалена кукла и силите ми стигаха колкото да вървя. Тъй като и моят живот, и животът на сестра ми зависеха от мен, трябваше да издържа.

— Трябва ви почивка. Тялото ви трябва да се възстанови от преживяното. И вие, и приятелката ви — кимна той към леглото, в което лежеше Джорджия, — сте преживели забележителна вечер. Полежете, починете си, за да не се нараните още по-зле.

Погледна Жул и сниши глас:

— Отговаряйте ми, като кимате или поклащате глава. Да ви пусна ли от клиниката с този мъж?

Разбрах колко опасен му се е сторил Жул в ботушите с метални върхове, пластовете черни дрехи и защитното облекло. Зашепнах:

— Не беше той. Той ни е приятел.

Лекарят ме погледна в очите и като се увери, че не лъжа, кимна и ми позволи да сляза от кушетката за прегледи.

Докато Жул говореше с лекаря и му подаваше парите, аз прошепнах:

— Венсан?

„Да“ — долетя незабавно отговорът.

— Тук ли беше през всичкото време?

„Как да те оставя в подобно състояние?“

Затворих очи и се опитах да си представя как ме прегръща.

Когато се върнахме в къщата, имах чувството, че попадам в щабквартирата на генерал след битка. Обитателите на дома влизаха ту в една, ту в друга стая, докато си помагаша и се грижеха за раните.

Обясних на Джорджия, че ще прекараме нощта в дома на Венсан. Не можехме да се приберем у нас в този вид. Придружих я до стаята на Шарлот и я настаних в леглото ѝ, защото предположих, че тялото на Люсиен все още гори в стаята на Венсан. Дори да не гореше, не можех да си представя да се върна на мястото на ужасното кръвопролитие. Джорджия заспа в мига, в който главата ѝ докосна възглавницата.

Рамото ми отново започна да пари, тъй като действието на упойката премина. Тръгнах към кухнята, за да си взема вода и да изпия болкоуспокояващите, които ми бяха дали.

„Боли ли?“ — попита гласът на Венсан.

— Малко — излъгах аз.

Жул влезе през летящата врата. Беше се преоблякъл в скъсани дънки, прилепнала тениска и приличаше на себе си. Усмихна ми се нежно, с уважение.

— Свикали сме семеен съвет — рече той. — Жан-Батист настоява да дойдеш.

— Така ли? — изненадах се аз.

Жул кимна и ми подаде чиста тениска.

— Реших, че ще искаш да имаш по-приличен вид. — Посочи изцапаните ми с кръв дрехи. Обърна се с гръб, за да се преоблека, и хвърли съсипаните ми дрехи в кофата за боклук.

Тръгнахме заедно към огромната стая с високи тавани и прозорци. Във въздуха се усещаше мирис на стара кожа и увехнали рози. Кожени канапета и кресла бяха подредени в далечния край около огромна камина.

Близо до камината видях Шарлот, полегнала на канапето, а Амброуз се беше опънал на персийския килим пред пламъците. Беше се преоблякъл в чиста тениска и дънки и макар раните му да бяха почистени и да не се виждаше кръв, той беше така превързан, че приличаше на мумия. Забеляза, че съм го зяпнала.

— Не се притеснявай, Кейти-Лу, остават ми две седмици до съня и след това ще съм като нов.

Кимнах и се постарях да скрия шока, изписал се на лицето ми.

— Ето ги — започна Жан-Батист, който крачеше напред-назад пред камината, стиснал маша в едната ръка също като бастун. —

Чакахме вас с Венсан, за да започнем — рече той и посочи един от столовете с очи. Седнах.

— Трябва да вземем някои решения, да ми разкажете в подробности какво се случи, всеки от своята гледна точка. Ще започна аз. — Той подпря машата на камината, стисна длани зад гърба си, също като генерал, готов да даде инструкции на войниците.

Шарлот, Амброуз и Жул разказаха какво се беше случило, всеки от своя гледна точка, а Жан-Батист „превеждаше“ на Венсан. С помощта на Венсан групата взела тялото на Шарл, но открили, че са притиснати от малка армия нума. Армията нямала водач. Забележка, подхвърлена от един от противниците, разкрила какво ставало. Люсиен бил забранил да убиват ревенанти, докато не се върне с „главата“. Венсан предположил, че става въпрос за неговата глава, и се върнал веднага. Ревенантите се възползвали от колебанието на нума, за да ги избият и да си пробият път навън, след което хукнали да спасяват Венсан.

— Изглежда, не са ни последвали — реши Жан-Батист. — Кейт — обърна се той към мен, — би ли продължила разказа?

Разказах какво се беше случило, като започнах с есемеса на Джорджия и стигнах до момента, в който Венсан беше пристигнал и беше влязъл в тялото ми.

— Невъзможно! — възкликна Жан-Батист.

Погледнах го учудено.

— Със сигурност не аз отсякох главата на гиганта нума с меч, който едва успях да повдигна.

— Не, не казвам, че е било невъзможно да влезе в теб. Невъзможно е, че си оцеляла и разумът ти си е на място. — Той помълча, след това кимна. — Щом казваш, Венсан, но не разбирам как е възможно човешко същество да оцелее след подобно преживяване и да остане с ума си. Освен няколко инцидента и разни слухове това е прецедент. — Той замълча отново. Очевидно слушаше какво му казва Венсан. — Само защото можеш да разговаряш с нея, докато спиш, не означава, че и останалото е възможно. Или пък безопасно — скара му се по-старият ревенант. — Да, да, знам... Не си имал друг избор. Истина е, че не сте имали друг изход. — Въздъхна и се обърна към мен: — Значи ти уби Люсиен.

— Да, всъщност Венсан... ножът, който хвърлихме, се заби в окото му, дълбоко в главата. Това го уби. Поне лицето му изглеждаше мъртво. След това му отрязавме главата с меч.

— Ами тялото?

— Хвърлихме го в огъня.

Амброуз се намеси:

— Останах да видя какво става, след като те отидоха в клиниката. Всичко изгоря.

Жан-Батист си отдъхна, остана неподвижен за секунда, притисна ръка към челото си, след това отново вдигна поглед към групата.

— Очевидно планът е бил да ни изкарат от къщата, докато Венсан спи, за да може Люсиен да се вмъкне и да унищожи тялото. Познавам стария ни враг и предполагам, че е възнамерявал да се върне с главата, за да я изгори пред очите ни, преди да унищожи и нас. Това е единствената причина, поради която не ни избиха, когато влязохме в катакомбите.

В стаята се възцари мълчание.

— Предпочитам Шарл да присъства на разговора. — Той замълча и въздъхна дълбоко. — Оставям на теб, Шарлот, да съобщиш на брат си, че ви моля да напуснете.

38.

Присъстващите се спогледаха шокирани.

— Какво? — прошепна тя и поклати глава, сякаш не бе разбрала.

— Това не е наказание — уточни Жан-Батист. — Шарл трябва да се махне оттук. Да се отдалечи от Париж и от тази къща. Да е далече от мен. Има нужда от време, за да си проясни мислите. А Париж след тази битка — той се опита да намери подходящия израз, — след обявяването на войната няма да бъде сигурно място за човек, който не знае на коя страна клони.

— Но защо... и аз? — попита Шарлот и стрелна с поглед Амброуз, без да крие страха си.

— Можеш ли да живееш отделно от близнака си?

Тя наведе глава.

— Не.

— И аз така мисля. — Изражението му омекна, когато Шарлот се разплака. Приблужи се и се отпусна до нея на канапето, като вложи нежност, каквато не бях виждала да проявява досега.

Стисна ръката ѝ.

— Мило момиче, става въпрос за няколко месеца, докато разберем какво смята да прави кланът на Люсиен без него. Дали ще ни нападнат? Дали след като останаха без водач, ще се покрият за известно време? Просто нямаме представа. Ако Шарл остане, както е объркан и нерешителен, ще станем още по-слаби в момент, когато трябва да концентрираме силите си. Знаеш, че притежавам къщи на много места. Избери къде искате да отидете двамата с близнака ти. След това ще се върнете. Обещавам.

Шарлот се приведе напред, прегърна Жан-Батист през врата и се разрида.

— Шшшт — погали я той по гърба.

Щом тя се успокои, той се обърна към Амброуз и Жул:

— Когато Гаспар е готов, ще му разкажа всичко. Трябва да поканим други на мястото на Шарлот и Шарл, защото времената са

опасни. Чакам предложения.

След тези думи Жан-Батист се обърна към мен:

— Кейт.

Седях вдървено на стола, без да имам представа какво следва, но се подготвих за най-лошото. Той не можеше да ме прогони, защото не живеех в дома му. Нямаше как да ми забрани да се виждам с Венсан. Щях да откажа. Макар никога досега да не се бях чувствала толкова отпаднала и слаба, волята не ме беше напуснала.

— Дължим ти благодарност. Защити един от братството и рискува собствения си живот.

Седях напълно слисана. Най-сетне намерих сили да заговоря:

— Но... не можех да направя друго.

— Можеше да избягаш заедно със сестра си. Люсиен искаше да ликвидира Венсан.

Поклатих глава. Не бих могла да направя подобно нещо. Предпочитах да умра, вместо да оставя Венсан да бъде унищожен.

— Спечели доверието ми — рече в заключение Жан-Батист. — Следователно си добре дошла в този дом.

— Тя вече е добре дошла тук — намеси се Жул.

Амброуз кимна.

Жан-Батист ги погледна благосклонно.

— И двамата знаете какви усилия полагам, за да защита групата. Имам доверие на всички ви, но невинаги се доверявам на решенията ви. Кажете, позволявал ли съм на друг да доведе човек-любовник в тази къща?

В стаята се възцари мълчание.

— Е, това момиче получава официалното ми позволение.

— И то само защото резна главата на зомбито — измърмори саркастично Амброуз.

Жан-Батист не му обърна никакво внимание и продължи:

— Много ще ти бъда благодарен, ако намериш начин да обясниш случилото се на сестра си и не я допускаш до тайните ни. Ако имаш дори най-малко подозрение, че поддържа връзка със сътрудниците на Люсиен, ще те помоля да ми съобщиш незабавно. Както и да е, тя повече няма работа в тази къща заради безопасността на всички нас. Разбирам, че случилото се не е по неин избор, но присъствието ѝ стана причина за единствения пробив в сигурността, който някога е имало.

Кимнах и се замислих, че Джорджия за малко не стана причина за края на връзката ми с Венсан... а и с всички присъстваци.

39.

— Оле! — извика деди, когато тапата изскочи като снаряд от бутилката. Останалите се провикнахме весело, докато той наливаше внимателно шампанското във високи, фини чаши. Вдигна своята, готов за тост, и ние го последвахме.

— Пожелавам щастлив седемнайсети рожден ден на моята принцеса Кейт. Нека седемнайсетата ти година бъде наситена с вълшебства!

— Само така! — обади се мами и се чукнахме. — Колко е хубаво да си на седемнайсет — въздъхна тя. — На седемнайсет се запознах с дядо ти. Да не си помислиш, че през следващата година ми обърна някакво внимание? — подхвърли закачливо.

— Такъв беше планът ми — отвърна той и ми намигна. — Освен това още плащам за този грях, нали?

Мами кимна и пристъпи към него за целувка, преди да чукне чашата си с неговата. Чукнах се с него, след това се обърнах към Джорджия, която държеше чашата си в лявата ръка, тъй като дясната ѝ все още беше в гипс.

— Честит рожден ден, Кейти Дребосъчеста — усмихна се топло тя, след това сведе поглед, сякаш беше засрамена. Джорджия не беше същата след „инцидента“, както казваха баба и дядо. Зимните дрехи лесно скриха моите рани, но Джорджия трябваше да измисли някакво обяснение за гипса на ръката.

Обясни, че в нощния клуб, където била, се разrazil бой, блъснали я, тя паднала и някой я настъпил. Мами и деди бяха толкова уплашени, че ѝ забраниха да ходи по барове и клубове. Странното беше, че тя нямаше нищо против и вечер си стоеше вкъщи, от време на време ходеше на вечеря или на кино с избрани приятели. След онази нощ се отказа от мъжете, защото повече не можела да се доверява на инстинктите си, но аз знаех, че това няма да продължи дълго.

На няколко пъти нощем идва в стаята ми и ме будеше или за да поплаче, или за да се разсее след поредния кошмар. Настояваше да

научи всичко за ревенантите. Разказах ѝ. Не се съобразих с нареждането на Жан-Батист, защото знаех, че мога да ѝ имам доверие. След като вече нямаше тайни между нас, Джорджия се отнасяше към мен с уважение и се държеше така, сякаш Венсан бе и слънцето, и луната.

— Пия за една щастлива година и за двете ни. — Усмихнах ѝ се, след това се обърнах към Венсан, който чакаше реда си. Тази вечер пристигна облечен във винтидж черен фрак и аз едва не припаднах, когато отворих вратата.

— Май забравих да ти кажа, че по изключение тази вечер няма да сме официални за вечеря — подхвърлих, слисана от вида му. Приличаше на филмова звезда от едно време, черната му коса се спускаше на вълни около изваяното му лице. Той се усмихна тайнствено и не ми отговори.

Докоснахме чаши и той се наведе, за да ме целуне по устните.

— Честит рожден ден, Кейт.

Очите му блестяха загадъчно, докато ми отправяше онзи поглед, от който винаги се разтапах. Имах чувството, че ставам за ядене и той едва се въздържа да не си отхапе.

— Вървете, деца — подкани ни мами.

— Къде? — попитах учудено.

— Благодаря ви, че запазихте плановете ми за рождения ден на Кейт в тайна — рече Венсан на семейството ми. След това се обърна към мен: — Първо това. — Извади дълга бяла кутия изпод масата. Изчервих се, докато развързвах панделката. Под пластовете опаковъчна хартия се гушеше нещо от тъмносиня коприна с типично азиатска бродерия от сребърни и червени цветя и лози. Ахнах.

— Какво е това?

— Извади го и ще видиш! — настоя мами.

Извадих подаръка. Оказа се изключителна рокля, дълга до земята, с презрамки, които се връзваха на врата. Едва не я изпуснах, толкова беше фина и нежна.

— О, Венсан, никога не съм имала толкова красива дреха. Благодаря! — Целунах го по бузата. — Къде ще я облека? — попитах и внимателно прибрах роклята в кутията.

Той се ухили:

— Например тази вечер. Хайде, върви да се преоблечеш. Джорджия ми каза кой размер носиш, така че със сигурност ще ти стане.

Сестра ми отново се усмихваше самодоволно. Беше ми приятно да я видя същата както преди.

— Идвам с теб — заяви тя и двете отидохме в моята стая.

— Кога е говорил с теб? — попитах аз, докато свалях дрехите си и обличах роклята.

Джорджия закопча бюстието отзад и върза връзките под косата ми.

— Ще я вдигнеш — разпореди се тя, изви дългата ми коса и я оформи на елегантен кок. — Преди седмица — отговори. — Обади ми се от едно невероятно дизайнерско студио и ме попита кой размер носиш. Май съм уцелила — рече и заоглежда роклята с неприкрита завист. Докосна белега на ръката, след това се шмугна в стаята си и се върна с фин шал. — Така ще го скриеш. — Леле боже, направо страхотно. — Прокара пръсти по коприната, докато се оглеждах. — Като те гледам в момента, направо не мога да повярвам, че само преди две седмици изигра толкова убедително ролята на Ума Търман в „Убий Бил“ — призна тя.

Прегърнах я, след това излязохме от стаята.

Венсан ме чакаше в антрето. Искрите в очите му веднага издадоха колко ме харесва.

— Миличка, страхотна си! — възкликна мами и ми подаде топла пелерина. — Да не измръзнеш. На мен ми е голямо, но на теб ще ти стане идеално — прошепна тя.

— Красива си като майка си — прошепна разчувствано деди, целуна ме по бузите и ни пожела приятно прекарване.

Джорджия ни помахаше с ръка и щом затвори вратата, ние заслизахме по стълбите.

Излязохме на студа и аз останах доволна, че съм с дрехата на мами, която бе така добре подплатена, че можах да я оставя разтворена, за да се вижда роклята. По средата на пътя Венсан спря и се обърна към мен.

— Кейт, чувствам се... — прошепна и замълча, сякаш търсеше подходящите думи — невероятно горд, че съм с теб. Изключителен късметлия. Благодаря ти.

— Моля? — попитах аз, неспособна да повярвам. Той се наведе, за да ме целуне.

Когато устните ни се срещнаха, се притиснах към него. Усетих ударите на сърцето му до моето и в мен се надигна топлина, когато отговорих на целувката. Венсан притискаше ненаситно устни към моите. Топлината в мен се превърна в поток от лава.

Най-сетне се отдръпнахме.

— Ще има още, но по-късно — обеща той. — Когато не сме наред улица. — Погледна ме, сякаш бях неговото лично чудо, прегърна ме през раменете и ме притисна към себе си, докато вървахме към реката.

Пристигнахме и заслизахме по стълбите към кея. Разсмях се, когато видях позната фигура на няколко метра.

— Какво правиш тук, Амброуз, наред официалната ми среща по случай рождения ми ден?

— Това е част от плана, Кейти-Лу. Просто част от плана — рече той и се наведе, за да ме целуне по бузите. — Я да те видя. — Отстъпи крачка назад и подсвири тихо, докато свалях пелерината, за да покажа новата си рокля.

— Венс, ти си щастливец — рече и удари игриво Венсан по рамото.

Той разтри мястото и се разсмя.

— Благодаря. Тъкмо от това имах нужда, да ме смажат от бой, докато се опитвам да впечатля гаджето си.

— И наистина ще бъдеш впечатлена — усмихна се Амброуз. — Трябва да останеш впечатлена! — Посочи към водата. — Погледни какво дундуркам през последния час и половина.

Малка лодка с гребла, боядисана в яркочервено, се поклащаше върху вълните.

— Какво е това? — ахнах аз.

Венсан се усмихна.

— Във всеки друг случай бих казал „Първо дамите“, но в този... — Той заслиза по каменните стъпала отстрани на кея и скочи в лодката. Амброуз ми помогна до половината, след това Венсан пое ръката ми и аз стъпих внимателно в полюляващата се лодка.

Амброуз ни помахаше, преди да се отдалечи.

— Изпрати ми есемес, когато имаш нужда от мен, приятел — провикна се той и се качи по стълбите.

Венсан стисна греблата и се понесохме на запад, към мигащите светлини на музея „Орсе“.

— Вземи си одеяло — настоя той и посочи натрупани на купчина меки одеяла на дъното на лодката. Беше помислил за всичко.

— Ти откъде взе тази лодка? Законно ли е? — заекнах аз.

Той кимна.

— Колкото и всичко останало, което върши Жан-Батист. Но е законно, лодката е регистрирана. Няма опасност да ни спрат речните ченгета. — Разсмая се. — Кажи кога искаш да си получиш подаръците?

— Венсан, ти шегуваш ли се? Не искам повече подаръци. Това е най-невероятният подарък, който съм получавала. Разходка с лодка по Сена! При това в невероятна бална рокля! Сигурно сънувам! — Наблюдавах светлините в градините Тюйлери, докато се носехме покрай величествената сграда с гръцки колони на левия бряг. Огромни статуи на богове и богини ограждаха сградата. Имах чувството, че тази вечер, докато съм с Венсан, мястото ми е сред тях.

— Отвори си подаръците — настоя той с усмивка. — Под одеялата са. — Свали дебелото си палто и продължи да гребе.

Бръкнах под одеялата и извадих два пакета в сребриста хартия.

— Първо големия — настоя Венсан. Дори не се беше задъхал от гребането.

Нетърпеливо отворих подаръка и под пластовете опаковъчна хартия открих малка ръчна чанта от коприна с азиатски шарки, очевидно комплект с роклята. Закопчалката беше от две метални цветя в червено и сребърно, като тези на плата.

— Господи, Венсан, великолепно е — ахнах аз и прокарах пръсти по нея.

— Отвори я — настоя той. Искрите в очите му разкриха, че се наслаждава на всеки миг не по-малко от мен. Може би дори повече.

Притиснах двете цветчета и извадих отвътре билети. Вдигнах ги към светлината на уличните лампи и забелязах логото на опера „Гарние“.

Погледнах Венсан.

— Нали ми каза, че обичаш танците. Това са сезонни билети за опера „Гарние“, където има балет и съвременни танци. Резервирал съм

частна лежа, за да ходим през целия сезон. Затова е и роклята, но тъй като първият билет е за след две седмици, не исках да чакаш дотогава.

Не знаех какво да кажа. Очите ми се напълниха със сълзи.

Венсан спря да гребе.

— Какво има, Кейт? Разстроих ли те? Нали каза, че искаш да излизаш на нормални срещи. Затова реших, че идеята е добра.

Най-сетне намерих сили да проговоря:

— Няма нищо нормално в сезонните билети и частната лежа в опера „Гарние“, нито пък да поръчаш рокля за мен. Не, Венсан. — Поклатих глава. — „Нормално“ не е подходящата дума.

Отпусна се, когато разбра, че не съм разстроена, а развълнувана.

— А коя е подходяща? Ненормално ли?

— Изключително. Невероятно. Пълната противоположност на нормално.

— Мила Кейт, както ти обясних веднъж, моля те да смениш нормалния си живот за невероятен. Тъкмо затова искам да ти се реванширам по необикновен начин.

— И се справяш блестящо — въздъхнах аз.

— Има и още — рече той и кимна към последната кутия.

Разкъсах хартията и извадих кутийка за бижута с миниатюрни пантички — подходящ размер за гривна или колие. Вдигнах уплашено поглед към него.

— Венсан, твърде рано е за подобен подарък — рекох смутено.

— Мисля си, че вече те познавам поне мъничко — отвърна той. Очевидно се наслаждаваше на притеснението ми. — Да не би да реши, че ще те подплаша, като ти подаря бижу толкова рано? Довери ми се, не е това, което мислиш.

Отворих бавно кутийката. Вътре имаше картичка, надписана със ситни букви в старовремски шрифт:

„За Кейт Бомонт Мерсие, уроци по фехтовка от изключителния и неповторим Гаспар Луи-Мари Тадар. Броят се определя от В. Дьолакроа: колкото можеш да издържиш.“

— О, Венсан! — извиках аз и се наведох рязко напред, за да го прегърна. Едва не преобърнах лодката. — Страхотно. — Върнах се на мястото си и поклатих невярващо глава, а той се разсмя и изправи лодката. — Ти наистина си съвършен — въздъхнах и той ме дари с една от нежните си усмивки.

— Подаръкът е по-скоро благодарност, задето ме спаси от съдбата на неутешим призрак, който щеше да се лута до края на вечността — обясни той.

— Но ти свърши цялата работа — опитах се да протестирам аз.

— Нямаше да се справим дори заедно, ако волята ти не беше толкова силна. Сега вече ще придобиеш и умения. Надявам се да не ти се наложи да ги прилагаш в живота, но тъй като се съгласи да споделиш поне част от живота ми — отпрати ми неуверена усмивка, — ще се чувствам по-добре, ако ги усвоиш.

Сълзите потекоха по бузите ми.

— Кейт! Не трябва да плачеш — рече той и остави греблата в пръстените. Плъзна се напред и седна на дъното на лодката пред мен.

Намирахме се под моста „Александър III“. Най-красивият мост в Париж, с каменни гирлянди по арките и лампи от бронз и стъкло, блестеше над нас. Дори не забелязах великолепието и красотата му, защото момчето, седнало пред мен, се бе превърнало в център на малкия ми свят. Затворих очи от страх, че чувствата ще ме задушат.

Той искаше да бъде с мен. Беше готов да промени живота си заради мен. Беше готов да заложи на непознато несигурно бъдеще единствено заради мен.

Обичам го. Пазех тези две думи дълбоко в себе си, за да съм сигурна, че съм защитила себе си. Само че вече приключих със самосъхранението и сърцето ми беше отворено. Страхувах се, че любовта ще ме направи уязвима, а вместо това се чувствах заредена с нови сили.

— Добре ли си, Кейт? — Той избърса сълзите от лицето ми.

Внимателно вдигнах роклята до коленете и седнах до него. Той стисна глезените ми и ме привлече между краката си, така че бяхме на сантиметри един от друг.

Прегърна ме, аз отпуснах глава на рамото му и затворих очи. Оставих се на изпълнителата ме любов и усетих как цялата пламвам.

Лодката ни подскочаше в самия край на кея и аз отворих очи, за да видя Айфеловата кула малко по-надолу, украсена с милион малки светлилки също като коледна елха. Отражението ѝ във водата блестеше като малка вселена, съставена от ситни кристалчета.

— О, Венсан, погледни! — възкликнах аз.

Той се усмихна и кимна, тъй като нямаше нужда да се обръща. Виждаше отражението ѝ в очите ми.

— Последният ти подарък — обясни той. — Това дойдохме да видим. Честит рожден ден, Кейт. Моп ange. — След това промълви едва чуто: — Любов моя.

Макар да бях в лодка по Сена, да се носехме сред отраженията на милион светлилки и да прегръщах първото момче, което бях обикнала истински, се замислих над шансовете ни.

Късмет, нормален живот, съдба... нито едно от тези неща не беше на наша страна. Самият факт, че бяхме заедно, бе напук на всичко, което се случи. Знаех само, че е започнало нещо прекрасно. Беше разпален пламък. Цялата вселена очакваше да види дали ще угасне.

Можех единствено да притая дъх в трепетно очакване.

И да чакам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.